DE LA AUTOAREA SERIEI *CARAVAL*

STEPHANIE GARBER

Doi ticăloși, o fată și o luptă mortală
pentru adânci bătrâneți.

UN BLESTEM PENTRU IUBIREA ADEVĂRATĂ

VOLUMUL III AL SERIEI *A FOST ODATĂ O INIMĂ FRÂNTĂ*

STEPHANIE GARBER

UN BLESTEM PENTRU IUBIREA ADEVĂRATĂ

Once Upon a Broken Heart #3

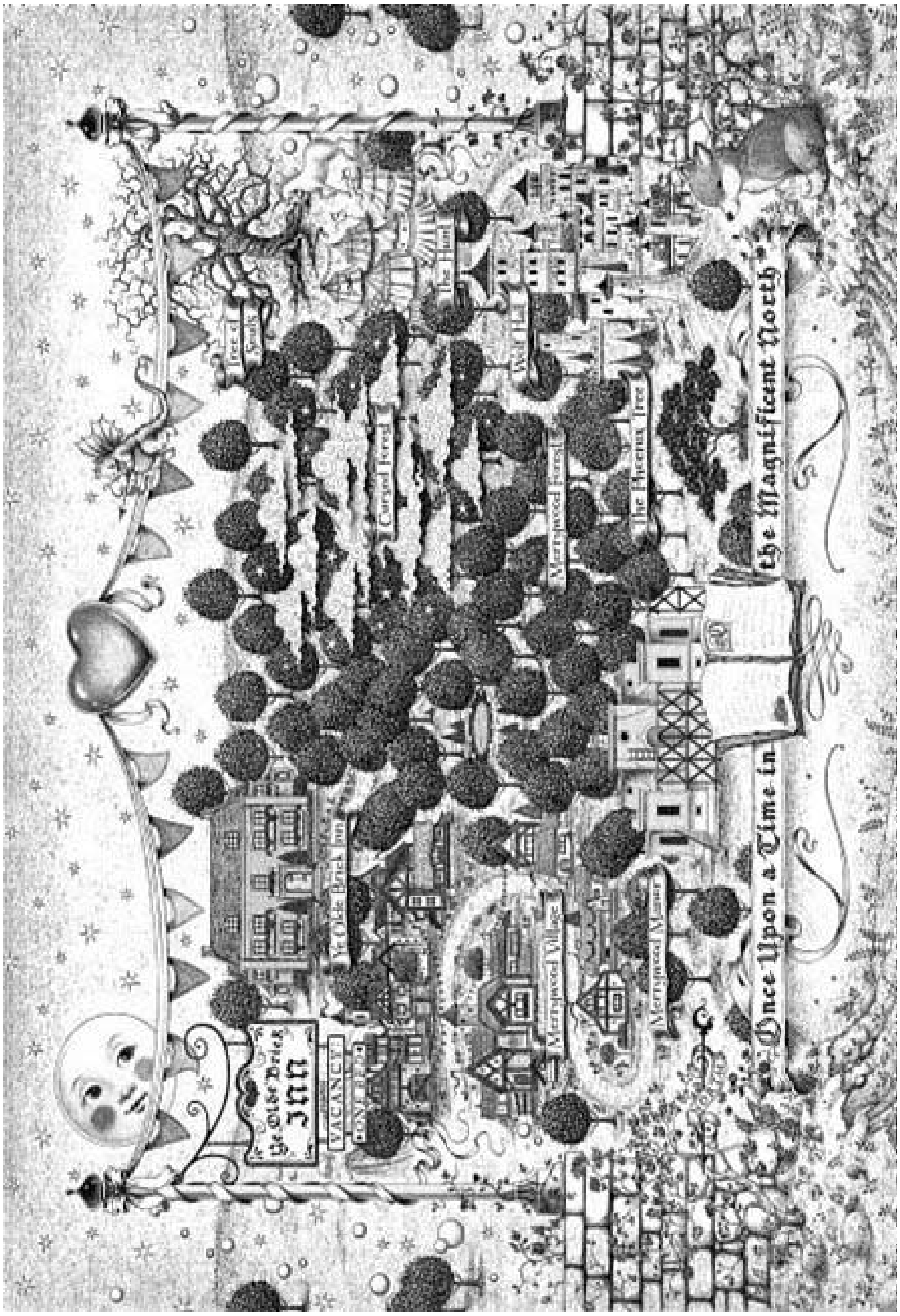
Original: *A Curse for True Love* (2023)

Traducere din limba engleză:
ANTONIA DINU şi ROXANA BREAZU

virtual-project.eu

— 2024 —

Pentru toţi cei care au sperat vreodată
la o a doua şansă

Once Upon a Time in the Magnificent North
Ye Olde Brick Inn
VACANCY

Partea a IV-a

Şi au trăit fericiţi
până la adânci bătrâneţi

1.
Evangeline

Evangeline Fox a crezut dintotdeauna că într-o zi va trăi propriul basm. Când era mică, de fiecare dată când se livrau diverse obiecte la magazinul tatălui său, se grăbea numaidecât să deschidă cutiile. Analiza fiecare articol dinăuntru şi se întreba „Ăsta să fie oare?” Să fie oare obiectul care ar putea să o transporte într-o lume de basm?

Odată, în interiorul unei cutii imense, a găsit doar o clanţă. Aceasta era incrustată cu nestemate verzi şi avea o strălucire magică în lumină. Evangeline era convinsă că dacă ar fi găsit uşa la care să se potrivească, ar fi deschis un portal către o altă lume şi basmul ei ar fi putut începe.

Din nefericire, clanţa nu a deschis nimic neobişnuit. Cu toate acestea, Evangeline nu şi-a pierdut speranţa că într-o zi va fi *altundeva.*

Speranţa, imaginaţia şi credinţa în magie au fost precum respiraţia pentru Evangeline. Şi totuşi, deodată îi era greu să respire de când se afla în sfârşit *altundeva,* în braţele unui tânăr chipeş care spunea că e soţul ei.

Soţ. Cuvântul o făcea să ameţească. *Cum? Cum? Cum?* Era prea copleşită să mai întrebe altceva în afară de acel cuvânt. De fapt, nici nu putea să-l spună cu voce tare.

Dacă nu ar fi ţinut-o nimeni, Evangeline s-ar fi prăbuşit. Era prea mult de procesat şi pierduse prea multe deodată.

Unul dintre ultimele lucruri pe care şi le amintea era când stătea cu tatăl ei pe vremea când acesta se afla pe patul de moarte. Dar chiar şi acea amintire era năpădită de ceaţă. Ca şi cum moartea lui făcea parte dintr-un portret estompat, doar că nu era estompat – ci părţi din el fuseseră smulse cu

cruzime. Nu îşi amintea cu claritate lunile dinaintea morţii tatălui ei sau ce se întâmplase după. Nu-şi mai amintea ce anume îi provocase febra care îi fusese fatală.

Tot ce ştia era că, precum mama sa, tatăl său dispăruse – şi era dispărut de ceva vreme.

— Ştiu că ţi-e teamă. Îmi dau seama că te simţi singură, dar nu eşti, Evangeline.

Străinul care spunea că e soţul ei a strâns-o şi mai tare în braţe.

Era înalt, atât de înalt încât o făcea pe Evangeline să se simtă mică atunci când o ţinea în braţe suficient de aproape ca aceasta să-şi dea seama că şi el tremura. Nu-şi închipuia că e la fel de speriat ca ea, dar în mod evident nu era atât de încrezător pe cât arăta.

— Mă ai pe mine – şi nu este nimic ce nu aş face pentru tine.

— Dar nu-mi amintesc de tine, a spus ea.

Era puţin reticentă să se retragă. Totul era mult prea copleşitor. El era copleşitor.

S-a încruntat când aceasta s-a dat în spate, dar i-a răspuns cu răbdare cu o voce slabă şi liniştitoare:

— Mă numesc Apollo Acadian.

Evangeline a aşteptat să-şi amintească sau să simtă măcar ceva. Avea nevoie de ceva familiar, de ceva de care să se agaţe pentru a nu se prăbuşi din nou, iar Apollo o privea de parcă el voia să fie acel ceva. Nu se mai uitase nimeni niciodată atât de intens la ea.

Îi amintea de un erou din basme. Cu umeri laţi, cu un maxilar şlefuit, ochi întunecaţi pătrunzători şi haine preţioase ce îi dădeau un aer de bunăstare care te ducea cu gândul la cufere cu comori şi castele. Purta o haină vişinie cu guler înalt, cu manşetele şi cu umerii acoperiţi de broderii aurite somptuoase. Pe dedesubt purta un fel de tunică – sau cel puţin aşa credea că se numeşte. Acasă, în Valanda, bărbaţii se îmbrăcau diferit.

Dar cu siguranţă nu se mai afla acolo. Gândul a făcut-o să se panicheze şi a răbufnit.

— Cum am ajuns aici? Cum ne-am cunoscut? De ce nu-mi aduc aminte de tine?

— Amintirile ţi-au fost furate de cineva care încearcă să ne despartă.

O strălucire s-a aprins în ochii căprui ai lui Apollo, deşi nu-şi dădea seama dacă de furie sau durere.

Evangeline şi-ar fi dorit să şi-l aducă aminte. Dar cu cât încerca mai mult, cu atât se simţea mai rău. O durea capul şi simţea un gol în piept, ca şi cum nu şi-ar fi pierdut doar amintirile. Pentru o secundă, agonia fu atât de profundă şi brutală, că Evangeline încercă să-şi simtă inima, aşteptându-se cumva să găsească în locul ei o gaură crestată. Dar nu era nicio rană. Inima ei era încă acolo, o auzea cum bate. Totuşi, pentru o clipă devastatoare, Evangeline îşi imagină că nu ar fi trebuit să bată, că inima ei ar fi trebuit să fie la fel de distrusă precum se simţea.

Apoi avu nu un sentiment, ci un gând – brusc şi fragmentat.

Trebuia să spună ceva important cuiva.

Evangeline nu-şi amintea despre ce era vorba, dar se simţea de parcă întreaga ei lume depindea de acest lucru pe care trebuia să-l împărtăşească. Simplul gând îi făcea sângele să clocotească. A încercat să-şi amintească ce era acest *ceva* şi cui trebuia să i-l spună – oare acestui Apollo?

Oare de asta îi fuseseră furate amintirile?

— De ce încearcă cineva să ne despartă? a întrebat Evangeline.

E posibil să fi pus mai multe întrebări. E posibil să mai fi întrebat o dată cum s-au cunoscut şi de cât timp erau căsătoriţi, dar Apollo părea brusc emoţionat.

A aruncat o privire peste umărul lui Evangeline înainte să spună încet:

— E complicat.

Aceasta i-a urmărit privirea către uşa stranie din lemn lângă care se ghemuise. De fiecare parte a uşii erau doi îngeri războinici, deşi păreau prea vii pentru nişte statui de piatră. Aripile lor erau întinse

şi stropite cu sânge uscat. Când le vedea, simţea un alt nod în piept, ca şi cum corpul ei încă îşi amintea, deşi mintea ei uitase.

— Ştii ce s-a întâmplat aici? a întrebat ea.

Pentru o fracţiune de secundă, faţa lui Apollo exprimă ceva ce părea a fi vinovăţie, dar care putea fi doar tristeţe.

— Îţi promit, îţi voi răspunde la fiecare întrebare. Dar acum trebuie să plecăm de aici. Trebuie să plecăm până se întoarce el.

— Cine e *el?*

— Răufăcătorul care ţi-a şters toate amintirile.

Apollo a luat-o de mână şi a ţinut-o strâns pe măsură ce ieşeau din camera cu îngerii războinici.

Lumina cenuşie a dimineţii târzii se revărsa peste rafturile cu manuscrise legate cu funde şi ciucuri. Părea că sunt într-o bibliotecă veche, deşi cărţile arătau din ce în ce mai noi cu cât se afundau mai mult.

Podelele nu mai erau din piatră prăfuită, ci din marmură strălucitoare, tavanul era din ce în ce mai înalt, lumina era mai intensă, iar manuscrisele s-au transformat în volume legate în piele. Evangeline a încercat încă o dată să găsească ceva familiar în strălucirea dimineţii târzii. Ceva care să o facă să-şi amintească. Mintea îi era mai limpede acum, dar nimic nu îi era familiar.

Era într-adevăr altundeva şi părea că era aici de suficient de mult timp încât să cunoască eroi şi răufăcători şi să se afle în mijlocul conflictului dintre ei.

— Cine e el? a insistat. Cel care mi-a furat amintirile?

Paşii lui Apollo au şovăit. Dar apoi a continuat să meargă mai rapid ca până atunci.

— Promit, o să-ţi spun totul, dar trebuie să plecăm de aici…

— O, Doamne! a exclamat cineva.

Evangeline s-a întors şi a văzut o femeie într-o rochie albă ce stătea între rafturile cu cărţi. Femeia – un fel de bibliotecară, bănuia Evangeline – şi-a

acoperit gura cu mâna în timp ce se holba. Era surprinsă, avea ochii larg deschişi şi privirea neclintită de la Apollo.

O altă bibliotecară a intrat în hol. Aceasta a icnit şi imediat a leşinat, scăpând un teanc de cărţi, în timp ce prima bibliotecară a strigat:

— E un miracol!

Mai multe bibliotecare şi cărturari au venit şi au început să strige lucruri similare.

Evangeline s-a întors spre Apollo pe măsură ce erau înconjuraţi. Mai întâi de către bibliotecare, apoi de servitori şi de curteni. În cele din urmă, de soldaţi masivi în armuri strălucitoare care veneau în grabă, fără îndoială din cauza zgomotului.

Camera avea cel puţin 12 metri înălţime, dar deodată se simţea mică şi sufocantă pe măsură ce mai mulţi oameni necunoscuţi îi înconjurau.

— S-a întors…

— Trăieşte…

— E un miracol! au spus toţi în cor, cu voci smerite, cu lacrimi şiroindu-le pe obraji.

Evangeline nu ştia ce se întâmplă. Se simţea de parcă era martoră la ceva ce se întâmplă de obicei într-o biserică. E posibil să se fi căsătorit cu un sfânt?

Uitându-se la Apollo, a încercat să-şi aducă aminte numele lui de familie. *Acadian,* asta îi spusese. Nu-şi amintea nicio poveste despre un anume Apollo Acadian, dar cu siguranţă existau poveşti. Când l-a cunoscut, şi-a imaginat că era un fel de erou, dar mulţimea se uita la el de parcă era chiar mai mult.

— Cine eşti? a şoptit Evangeline.

Apollo i-a luat mâna şi i-a sărutat degetele, ceea ce a făcut-o să simtă un fior.

— Eu sunt cel care nu va lăsa pe nimeni să te mai rănească vreodată.

Câţiva oameni din apropiere au oftat când au auzit.

Apoi Apollo şi-a ridicat mâna către mulţimea ce fremăta, gest ce însemna *Linişte!*

Deodată s-a făcut tăcere. Unii oameni au îngenuncheat.

Era straniu să vezi atâţia oameni făcând linişte atât de repede – nici nu păreau că respiră în timp ce vocea lui Apollo răsuna.

— Ştiu că unora dintre voi vă este greu să credeţi. Dar este real. Trăiesc. Când ieşiţi din această cameră, spuneţi tuturor că Prinţul Apollo a murit şi că a trecut prin Iad ca să se întoarcă.

Prinţ. Evangeline abia a avut timp să proceseze cuvântul şi tot ce a urmat – de îndată ce Apollo a vorbit, i-a dat drumul la mână şi şi-a scos tunica din catifea, şi mai apoi bluza din in.

Unii au oftat, inclusiv Evangeline.

Pieptul lui Apollo era fără cusur, fin şi cu muşchi sculptaţi, iar deasupra inimii sale avea un tatuaj vibrant, cu două săbii ce formau o inimă şi cu un nume în mijloc: *Evangeline.*

Până atunci, totul păruse un vis urât din care era posibil să se fi trezit. Dar numele ei pe pieptul lui părea permanent într-un fel în care cuvintele sale nu păruseră. Nu era un străin. O ştia suficient de bine încât să-şi tatueze numele ei deasupra inimii.

El s-a întors şi a lăsat să se vadă o altă privelişte care nu a şocat-o doar pe ea, ci întreaga mulţime. Spatele puternic şi mândru al lui Apollo era acoperit de o pânză de cicatrici adânci.

— Semnele astea sunt preţul plătit ca să mă întorc, a urlat acesta. Când spun că am trecut prin Iad, chiar asta înseamnă. Dar a trebuit să mă întorc. A trebuit să îndrept greşelile făcute cât timp am fost plecat. Ştiu că mulţi dintre voi cred că fratele meu Tiberius m-a ucis, dar nu a fost el.

Mulţimea şoptea uluită.

— Am fost otrăvit de un bărbat pe care-l credeam prieten, a răcnit Apollo. Lordul Jacks este bărbatul care m-a ucis. Apoi i-a furat amintirile miresei mele, Evangeline. Nu voi avea linişte până când nu-l găsesc pe Jacks şi până nu plăteşte cu viaţa pentru crimele sale!

2.
Evangeline

Vocile răsunau printre rafturile cu cărţi în timp ce biblioteca fremăta de zgomot. Soldaţi din gardă în armuri jurau că-l vor găsi pe ucigaşul Lord Jacks, în timp ce curteni eleganţi şi cărturari învăluiţi în mantii bogate aruncau întrebările ca nişte săgeţi.

— De cât timp sunteţi în viaţă, Măreţia Voastră?

— Cum aţi reuşi să vă întoarceţi din Iad, Lordul nostru?

— De ce v-a furat Lordul Jacks amintirile?

Această întrebare, din partea unui curtean bătrân, îi era adresată lui Evangeline şi era susţinută de nişte ochi mijiţi care o priveau cu neîncredere.

— Opriţi-vă, a intervenit Apollo. Nu v-am spus despre ororile prin care a trecut soţia mea pentru a o copleşi cu întrebări la care nu poate răspunde. V-am împărtăşit aceste lucruri pentru că vreau să mi-l aduceţi pe Lordul Jacks, mort sau viu. Deşi, în acest moment, aş prefera mort.

— Nu vă vom dezamăgi, au strigat soldaţii din gardă.

Cererile pentru dreptate şi declaraţiile de răzbunare împotriva Lordului Jacks au zguduit rafturile vechi ale bibliotecii şi au răsunat în mintea lui Evangeline, copleşind-o.

Zgomotul, întrebările, avalanşa de feţe necunoscute, povestea lui Apollo care a trecut prin Iad.

S-au spus mai multe, dar cuvintele s-au transformat într-un zgomot surd.

Evangeline voia să se agaţe de Apollo – era punctul ei de reper în noua realitate. Dar era totodată şi un prinţ puternic, ceea ce o făcea să simtă că era mai puţin al ei şi mai degrabă al tuturor

celorlalţi. Îi era teamă să-l deranjeze cu întrebări, deşi avea multe. Încă nu ştia nici unde se află.

De unde stătea, Evangeline vedea o bucată din geamul oval care era parţial ascuns de rafturi. Fereastra era dintr-o sticlă de un albastru-pal şi afară se vedeau brazi înalţi bogaţi, ce păreau turnuri acoperite cu un strat pitoresc de zăpadă. Ningea rar în Valanda şi niciodată atât de mult, de parcă lumea era un tort şi zăpada, un strat de glazură albă delicioasă.

Cum observase mai devreme, şi moda era diferită aici. Soldaţii gărzii arătau precum cavalerii din poveştile vechi şi curtenii aveau o ţinută formală similară cu cea a lui Apollo. Bărbaţii purtau tunici, în timp ce femeile aveau rochii lungi sofisticate din catifea, cu umerii goi şi cu talie joasă, decorate cu cingători din brocart sau cu şiraguri de perle.

Evangeline nu mai văzuse oameni care să se îmbarce aşa. Dar auzise poveşti.

Mama ei se născuse în Nordul Magnific şi îi spusese lui Evangeline poveşti nenumărate despre acest ţinut, basme ce îl făceau să pară cel mai fermecat loc din lume.

Din nefericire, Evangeline era departe de a fi fermecată.

Apollo i-a întâlnit privirea şi apoi s-a îndepărtat de mulţimea din ce în ce mai puţin numeroasă ce îi înconjura. Oamenii plecau să răspândească vestea că Prinţul Apollo se întorsese din morţi. Şi de ce nu ar face-o? Evangeline nu mai auzise niciodată de cineva care să învie. Un gând care o făcea să se simtă insignifiantă când stătea lângă el.

În jurul lor mulţimea se împuţinase, dar Apollo avea ochi numai pentru Evangeline.

— Nu trebuie să-ţi fie frică de nimic.

— Nu îmi e, minţi ea.

— Te uiţi diferit la mine.

I-a zâmbit. Un zâmbet atât de fermecător încât Evangeline se întreba cum de nu îşi dăduse seama din prima cine era.

— Eşti un prinţ, a spus.

Rânjetul lui Apollo s-a lăţit.

— E vreo problemă?

— Nu, doar…

Evangeline era cât pe ce să spună că nu şi-ar fi imaginat vreodată că se va căsători cu un prinţ.

Dar bineînţeles că nici asta nu era adevărat. Doar că închipuirile ei nu erau la fel de complexe. Ceea ce se întâmplase depăşea orice vis frumos pe care îl avusese despre regalitate, castele şi locuri îndepărtate. Dar ar fi dat totul la schimb doar ca să-şi amintească cum a ajuns aici, cum se îndrăgostise şi se căsătorise cu acest bărbat şi cum pierduse ceea ce se simţea ca o parte din inima ei.

Apoi şi-a dat seama. În basme, magia venea cu un preţ întotdeauna. Totul avea un preţ; fetele de rând care se transformau în prinţese trebuiau mereu să-l plătească. Brusc, Evangeline s-a întrebat dacă amintirile ei au fost preţul plătit pentru toate astea.

Îşi dăduse la schimb amintirile, împreună cu o parte din inima ei, pentru a fi cu Apollo? Fusese oare atât de naivă?

Zâmbetul lui Apollo a devenit blând, nu o mai tachina, ci o liniştea. Când vorbea, şi cuvintele erau mai blânde, de parcă intuia o parte din ce simţea Evangeline. Sau poate doar o cunoştea bine, deşi ea nu-l ştia pe el. Avea totuşi numele ei tatuat deasupra inimii.

— Va fi bine, a spus acesta, încet şi hotărât. Ştiu că eşti copleşită de cele aflate. Îmi pare rău să te las, dar trebuie să rezolv nişte lucruri, şi în timp ce fac asta, soldaţii din gardă sunt pregătiţi să te însoţească în camera ta. Dar o să încerc să nu te las singură prea mult timp. Promit, nimic nu este mai important pentru mine decât fiinţa ta.

Apollo i-a mai sărutat o dată mâna şi i-a aruncat o ultimă privire înainte să plece, urmat de bărbaţii din garda sa.

Evangeline a rămas acolo, simţindu-se deodată singură şi cu mai multe întrebări decât răspunsuri. Dacă Apollo abia se întorsese din morţi, cum de ştia deja ce i se întâmplase? Poate că nu avea dreptate în

legătură cu acest Lord Jacks care i-a furat amintirile. Cu toate astea, Evangeline realiza că fusese naivă să le dea la schimb – ceea ce o făcea să se întrebe dacă putea să le recupereze.

Această întrebare o bântuia în vreme ce urma soldaţii din gardă pe care Apollo îi însărcinase să aibă grijă de ea. Aceştia nu erau prea vorbăreţi, dar i-au spus lui Evangeline că palatul lui Apollo se numea Palatul Lupului. Fusese construit de primul rege al Nordului Magnific, renumitul Wolfric Valor, care îi aducea aminte de poveştile despre Nord ale mamei sale.

Comparativ cu locul în care crescuse, Nordul părea extrem de bătrân, de parcă fiecare piatră pe care călca ascundea secretul unei epoci demult apuse.

Holul era înţesat cu uşi cu clanţe sofisticate. Una dintre ele era în formă de dragon, alta arăta ca aripile unei zâne şi mai apoi era una în forma unui cap de lup cu o frumoasă coroană de flori. Aceste clanţe o îmbiau să le deschidă şi o făceau să bănuiască că erau vii, precum clopotul care atârnase pe uşa magazinului tatălui ei.

Evangeline fu săgetată de un val de durere numai la acest gând – nu doar la clopot, ci şi la magazin şi la părinţii ei şi la tot ce pierduse. Era un şuvoi ameţitor, care o lovise atât de brusc, încât nu şi-a dat seama că se oprise până când un soldat cu o mustaţă roşcată deasă se aplecă înspre ea şi o întrebă:

— Sunteţi bine, Înălţimea Voastră? Vreţi să vă ducă în braţe unul dintre noi?

— O nu, a răspuns Evangeline. Picioarele mele funcţionează perfect. Doar că sunt copleşită de tot ce mă înconjoară. Ce e acest culoar?

— Este aripa dinastiei Valor. Majoritatea oamenilor cred că acestea erau camerele copiilor din dinastia Valor, deşi nimeni nu ştie cu certitudine. Aceste uşi au rămas încuiate de când au murit.

Dar ai putea să ne deschizi.

Vocea stranie sunase de parcă ar fi venit din spatele uşilor. Evangeline se uită la fiecare dintre soldaţi, dar niciunul nu părea să o fi auzit. Aşa că s-a prefăcut că nici ea nu a auzit-o. Evangeline era deja într-o situaţie dificilă. Nu avea nevoie să-şi complice existenţa spunând că a auzit obiecte neînsufleţite vorbind.

Din fericire, întâmplarea nu s-a mai repetat. Când paznicii s-au oprit într-un final în faţa unor uşi duble ornate, clanţa cu nestemate strălucea, dar nu zicea nimic. Doar un şuierat subtil a acompaniat deschiderea uşii uneia dintre cele mai opulente camere pe care Evangeline le văzuse vreodată.

Era atât de încântătoare încât parcă auzea cântecul harpelor şi al păsărilor. Totul era strălucitor, aurit şi acoperit cu flori. Crenguţe de crini înconjurau şemineul înalt de şase metri şi flori sofisticate se împleteau în jurul tăbliei patului. Chiar şi cada imensă din cupru pe care Evangeline o zărise în baia din spate era plină de flori – apa care curgea era mov şi era plină de petale gingaşe albe şi roz.

Evangeline a intrat în baie şi şi-a înmuiat degetele în apă. Totul era *perfect.*

Chiar şi menajerele care au venit să o ajute să se îmbăieze şi să se îmbrace erau minunate. Şi erau surprinzător de multe, aproape douăsprezece. Aveau voci blânde şi mâini delicate care o ajutau să-şi îmbrace rochia fină ca o şoaptă.

Era o rochie fără umeri, din tul roz pudrat, cu mâneci transparente împodobite cu funde roz-închis. Aceleaşi funde mărgineau decolteul amplu al rochiei şi formau mici boboci de trandafir care acopereau bustul corsajului strâmt. Fusta se revărsa şi îi ajungea lui Evangeline până la degetele de la picioare. O menajeră i-a întregit ţinuta şi i-a împletit părul roz-auriu în stil coroană şi apoi i-a pus o coroniţă aurită.

— Dacă îmi permiteţi, arătaţi splendid, Măreţia Voastră.

— Mulţumesc…

— Martine, a spus aceasta înainte ca Evangeline să se chinuie să încerce să-i ghicească numele. Şi eu sunt din Imperiul Meridian de fel. Măreţia Sa Prinţul a considerat că prezenţa mea v-ar putea ajuta să vă acomodaţi mai uşor.

— Se pare că prinţul e foarte grijuliu.

— Atunci când e vorba despre dumneavoastră… cred că încearcă să se gândească la tot.

Martine a zâmbit, dar ezitarea din vocea ei a pus-o pe gânduri pentru o secundă pe Evangeline, iar sentimentul că Apollo e prea bun ca să fie adevărat s-a strecurat în mintea ei.

Când Evangeline a rămas singură şi s-a privit în oglindă, a văzut imaginea unei prinţese. Era tot ceea ce-şi dorise vreodată.

Şi totuşi nu se simţea ca o prinţesă.

Se simţea prinţesă în teorie, cu rochia, cu prinţul şi cu castelul, dar totuşi simţea *că ceva lipsea.*

Se simţea de parcă doar purta un costum, de parcă îşi asumase un rol din care nu putea ieşi, dar nu avea încotro s-o apuce. Pentru că nu se mai simţea ca fata din trecut, fata care nu-şi pierdea niciodată speranţa şi care credea în basme, în dragoste la prima vedere şi în finaluri fericite.

Dacă ar fi rămas fata aceea, poate i-ar fi fost mai uşor să accepte toate astea, să nu mai pună atâtea întrebări.

Dar ceva i se întâmplase acelei fete – *ei.* Şi Evangeline nu putea să nu se gândească că avea de-a face cu mai mult decât pierderea amintirilor.

Încă o durea capul, de parcă mintea ei s-ar fi spart şi în urmă ar fi rămas doar cioburi. Şi-a cuprins tâmplele cu mâinile, de parcă ar fi împiedicat mai multe bucăţi să nu se desprindă. Şi încă o dată, se simţi lovită de sentimentul inexorabil că printre toate lucrurile uitate era unul mai important decât toate, mai important decât orice.

Era o informaţie esenţială pe care trebuia să o spună cuiva. Dar, oricât de mult ar fi încercat, nu putea să-şi amintească despre ce era vorba sau cui trebuia să-i spună.

3.
Evangeline

Întrucât mergea de colo-colo, încercând cu disperare să-şi aducă aminte orice, Evangeline abia realiza că soarele apunea şi că întunericul se lăsa în camera ei. Spera că atunci când se va întoarce, Apollo îi va răspunde la mai multe întrebări. Dar când uşa camerei s-a deschis în sfârşit, în loc să-l vadă pe prinţ, aceasta a fost întâmpinată de un medic în vârstă şi de câţiva dintre învăţăceii lui.

— Sunt Dr. Irvis Stillgrass, a spus medicul senior.

Era un om cu barbă şi cu ochelarii în vârful nasului său ascuţit.

— Telma şi Yrell sunt învăţăceii mei.

A făcut semn către aceştia.

— Măreţia Sa ne-a rugat să vă adresăm câteva întrebări pentru a vedea câte amintiri vă lipsesc.

— Ştiţi vreo metodă prin care pot să mi le recuperez? a întrebat Evangeline.

Dr. Stillgrass, Telma şi Yrell au amuţit. Un răspuns pe care Evangeline l-a luat drept „nu” şi care nu a surprins-o defel, ceea ce era aproape la fel de îngrijorător. Evangeline era mai mereu încrezătoare, dar nu şi azi. Se întreba din nou ce se întâmplase cu ea.

— Luaţi un loc, Prinţesă.

Dr. Stillgrass a arătat către un scaun tapisat de lângă şemineu, pe care Evangeline s-a aşezat ascultătoare.

Medicii au rămas în picioare în jurul ei, în timp ce Dr. Stillgrass punea întrebările.

— Câţi ani aveţi?

— Am…

Evangeline a avut nevoie de un moment ca să se gândească. Una dintre ultimele amintiri clare pe care reuşea să le identifice era de pe vremea când

avea 16 ani. Tatăl ei încă trăia şi îşi aducea aminte vag de zâmbetul lui în timp ce deschidea o nouă cutie cu obiecte. Dar asta era tot ce-şi amintea.

Restul amintirii era în ceaţă, ca un geam murdar care lăsa să se întrevadă o imagine fără să-ţi dai seama ce este. Evangeline era sigură că tatăl ei murise la câteva luni de la această amintire înceţoşată, dar nu îşi amintea detalii. Ştia pur şi simplu în sufletul ei că el nu mai era şi că trecuse şi mai mult timp de atunci.

— Cred că am 17 ani.

Telma şi Yrell îşi luau notiţe în timp ce Dr. Stillgrass i-a mai adresat o întrebare.

— De când datează prima amintire despre cum l-aţi cunoscut pe Prinţul Apollo?

— De azi.

Evangeline s-a oprit.

— Ştiţi unde ne-am cunoscut, de fapt?

— Sunt aici ca să pun întrebări, nu să răspund la ele, a spus cu repeziciune Dr. Stillgrass înainte să-şi continue întrebările: dacă îşi amintea când s-a logodit cu Apollo, nunta sau noaptea în care el a murit.

— Nu. Nu. Nu.

Era singurul răspuns al lui Evangeline şi de fiecare dată când încerca să-i răstălmăcească întrebările, Dr. Stillgrass refuza să răspundă.

La un moment dat, în timpul interviului, a intrat în cameră un bărbat necunoscut. Evangeline nu-l observase când s-a strecurat înăuntru, dar brusc era acolo, în spatele Telmei şi al lui Yrell. Era îmbrăcat în ceva similar lor, cu o tunică maro lungă din piele, cu pantaloni negri strâmţi legaţi cu două curele din piele care strângeau pe un şold mai multe cuţite şi flacoane şi o tolbă menită pentru a ţine ceva asemănător unei cărţi. Părea să ţină cartea în mâini, dar ceva din modul în care lua notiţe era diferit de cel al celorlalţi învăţăcei.

Tânărul scria frenetic şi îşi foşnea stiloul cu pene într-un fel care îi atrăgea atenţia lui Evangeline.

Când a surprins-o holbându-se la el, i-a făcut cu ochiul şi i-a făcut semn să nu spună nimic.

Şi, dintr-un oarecare motiv, nu a făcut-o.

Evangeline avea un sentiment că acest bărbat nu trebuia să fie acolo, în ciuda hainelor sale asemănătoare cu ale celorlalţi învăţăcei. Dar era singurul din grup care părea să-i arate compasiune în timp ce se străduia să găsească răspunsuri. Dădea din cap în semn de încurajare, îi zâmbea cu simpatie şi de fiecare dată când Dr. Stillgrass spunea ceva răutăcios, îşi dădea ochii peste cap.

— Pot confirma că toate amintirile dumneavoastră de anul trecut au dispărut complet, a spus Dr. Stillgrass fără pic de empatie. Îi vom transmite toate aceste informaţii Măreţiei Sale, iar unul dintre noi va veni zilnic să verifice dacă v-au revenit din amintiri.

Cei trei doctori au dat să plece. Dr. Stillgrass a trecut pe lângă tânăr fără să-l privească, dar Yrell şi Telma l-au observat în sfârşit.

— Doctor… a zis Telma.

Dar Yrell, care părea uşor surprinsă de prezenţa intrusului, a tras-o de mâneca halatului, oprind-o din a mai spune ceva şi ieşind din cameră.

În încăpere a mai rămas doar tânărul fără nume.

S-a îndreptat către Evangeline şi a scos o carte de vizită roşie din buzunar.

— Nu aş fi crezut dacă nu aş fi văzut cu ochii mei, a spus încet. Îmi pare rău că v-aţi pierdut toate amintirile. Dacă vreţi să vorbiţi vreodată şi poate să găsiţi răspunsuri la câteva întrebări, aş putea să vă ajut.

I-a înmânat cartea de vizită.

Kristof Knightlinger
Turnul Sudic
Turnurile

— Ce fel de întrebări…? a întrebat Evangeline după ce a citit rândurile de pe strania carte de vizită.

Dar bărbatul deja dispăruse.

Lemnele trosneau în şemineul măreţ.

Evangeline se trezi speriată, deşi nu plănuise să adoarmă. Era ghemuită pe scaunul de lângă cămin unde analizase cartea de vizită pe care i-o dăduse Kristof Knightlinger. Încă o simţea în mână.

Şi mai simţea ceva. O mână de bărbat care se strecurase sub ea, o ridicase atent şi care o ţinea strâns la pieptul mirosind a balsam şi a ceva lemnos.

Apollo.

I s-a strâns stomacul.

Nu ştia cu siguranţă dacă Apollo o ridicase. Încă îşi ţinea ochii închişi şi era tentată să nu-i deschidă. Nu ştia de ce avea acest impuls de a se preface sau de ce inima începuse să-i bată mai tare în timp ce o căra în braţe. Apollo trebuia să aibă răspunsuri măcar la câteva dintre întrebările ei. Şi totuşi îi era neaşteptat de frică să le pună.

Nu era sigură dacă era din cauză că el era un prinţ sau pentru că încă era un străin.

A strâns-o mai tare în braţe. Evangeline s-a încordat. Dar apoi a simţit fiorul slab al unei amintiri. Nu era o amintire clară, doar o tresărire vagă a sentimentului de a fi ţinută în braţe şi purtată, urmat de un alt gând.

Ar căra-o prin ape îngheţate şi nu numai. Ar scoate-o din foc dacă ar fi nevoie, ar smulge-o din ghearele războiului, ar scăpa-o din calea oraşelor distruse şi a sfârşitului lumii…

Gândul a făcut ca o coardă ascunsă din interiorul ei să vibreze şi, pentru o secundă, Evangeline s-a simţit în siguranţă. Mai mult decât în siguranţă. Dar nu ştia exact cum să descrie sentimentul. Ştia doar că era ceva ce nu mai simţise – un sentiment de protecţie profundă.

A deschis încet ochii. Se întunecase complet afară şi înăuntru singura lumină venea de la şemineu, restul camerei fiind cufundată în umbre, cu excepţia prinţului care o ţinea în braţe. O căra către pat, lumina îl învăluia şi îi cădea pe părul negru şi pe maxilarul puternic.

— Îmi pare rău, a şoptit Apollo. Nu am vrut să te trezesc, dar nu părea că stai confortabil pe scaun.

A aşezat-o uşor pe o pătură moale. Apoi a sărutat-o delicat pe obraz. Atât de gingaş încât nici nu ar fi simţit dacă nu ar fi fost perfect conştientă de fiecare mişcare a sa, a mâinilor calde care i-au dat drumul.

— Vise plăcute, Evangeline.

— Stai.

L-a luat de mână.

Acesta a rămas surprins.

— Vrei să rămân?

Probabil că ar fi trebuit să spună *da.*

Erau căsătoriţi.

El era un prinţ.

Un prinţ impunător.

Un prinţ foarte atrăgător.

Un prinţ pentru care era posibil să fi sacrificat multe ca să fie împreună.

I-a mângâiat mâna, aşteptând cu răbdare răspunsul ei.

— Îmi pare rău că nu-mi aduc aminte de tine… încerc, a şoptit ea.

— Evangeline.

Apollo a strâns-o uşor de mână.

— Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să suferi şi văd cât de mult te doare că ai uitat atât de multe. Dar dacă nu-ţi vei mai aduce aminte niciodată, nu e o problemă. Ne vom face noi amintiri împreună.

— Dar vreau să-mi aduc aminte.

Şi mai mult de atât, simţea că *trebuie* să-şi amintească. Încă simţea nevoia apăsătoare de a spune cuiva ceva esenţial, dar nu-şi amintea despre ce era vorba sau cui trebuia să-i spună.

— Există o modalitate prin care să-mi recuperez amintirile? a întrebat. Poate putem să ajungem la un fel de înţelegere cu bărbatul care le-a furat.

— Nu.

Apollo a dat din cap hotărât.

— Chiar dacă ar fi posibil, nu ar merita să riscăm. Lordul Jacks este un *monstru,* a spus aspru Apollo. M-a otrăvit în noaptea nunţii noastre şi ţi-a înscenat

ţie crima. Cât timp am fost mort, ai riscat să fii executată. Jacks nu are conştiinţă sau remuşcări. Dacă aş crede pentru o clipă că te-ar putea ajuta, aş face orice să ţi-l aduc. Dar dacă te găseşte vreodată, mi-e teamă că nu te voi mai vedea niciodată.

Apollo a inspirat adânc şi a adăugat, cu o voce mai blândă:

— Îmi dau seama cât de greu este să accepţi ideea, dar cred că este cel mai bine, Evangeline. Jacks a comis nişte atrocităţi, nişte lucruri de neuitat faţă de tine şi cred cu tărie că ai fi mai fericită dacă nu ţi le vei mai aminti vreodată.

4.
Apollo

Răposatul Rege Roland Titus Acadian dispreţuise dintotdeauna cuvântul *amabil.* Amabil trebuia folosit pentru servitori, ţărani şi alţi oameni fără personalitate. Un prinţ ar trebui să fie ager, formidabil, înţelept, perspicace şi chiar nemilos dacă era cazul – dar niciodată amabil.

Regele Roland îi spunea adesea fiului său: „Dacă eşti amabil, înseamnă că nu poţi fi altceva. Oamenii sunt amabili pentru că sunt obligaţi, dar ca prinţ, trebuie să fii mai *mult”*.

În copilărie, Apollo s-a folosit de acel sfat pe post de scuză pentru a fi nepăsător faţă de viaţă şi de ceilalţi. Nu era nemilos, dar nici nu întruchipa vreuna dintre calităţile pe care tatăl său le lăudase.

Apollo şi-a imaginat dintotdeauna că avea timp să devină ager, formidabil, înţelept sau perspicace. Dar între timp, nu i-a trecut niciodată prin minte că devenea altceva.

Apollo a conştientizat acest adevăr îngrijorător de îndată ce s-a trezit din somnul în care fostul său prieten, Lordul Jacks, îl adâncise. După ce a descoperit că întregul Nord Magnific îl credea mort, Apollo se aşteptase să găsească grămezi de flori şi mulţimi de oameni care încă să îl jelească, deşi perioada oficială de doliu se încheiase.

În schimb, a descoperit că regatul deja trecuse peste. În decursul a două săptămâni, devenise o notă de subsol, rămas în amintirea oamenilor ca un singur cuvânt nesemnificativ într-o revistă de cancan.

În timpul cât s-a aflat sub blestemul Arcaşului, a dat peste revista din ziua în care, chipurile, fusese ucis. Articolul menţiona doar că a murit. Un singur cuvânt – *preaiubit* – fusese folosit pentru a-l

descrie, dar asta era tot. Articolul nu spunea nimic despre faptele sale măreţe sau despre curajul său. Şi cum ar fi putut, când singurul lucru pe care îl făcuse fusese să pozeze pentru portrete?

Apollo abia mai suporta să se uite la fotografii în timp străbătea Palatul Lupului pentru a se întâlni cu domnul Kristof Knightlinger de la *Zvonul Zilei.*

Era a doua sa şansă să fie mai *mult,* aşa cum îl îndemnase tatăl său. După neaşteptata întoarcere din morţi, Apollo a observat că oamenii îl priveau diferit. Vocile erau mai şoptite, capetele se plecau mai repede şi ochii erau plini de mirare, de parcă ar fi fost mai mult decât un simplu muritor.

Şi totuşi nu se mai simţise niciodată mai uman, mai vulnerabil sau mai nefericit.

Totul era o minciună. Nu se întorsese niciodată din morţi. Doar fusese sub influenţa unui blestem. Acum, pentru prima dată în aproape trei luni, nu mai era sub nicio vrajă şi totuşi se simţea blestemat din cauza a ceea ce-i făcuse lui Evangeline.

Apollo crezuse că odată eliberat de blestemul Arcaşului, se va gândi mai puţin la ea. Blestemul îl forţase să o vâneze. Sub influenţa lui, se gândise la ea în fiecare secundă. În fiecare moment, se gândise unde era şi ce făcea. Avusese în permanenţă imaginea chipului ei angelic în minte. *Ea* era tot ceea ce-şi dorise – şi când a găsit-o, tot ceea ce a vrut să facă a fost să o eviscereze.

Încă o dorea, dar într-un fel diferit. Când a văzut-o, nu a vrut să o omoare. A vrut să o protejeze. Să o ţină în siguranţă.

Din acest motiv îi ştersese toate amintirile.

Ştia că era cea mai bună soluţie. Jacks o păcălise ca să se apropie de ea, la fel cum îl păcălise şi pe Apollo. Dacă Evangeline ar cădea iar sub vraja lui Jacks, acesta doar ar distruge-o. Dar Apollo ar face-o fericită. Ar face-o pe Evangeline o regină care ar fi iubită şi adorată. Ar face mai mult decât să se revanşeze pentru ce îi făcuse în trecut, atât timp cât ea nu ar afla niciodată.

Dacă ar afla că el îi furase amintirile, totul ar fi distrus.

Doar o singură persoană mai ştia că Apollo îi răpise amintirile. Dacă totul va merge bine, nu va mai trebui să-şi facă griji în legătură cu cealaltă persoană. Şi nici în legătură cu găsirea lui Jacks. Apollo spera că interviul din această dimineaţă îl va ajuta în acest sens.

A ajuns în sfârşit în camera mică din turn, unde stabilise că va avea loc întâlnirea. În mod normal, prefera încăperile mai mari: camere spaţioase în care pătrundea multă lumină, cu ferestre şi decoraţiuni care nu-i permiteau lui Apollo să uite că era de viţă nobilă. Dar astăzi a ales o cameră modestă din turn pentru a se asigura că nimeni nu trăgea cu urechea la discuţie.

Kristof Knightlinger a făcut o plecăciune de îndată ce prinţul a păşit în încăpere.

— Mă bucur să vă văd în viaţă şi arătând impecabil, Măreţia Voastră.

— Nu mă îndoiesc că întoarcerea mea este de mare folos pentru vânzarea ziarelor, a răspuns prinţul.

Părea că încă nu trecuse peste cât de puţin se trâmbiţase despre moartea lui.

Desigur că jurnalistul nu păru să observe.

Kristof zâmbi entuziasmat. Mereu părea binedispus. Dinţii săi erau la fel de albi precum jaboul din dantelă de la gâtul său.

— Acest interviu va fi de asemenea de folos. Mulţumesc pentru că v-aţi făcut timp să vă întâlniţi cu mine în această dimineaţă. Ştiu că cititorii mei au foarte multe întrebări despre cum v-aţi întors din morţi, cum a fost să fiţi mort şi dacă aţi putut să-i vedeţi pe unii dintre noi, cei încă în viaţă.

— Nu voi răspunde la niciuna din aceste întrebări astăzi, a rostit răspicat Apollo.

Jurnalistului i-a pierit zâmbetul.

— Aş vrea ca articolul tău să se concentreze pe faptele lipsite de onoare ale Lordului Jacks şi cât de important este ca acesta să fie prins numaidecât.

— Măreţia Voastră, nu sunt sigur dacă ştiţi, dar deja am menţionat actele sale nemiloase în ziarul de dimineaţă.

— Atunci, menţionează-le din nou şi prezintă-le mai aspru de data asta. Vreau să scrii despre crimele sale în fiecare zi, până când este prins. Vreau ca numele lui să devină sinonim cu răul. Nu o fac doar pentru mine, ci şi pentru Prinţesa Evangeline şi pentru întregul Nord Magnific. Odată ce va fi prins, poţi să-mi iei interviu şi îţi voi răspunde la orice întrebare. Dar până atunci, te rog să tipăreşti ce am eu nevoie să spui oamenilor din regat.

— Desigur, Măreţia Voastră, a spus Kristof cu un zâmbet mulţumit.

Dar nu era acelaşi zâmbet ca înainte. Nu era buna dispoziţia sa obişnuită. Era un zâmbet *amabil* doar pentru că Apollo era prinţ şi Kristof nu avea de ales.

Apollo se simţea oarecum vinovat. Pentru o clipă, s-a gândit dacă să aibă nişte cerinţe mai blânde. Dar apoi şi-a amintit de ceea ce tatăl lui îi spusese: să nu fie niciodată amabil.

După întâlnirea cu Kristof, Apollo a vrut să vadă cum se simţea Evangeline. Bineînţeles că avea servitori care îl informau despre ea. Până acum i se spusese că este bine, că e sănătoasă şi că încă nu-şi aminteşte nimic.

Apollo a sperat că după avertizarea pe care i-o comunicase în seara precedentă, aceasta va renunţa la orice idee de a încerca să-şi recupereze amintirile. Dar Evangeline pe care o ştia el nu renunţa aşa uşor. Găsise un leac pentru a-l scăpa de blestemul Arcaşului, şi îşi închipuia că, dacă ar avea ocazia, şi-ar recupera şi amintirile pierdute. Prin urmare, Apollo nu avea de gând să-i dea ocazia.

Deja aranjase ca ea să fie ocupată toată dimineaţa. Ar fi preferat ca el să fi fost persoana care îi ocupa tot timpul, dar va avea timp mai încolo pentru asta.

Înainte de toate, trebuia să mai rezolve ceva.

Consiliul Marilor Case.

Cu o zi în urmă se întâlnise cu câţiva dintre membri pentru a demonstra că nu era un impostor şi că se întorsese cu adevărat din morţi. A urmat apoi o lungă discuţie despre ce măsuri să ia în legătură cu moştenitorul-impostor actual care încercase să-i fure tronul. Cu toate acestea, s-a dovedit a fi total inutilă, întrucât ticălosul părea să fi dispărut.

Se pare că moştenitorul-impostor fusese avertizat de nişte servitoare care erau îndrăgostite de el.

Apollo a trimis mulţi soldaţi pe urmele lui, dar impostorul nu era prioritatea sa în acest moment.

Prinţul a încetinit pasul de îndată ce a ajuns în faţa uşii camerei în care se întrunise consiliul. Încăperea aceea îi amintea lui Apollo de un pocal gigantic din cositor. Pereţii era uşor rotunjiţi şi camera părea făcută din argint, ceea ce îi dădea un aer ascuţit, precum o sabie. În mijlocul încăperii, se afla o masă veche din stejar alb despre care se spunea că era acolo încă de pe vremea primului rege al Nordului Magnific, Wolfric Valor – un om robust, care stătea acum în capătul mesei.

Când Apollo a intrat în cameră, toată lumea a tăcut. Dar îşi putea da seama după atmosferă că până atunci discuţiile se axaseră în totalitate pe cel mai nou membru al consiliului – renumitul Wolfric Valor. Cu toate acestea, doar Apollo ştia cine era Wolfric cu adevărat. Nimeni din consiliu nu mai ştia că Wolfric, împreună cu întreaga dinastie Valor, fusese închis în Valory până de curând.

Wolfric folosea acum numele de Lord Vale. Cu toate acestea, fiecare bărbat şi fiecare femeie de la masă ascultau de el. Ceea ce era un lucru bun – îi uşura treaba lui Apollo. Dar era puţin neliniştitor să vadă felul în care consiliul îi răspundea primului rege legendar al Nordului fără a şti măcar cine era cu adevărat.

— Iată-l, întors din morţi! a urlat Wolfric, urmat de aplauze ce s-au răspândit instant până când toţi membrii erau în picioare şi aplaudau în timp ce Prinţul Apollo se îndrepta spre masa din stejar alb.

Wolfric i-a făcut cu ochiul. Gestul însemna: *Suntem aliaţi. Suntem în asta împreună. Prieteni.*

Dar Apollo putea să-şi amintească doar cum ultimul său prieten îl trădase. Dacă şi Wolfric avea să facă asta, Apollo nu va putea să-i facă faţă lui Wolfric şi familiei lui renumite. Tot ceea ce putea face Apollo pentru moment era să se ţină de cuvânt şi să spere că Wolfric va face la fel.

— Văd că mulţi dintre voi l-aţi cunoscut deja pe cel mai nou membru al consiliului, afirmă Apollo.

Deşi încă nu fusese încoronat rege, Apollo avea mai multă putere decât consiliul. În Nordul Magnific, un prinţ nu putea deveni rege până nu se căsătorea. Dar această lege, precum şi viitoarea sa încoronare, era în mare parte o faţadă. Evenimentele regale ca încoronările şi *Nocte Neverending* îi apropiau pe prinţi de popor şi aduceau speranţă şi iubire în regat.

Acestea fiind spuse, Consiliul Marilor Case nu era complet neputincios. Nu putea să-l oprească pe Apollo din a numi o nouă Mare Casă, dar putea să se lupte cu acesta pentru ea şi în acest timp să scoată la iveală adevăruri periculoase pe care Apollo nu ar fi riscat să fie dezvăluite lumii.

Ultimul lucru care-i trebuia era ca regatul să afle că legendarul Valor, mort de sute de ani, se întorsese printre cei vii şi poza sub numele de Lord Vale.

Apollo încă se străduia să se obişnuiască cu ideea că poveştile despre Arcada Valory erau adevărate şi că dinastia Valor fusese închisă acolo. Ura să-şi închipuie cât tam-tam ar fi făcut regatul dacă ar fi aflat.

Şi nu voia să se gândească nici măcar la întrebările pe care le-ar fi avut Evangeline dacă ar fi descoperit că ea fusese cea care deschisese Arcada Valory.

Aparent, fratele lui, Tiberius, avusese dreptate în privinţa abilităţilor ei.

Apollo spera ca Tiberius să se înşele asupra a ceea ce avea să se întâmple odată ce arcada fusese deschisă.

— Lordul Vale şi familia sa erau acolo când m-am întors din morţi, a explicat clar Apollo, pentru că spunea parţial adevărul.

Honora Valor, soţia lui Wolfric, îl vindecase de blestemul Arcaşului şi de blestemul oglindirii. Simţea că îi datorează ceva, aşa că i-a fost uşor să-i spună cu sinceritate:

— Fără această familie, se poate să nu fi fost azi aici. Drept răsplată, am decis să le construiesc o Mare Casă şi să le ofer pământuri unde vor putea avea grijă de alţii aşa cum au avut de mine.

Pentru o clipă, întregul consiliu a amuţit. Apollo observă că, deşi membrii îl simpatizaseră pe Wolfric mai devreme, aceştia nu ştiau ce să creadă despre acest om impunător şi mai ales despre declaraţia lui Apollo.

Apollo nu mai acordase unei familii onoarea de a avea o Mare Casă, cum nu o făcuseră nici tatăl său şi nici bunicul său. Era uşor de oferit, dar odată oferită, era foarte greu să o renege. Să oferi putere e mult mai uşor decât să o iei înapoi.

Apollo simţea că fiecare membru al consiliului se temea că această declaraţie avea să le ştirbească puterea.

Aproape că le auzea întrebările care le stăteau pe vârful limbii: *Abia v-aţi întors din morţi. Sunteţi sigur că este o alegere înţeleaptă? Plănuiţi să faceţi mai multe Mari Case? Cum ştiţi că această Casă chiar merită să fie Mare – să fie una dintre noi?*

— Familia mea vă este recunoscătoare pentru generozitate, Măreţia Voastră. Este o adevărată onoare să fac parte din acest consiliu cu atâţia oameni de seamă.

Vocea lui Wolfric era blândă, dar privirea lui era fermă şi de neclintit. S-a uitat în ochii fiecărui membru, unul câte unul, şi câţiva păreau că-şi ţin respiraţia.

În copilărie, Apollo auzise nenumărate poveşti despre acest bărbat. Se spunea că Wolfric Valor putea să doboare armate întregi cu un singur strigăt de luptă şi să smulgă capetele inamicilor cu mâinile

goale. Unise clanurile de luptă din Nord pentru a crea un regat şi pentru a construi Sala Lupului drept cadou de nuntă pentru soţia sa după ce i-o furase altcuiva.

La suprafaţă, omul din faţa lui nu părea atât de ameninţător precum se spunea în poveşti. Apollo era mai înalt şi purta haine mult mai rafinate. Şi totuşi Wolfric avea acel atribut nedefinit despre care îi vorbise dintotdeauna tatăl său. Wolfric întruchipa tot ceea ce Apollo nu încercase niciodată să fie.

Consiliul nu a spus niciun cuvânt, până când Wolfric nu şi-a îndepărtat privirea.

Lordul Byron Belleflower a fost cel care a vorbit primul.

— Bine aţi venit în consiliu, Lord Vale. Sper că aţi fost deja pus la curent cu toate problemele recente ale regatului. Mai sunt câteva aspecte importante de discutat azi.

Belleflower s-a întors către Apollo. Spre deosebire de oricine altcineva din castel care îl admira pe prinţ de când se întorsese din morţi, Byron Belleflower nu se uita la Apollo cu mirare sau cu admiraţie.

El şi Apollo nu se înţelegeau de ani buni şi din privirea batjocoritoare a tânărului, părea că Byron devenise şi mai antipatic cât timp Apollo lipsise din regat. Se zvonea că amanta lui Belleflower murise, deşi Apollo nu ar fi fost surprins să afle că aceasta îşi înscenase moartea ca să scape de el.

— Acum, a spus cu putere Belleflower, înainte de a se opri brusc pentru a se asigura că toţi de la masa mare se uitau la el.

Majoritatea membrilor consiliului erau mai în vârstă, dar Lord Belleflower era apropiat de vârstă cu Apollo. Cei doi fuseseră prieteni în copilărie, până când Belleflower crescuse suficient de mare pentru a înţelege că Apollo urma să moştenească un întreg regat în timp ce el avea să moştenească doar un castel pe un munte rece şi mohorât. Apollo l-ar fi înlăturat pe Byron din consiliu cu mult timp în urmă, dar din nefericire, pe lângă castel,

Belleflower avea şi o armată privată cu care prinţul nu voia să se pună rău.

Aşa se întâmpla cu majoritatea membrilor din consiliu. Dacă unii dintre ei ar fi fost înlăturaţi, ar fi avut urmări pe care Apollo voia să le evite.

— Ştiu că ieri ai vorbit cu câţiva dintre ceilalţi membri ai consiliului despre o ceremonie de încoronare imediată, a continuat Belleflower. Dar unii dintre noi consideră că ar fi un gest imprudent să mergem înainte când încă există întrebări despre soţia ta.

Apollo s-a încordat.

— Ce fel de întrebări despre soţia mea?

Belleflower a zâmbit brusc, de parcă Apollo spusese exact ce voia să audă.

— Unii dintre noi se întreabă: de ce i-a şters Lordul Jacks amintirile lui Evangeline? Ce ştie ea de i-ar putea face rău lui? Doar dacă… nu cumva a complotat cu el ca să te otrăvească?

— Este o acuzaţie trădătoare, l-a întrerupt Apollo.

— Atunci demonstrează că nu este adevărat, a insistat Belleflower.

— Nu trebuie să demonstrez nimic, s-a răstit Apollo.

— Dar ar putea să ajute, a murmurat Lady Casstel. Era unul dintre cei mai în vârstă şi mai înţelepţi membri ai consiliului, şi astfel, îi ghida deseori pe cei mai mulţi dintre ei.

— Nu cred că soţia dumneavoastră este o criminală. Dar zvonurile care s-au răspândit despre Evangeline după moartea Măreţiei Voastre sunt grave, iar ea este o străină. Ar putea întoarce lucrurile în favoarea ei doar dacă ar găsi o modalitate de a le arăta oamenilor că acum chiar face parte din acest regat şi că vă este complet loială.

— Şi cum ai vrea să facă asta?

— Să facă un moştenitor, a spus Lady Casstel fără ezitare. Nu e doar spre binele regatului, ci şi pentru a vă proteja. În situaţia în care fratelui

dumneavoastră i-a fost revendicat titlul şi acum e dispărut…

Apollo a tresărit când a auzit numele fratelui său, Tiberius, şi preţ de o clipă cicatricile păreau din nou proaspete. Câţiva membri ai consiliului au observat durerea sa.

Din fericire, să reacţioneze atunci când fratele său era menţionat nu era ceva nou. Nimeni nu ar fi presupus că Tiberius era adevăratul motiv pentru care spatele lui Apollo era plin de cicatrici. Doar Havelock şi câţiva vampiri ştiau adevărul. Havelock va lua secretul cu el în mormânt, iar Apollo încerca să nu se gândească la vampiri. Avea deja suficiente probleme pe cap, precum cerinţa din senin a consiliului ca Evangeline să facă un moştenitor.

Deşi, din modul în care Lady Casstel a pus problema, era evident că subiectul fusese discutat şi înainte de întâlnirea consiliului.

— Nu există niciun moştenitor direct la tron, a continuat ea. Ar fi mult prea uşor ca un alt impostor să vă ia coroana în cazul în care vi se întâmplă ceva.

— Nu mi se va mai întâmpla nimic, a spus Apollo. Am învins deja moartea. Nu o să mă mai caute prea curând.

— Dar se va întoarce în cele din urmă. Aceste cuvinte au fost rostite de Wolfric Valor. Moartea se întoarce pentru noi toţi, Măreţia Voastră. Să aveţi un moştenitor va face mai mult decât doar să protejeze regatul – s-ar putea să alunge moartea pentru încă puţin.

Wolfric s-a uitat solemn peste masă. Dacă ar fi vrut, acesta ar fi fost momentul în care ar fi spus întregului consiliu că Apollo nu se întorsese de fapt din morţi, dar nu a făcut-o.

Şi deşi lui Apollo nu-i făcea plăcere, recunoştea că Wolfric avea dreptate. Era mai puţin probabil ca oamenii să încerce să-i ia tronul dacă ar fi existat un urmaş de drept. Un moştenitor i-ar fi protejat şi relaţia cu Evangeline. Dacă ar fi avut un copil cu el, nu ar fi fost nicio şansă să-l părăsească. Dar nu voia să o forţeze aşa, ca să o facă să rămână.

— Evangeline încă nu-şi aminteşte de mine, a spus Apollo.

— Contează? Eşti un prinţ, a adăugat Belleflower. Fata ar trebui să se simtă norocoasă să fie soţia ta. Fără tine, ar fi un nimeni.

Apollo s-a uitat urât la el şi s-a întrebat dacă acesta îl dispreţuia din mai multe motive decât din cauza suspiciunii că Evangeline complotase cu Jacks ca să-l ucidă.

— Evangeline nu este un *nimeni.* Este soţia mea. O să facem un moştenitor după ce se va simţi mai confortabil.

— Şi cât va dura?

Belleflower a ridicat vocea încercând să-i atragă pe ceilalţi de partea lui.

— Am fost acolo ieri. Soţia ta arăta ca o fantomă speriată lângă tine, era palidă şi tremura! Dacă ţi-ar păsa de acest regat, ai renunţa la ea şi ţi-ai găsi o nouă soţie.

— *Nu* îmi înlocuiesc soţia.

Apollo s-a ridicat de pe scaun cu atâta putere încât a mişcat carafele cu vin şi a răsturnat câţiva struguri de pe farfuriile de pe masă. Conversaţia asta depăşea cu mult limitele.

De asemenea, se îndepărta foarte mult de la ceea ce trebuia să fie discutat.

— Evangeline nu mai reprezintă un subiect de conversaţie. Următoarea persoană care o denigrează nu va mai avea ce căuta la masa asta. Cui din această cameră îi pasă de regat nu va mai pune la îndoială loialitatea lui Evangeline şi va începe să-l caute pe Lordul Jacks. Până când acesta nu va muri, nimeni nu e în siguranţă.

5.
Evangeline

În lumina unei zile noi, totul părea din ce în ce mai puţin un vis urât neclar şi tot mai mult o imagine perfectă. Camera lui Evangeline mirosea a ceai de lavandă, a produse de patiserie mustind de unt şi cu parfumul dulceag care o ducea cu gândul la grădinile atent îngrijite.

Pentru o clipă minunată, s-a gândit: *Aceasta este perfecţiunea.*

Sau aşa ar fi trebuit să se simtă.

Felul jalnic în care se simţea era în contradicţie cu acest decor elegant. O voce slabă, dar fermă din capul ei îi spunea: *Nu e perfect, nu e ce trebuie.* Dar înainte ca vocea să mai poată spune ceva, a fost acoperită de alte sunete mai vioaie.

Se auzeau încet, dincolo de uşa camerei lui Evangeline, iar mai apoi au pătruns în cameră precum nişte zumzete.

Croitoresele, trei la număr, au salutat-o zâmbind:

— Bună dimineaţa, Măreţia Voastră!

— Arătaţi odihnită, Măreţia Voastră!

— Sperăm că v-aţi odihnit bine, pentru că veţi avea o zi plină, Măreţia Voastră!

În urma lor, veneau servitori care aduceau suluri de materiale, mosoare cu panglici, coşuri cu tot felul de decoraţiuni, globuri şi pene, şiraguri de perle şi flori din mătase.

— Ce e cu toate astea? a întrebat Evangeline.

— Sunt pentru garderoba dumneavoastră regală, au spus la unison cele trei femei.

— Dar am o garderobă.

Evangeline s-a uitat mirată către dulăpiorul ei plin cu haine care se afla între dormitorul ei şi baie.

— Aveţi o garderobă de zi, da, a răspuns croitoreasa şefă, sau poate doar era cea mai vocală.

Suntem aici pentru a vă îmbrăca pentru ocazii speciale. Veţi avea nevoie de ceva spectaculos pentru încoronarea dumneavoastră. Apoi va fi balul încoronării, iar Vânătoarea ar putea avea loc în *orice* zi.

— Apoi, bineînţeles că vă veţi forma propriul consiliu, a adăugat cea mai înaltă dintre croitorese. Va trebui să fiţi îmbrăcată elegant pentru fiecare dintre acele întâlniri.

— Şi veţi avea nevoie de nişte rochii sofisticate pentru festivalurile de primăvară ce vor veni şi pentru cine oficiale, a spus a treia croitoreasă.

Apoi au început toate să vorbească despre coloritul ei perfect şi cât de drăguţ ar fi fost să se asigure că fiecare rochie pe care avea să o poarte va include cel puţin o nuanţă de roz care să se asorteze cu părul ei frumos.

Mai mulţi servitori au apărut. Trăgeau cărucioare aurite pline cu gustări şi bunătăţi la fel de drăguţe precum o comoară într-un cufăr. Erau prăjiturele în formă de castele, tarte acoperite cu fructe în culori pastel strălucitoare, pere poşate cu sos auriu, curmale confiate decorate cu coroniţe şi stridii cu perle roz care sclipeau în lumină.

— Sperăm că vă plac, a spus unul dintre servitori. Dacă aveţi nevoie de ceva, doar întrebaţi. Măreţia Sa Prinţul a vrut să ştiţi că puteţi avea orice vă doriţi.

— Şi dacă aveţi vreodată nevoie de o pauză, doar spuneţi-ne, a spus croitoreasa înaltă înainte de a scoate un centimetru din şorţul său.

La scurt timp, când lui Evangeline i se luau măsurile pentru mănuşi, a observat cicatricea. Era pe partea inferioară a încheieturii de la mâna dreaptă, subţire şi albă, în forma unei inimi frânte. Şi cu siguranţă nu fusese acolo înainte.

Imediat ce au terminat de măsurat, Evangeline şi-a ridicat încheietura ca să-şi analizeze cicatricea stranie în forma unei inimi frânte. Şi-a trecut degetul peste ea. A furnicat-o pielea.

În acel moment, se simţea de parcă bula preţioasă în care se afla era pe cale să se spargă. *Poc. Poc. Poc.*

Minunăţia tuturor bunătăţilor, dulciurilor şi materialelor fine dispăru pe măsură ce Evangeline se holba la mica inimă frântă. Nu şi-o amintea deloc, dar tot ce-şi aducea aminte era mica voce din capul ei, de mai devreme, care o avertiza că nu era totul perfect.

Evangeline continuă să analizeze cicatricea şi încercă din răsputeri să-şi aducă aminte cum o căpătase, până când îşi dădu seama de croitoreasa înaltă care se uita ciudat la ea. Evangeline îşi acoperi rapid cicatricea cu mâna.

Croitoreasa nu spuse nimic despre inimă. Dar ceva din felul în care se uitase la ea a neliniştit-o pe Evangeline. Apoi a observat cum femeia s-a furişat din cameră în timp ce celelalte croitorese au continuat să lucreze.

Evangeline nu ştia dacă trebuia să o îngrijoreze cicatricea sau poate doar îşi imaginase reacţia femeii. Evangeline nu avea niciun motiv să se îngrijoreze, cu excepţia vocii din capul ei care îi spunea că ceva nu era în regulă. Dar poate că faptul că auzea o voce în capul ei era în neregulă.

Poate că ar fi putut să se încreadă în ea dacă s-ar fi găsit prizonieră într-o temniţă. Dar era într-un castel parcă desprins din poveşti şi era căsătorită cu un prinţ fermecător care se întorsese din morţi *şi* care era îndrăgostit nebuneşte de ea. Această nouă viaţă nu era doar un basm, ci era mai degrabă ceva ca dintr-o legendă.

În timp ce era învăluită de materiale şi de sentimente, a sosit un alt vizitator – unul dintre învăţăceii medicului de ieri. Evangeline şi-a amintit că o chema Telma.

Evangeline nu ştia de cât timp fata era acolo. Proba o capă zmeurie cu glugă, dintr-o catifea plină, care îi acoperise până acum ochii.

— Am venit pentru un control rapid, Măreţia Voastră, a zis Telma. Este un moment nepotrivit?

— O, nu, doar exersez cum să fiu o pernuţă de ace, a spus Evangeline, sperând să pară mai veselă decât se simţea.

— Cum vă sunt amintirile? a întrebat Telma. V-aţi recuperat din ele?

— Din păcate, nu, a spus Evangeline. Se întreba dacă ar fi trebuit să menţioneze vocea din capul ei.

Dar răspunsul Telmei a oprit-o.

— Îmi pare rău că încă nu vă amintiţi.

Şi e posibil să fi fost doar imaginaţia mult prea bogată a lui Evangeline, dar putea să jure că nu îi părea rău. Din contră, părea uşurată. Reacţia i-a adus aminte de ceea ce-i spusese Apollo noaptea trecută: *Jacks a comis nişte atrocităţi, nişte lucruri de neuitat faţă de tine şi cred cu tărie că ai fi mai fericită dacă nu ţi le vei mai aminti vreodată.*

Până atunci, Evangeline încercase să nu se gândească la asta. Când se gândea prea intens la amintirile ei pierdute se simţea istovită, copleşită şi mult prea adâncită în gândurile sale. Voia să creadă că dacă ar găsi o modalitate de a-şi recupera amintirile, totul ar fi mai bine.

Dar dacă Apollo avea dreptate? Dacă s-ar înrăutăţi totul dacă şi-ar aduce aminte? El părea cu adevărat îngrijorat la gândul că şi le-ar putea recupera. Şi acum această asistentă părea că simţea la fel, de parcă ar fi fost mai bine ca Evangeline să nu-şi mai amintească vreodată.

Şi totuşi îi era greu să se liniştească în totalitate. Poate din cauză că, până acum, nu auzise decât versiunea lui Apollo.

— Telma, am auzit ceva noaptea trecută şi mă întrebam dacă e adevărat. Am auzit că Apollo a fost ucis în noaptea nunţii noastre şi că mi s-a înscenat crima.

Telma s-a albit când a auzit întrebarea.

— Niciodată n-am crezut că sunteţi de vină.

— Dar e adevărat că ceilalţi au crezut asta?

Telma a dat din cap cu tristeţe.

— A fost o perioadă grea pentru toată lumea. Dar acum, că Prinţul Apollo s-a întors, sperăm că se va

sfârşi.

Telma a răsuflat uşurată şi ochii i s-au umplut de bucurie.

— E minunat că prinţul s-a întors din morţi pentru dumneavoastră, nu-i aşa?

Privirea pe care i-a aruncat-o lui Evangeline era atât de sinceră, de dulce, de pură şi de uimită, încât Evangeline se simţea puţin naivă la gândul că s-ar putea încrede în mica voce paranoică din capul ei.

Se făcuse noapte când croitoresele, medicii şi servitorii au plecat în cele din urmă, iar camera lui Evangeline s-a transformat dintr-un stup agitat într-un sanctuar liniştit, animat numai de trosnetul lemnelor din şemineu şi de sunetul îndepărtat al turnului cu ceas. Era prima oară când Evangeline se afla singură în acea zi.

Dar liniştea nu a durat mult. La câteva clipe după aceea, a auzit un ciocănit.

— Pot să intru? a întrebat Apollo.

Evangeline şi-a verificat reflexia în oglindă, şi-a netezit părul, neaşteptat de agitată, înainte să răspundă:

— Intră.

Uşa s-a deschis încet şi Apollo a intrat încrezător. Încă era arătos, încă era un prinţ.

Nu era de parcă Evangeline s-ar fi aşteptat să nu mai fie arătos sau prinţ. Doar că era copleşită de adevăr încă o dată. De prinţul care stătea în camera ei, înalt şi regal. Şi îşi imagina că ştia cât de bine arată şi ce efect avea asupra ei.

I-a zâmbit mai larg când a văzut-o îmbujorată. Spera că nu va fi mereu aşa. Îl cunoştea de doar o zi şi jumătate, sau cel puţin asta îşi amintea.

— Am auzit că ai stat toată ziua înăuntru. Mă însoţeşti la o plimbare?

A rostit cuvântul „plimbare” în aşa fel încât a făcut-o pe Evangeline să creadă că vor face mai mult decât doar să se plimbe.

A simţit un fior în stomac.

Nu ştia dacă îi reveneau amintirile sau dacă era pur şi simplu atrasă de el.

— Da, mi-ar plăcea să te însoţesc.

— Mă bucur să aud asta.

Apollo i-a adus lui Evangeline o mantie albă pufoasă, cu blană albă ca zăpada. A ajutat-o să se îmbrace, iar degetele lui au zăbovit în spatele gâtului ei când i-a dat părul la o parte. Părea că a făcut-o intenţionat, şi nu din greşeală. De fapt, Evangeline începea să creadă că Apollo premedita tot ce făcea.

După ce au ieşit din cameră, le-a făcut un semn gărzilor care aşteptau. Şi-a înclinat aproape insesizabil bărbia, dar acest gest părea să fi avut puterea unui ordin.

Soldaţii şi-au plecat capetele la unison şi s-au dat în spate pentru ca perechea să poată trece. Apoi i-au urmat, păstrând o distanţă respectuoasă.

Evangeline şi Apollo au străbătut primele coridoare ale castelului în linişte, înconjuraţi de lumina caldă a aplicelor de pe zidurile vechi. Încă avea multe întrebări pentru el, dar acum tot ce simţea erau emoţii.

Probabil îi era greu să vorbească din cauza bărbaţilor în armuri strălucitoare din bronz. Erau în spatele lor la o distanţă de jumătate de hol, dar Evangeline auzea sunetul bocancilor pe podeaua de piatră, deci îşi imagina că ar fi auzit-o şi ei dacă ar fi vorbit.

Apollo a luat-o de mână.

Evangeline a simţit un şoc.

— Ca să nu te mai gândeşti la paznici şi ca să te gândeşti la asta în schimb.

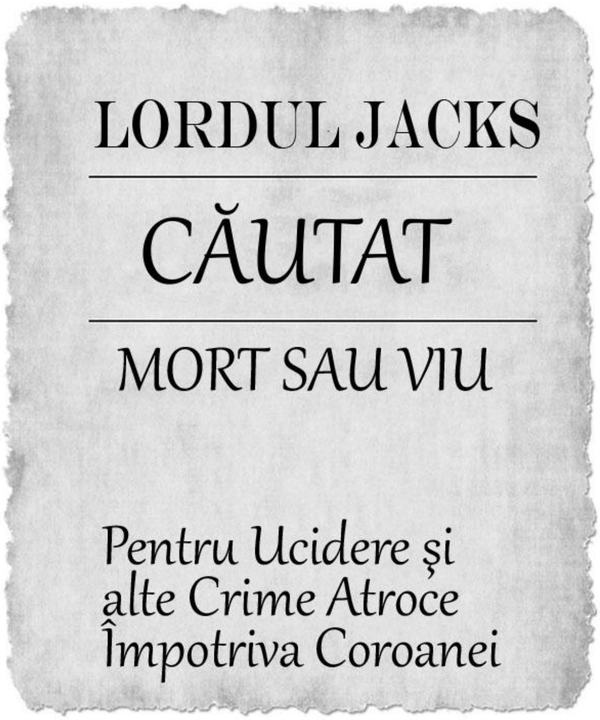
Apollo i-a strâns uşor degetele.

Evangeline nu se mai ţinuse vreodată de mână cu un tânăr, sau cel puţin nu-şi amintea. Apollo o luase de mână ieri, dar doar ca să o ghideze prin castel.

Sentimentul era… *plăcut.* Presiunea blândă a degetelor lui Apollo, modul în care mâna ei se simţea mică şi adăpostită în a lui. Bineînţeles, asta nu a ajutat-o să vorbească. Dimpotrivă, se simţea şi

mai emoţionată decât înainte. Era totul atât de nou, că nu ştia ce să facă. Apollo nu era un băiat care lucra într-un grajd sau în brutăria tatălui său. Era conducătorul unui regat. Avea puterea să ţină vieţi în mâinile sale. Dar chiar acum, doar o ţinea de mână.

Se pregătea în sfârşit să-l întrebe încă o dată cum s-au cunoscut, când a văzut un afiş pe una dintre uşile rotunjite ale castelului.

Lui Evangeline i-a îngheţat sângele în vene.

Sub lista de crime comise de Lordul Jacks era un portret – dacă putea fi numit aşa. Imaginea era mai degrabă o umbră decât un bărbat, o faţă cu două găuri întunecate pe post de ochi şi cu gura închisă.

Apollo a tras-o mai aproape de el.

— Nu băga în seamă acele postere.

— Chiar aşa arată Lordul Jacks?

Evangeline ştia că Apollo spusese că e un monstru, dar nu se aşteptase la asta.

— E doar o schiţă. Arată mai uman de atât, dar doar puţin.

Apollo a rostit acele cuvinte cu ură.

Era tipul de emoţie care o făcea pe Evangeline să se îndepărteze de el. Şi-a imaginat că Apollo avea

toate motivele să-i poarte ranchiună, dar pentru o secundă, a simţit impulsul de a fugi. Deşi poate era din cauza afişului cu Jacks?

Evangeline se tot gândea la imaginea sumbră până când a pierdut noţiunea timpului şi încotro se îndreptau. Deodată urca nişte scări înguste din piatră în formă de spirală.

Nu era nicio balustradă – doar o cădere înspăimântătoare din turn. Dacă Evangeline ar fi fost în deplinătatea simţurilor, nu le-ar fi urcat vreodată.

Şi-a întins gâtul, dar erau atât de multe scări în faţă încât nu putea să vadă până în capătul lor şi erau prea înguste încât să meargă unul lângă altul.

— Unde duc aceste scări? a întrebat, nesigură.

— Cred că e mai bine să fie o surpriză, a spus Apollo. Era chiar în spatele ei. Îi putea auzi paşii. Dar paşii lor erau singurii care se auzeau. Probabil că soldaţii rămăseseră la baza scărilor şi Evangeline îi invidia dintr-odată.

— Poţi să-mi dai măcar un indiciu despre unde mergem? a întrebat ea. Plănuieşti să mă închizi într-un turn?

Paşii lui Apollo nu se mai auzeau.

Şi-a dat seama imediat că a spus lucrul greşit.

— Nu eşti o prizonieră, Evangeline. Nu te-aş închide niciodată.

— Şt… Ştiu. Doar glumeam.

Şi îşi dorea să creadă că glumea. Nu credea că Apollo chiar ar închide-o într-un turn, precum un rege nemilos din basme. Cu toate acestea, inima începuse să-i bată diferit. *Pericol. Pericol. Pericol,* părea că spune – dar era prea târziu să se întoarcă.

Aproape ajunseseră în vârful scărilor. La câţiva paşi în faţă, vedea o altă uşă, un dreptunghi simplu fără decoraţiuni.

— Ar trebui să fie descuiată, a spus Apollo.

Emoţionată, Evangeline a deschis zăvorul şi a fost întâmpinată prompt de un cavaler întunecat şi de şuierat de vânt rece care i-a biciuit părul peste faţă.

Te rog nu mă abandona aici, s-a gândit.

— Nu-ţi face griji, sunt aici, a spus cu blândeţe Apollo.

Evangeline nu ştia dacă îi simţise frica sau dacă ea chiar rostise cuvintele cu voce tare. Dar el a venit imediat în spatele ei, blocând vântul şi încălzindu-i spatele.

Când ochii i s-au obişnuit cu întunericul, a văzut că noaptea nu era atât de neagră precum crezuse – lumina de la ferestrele castelului cădea pe un perete mic crenelat care înconjura vârful turnului. Dincolo de castel, lumea era întunecată, cu excepţia unor stele care formau constelaţii necunoscute.

— Asta voiai să văd? l-a întrebat ea.

— Nu, a spus încet Apollo. Mai durează câteva secunde.

O clipă mai târziu, au răsunat clopoţele unui turn cu ceas.

Ding-dang.

Ding-dang.

Ding-dang.

Ding-dang.

Ding-dang.

Ding-dang.

Ding-dang.

Ding-dang.

Ding-dang.

Ding-dang.

Cu fiecare clinchet al clopotului, se vedeau lumini în depărtare. La început erau câteva – apăreau tăciuni de lumină ici şi colo precum bucăţi de stele căzătoare. La scurt timp, era mai multă lumină decât întuneric. O lume a strălucirii, de parcă cerul şi pământul făcuseră schimb de loc şi acum pământul era acoperit cu stele strălucitoare.

— Ce sunt toate astea? a întrebat Evangeline.

— E un cadou pentru noi. Se numeşte *Noaptea de foc.* E o binecuvântare străveche din Nord, a spus Apollo cu o voce mai blândă decât înainte, în timp ce se apropia şi mai mult, apăsându-şi pieptul cald mai aproape de spatele ei. De obicei se întâmplă

înainte ca un rege să plece la război. Se aprind focuri peste tot în ţinut şi oamenii ard binecuvântări. Urări de sănătate, de putere şi de întoarcere acasă în siguranţă. Când am aflat că va avea loc o *Noapte de foc* în seara asta în onoarea noastră, m-am gândit că ai vrea să o vezi. Fiecare foc de acolo e pentru noi. Oameni din întregul Nord Magnific ard cuvinte de binecuvântare pentru sănătatea şi pentru căsătoria noastră chiar în acest moment.

— E ca un basm, a murmurat Evangeline. Dar când a rostit cuvintele, nu părea adevărat.

Nu era *ca* un basm. *Era* un basm. Era basmul *ei.*

Oare ar fi schimbat ceva dacă şi-ar fi adus aminte exact cum a ajuns aici, cum l-a cunoscut pe Apollo, cum s-au îndrăgostit şi căsătorit? Oare s-ar fi simţit diferit? Poate că şi dacă ar fi avut toate amintirile, Apollo tot ar fi făcut-o să fie emoţionată.

În timp ce vântul şuiera şi focurile se aprindeau, Evangeline s-a întors uşor şi s-a uitat la prinţ. La prinţul *ei.*

— Te uiţi în direcţia greşită.

A rânjit, încet şi înfumurat.

Inima îi bătea din ce în ce mai tare. *Pericol, pericol, pericol,* părea că spune iar. Dar Evangeline nu mai era sigură că putea să aibă încredere în ea – sau poate că îi plăcea pericolul.

— Poate că prefer priveliştea asta.

A mângâiat maxilarul lui Apollo. Simţea asprimea pielii lui în palmă în timp ce îi înclina chipul spre ea.

Nu era sigură dacă o făcea bine; tot ce simţea erau emoţii în timp ce s-a ridicat pe vârful degetelor şi şi-a lipit gura de a lui.

— În sfârşit, a mârâit Apollo. Apoi i-a muşcat buza de jos şi a sărutat-o înapoi.

Artificiile pocneau în depărtare. Evangeline le auzea explodând în timp ce Apollo îşi strecura mâinile pe sub pelerina ei, dădu-i-o jos şi trăgând-o şi mai aproape.

Nu ştia dacă se îndreaptă spre marginea turnului sau dacă doar ameţise. Dar simţea vântul în spate şi

ştia că doar braţele prinţului o împiedicau să nu cadă.

6.
Evangeline

Lumea se schimbase peste noapte şi nu era doar datorită faptului că Evangeline simţea fluturi în stomac de fiecare dată când se gândea la sărutul cu Apollo.

Părea că se schimbase anotimpul în timp ce ea dormea, din iarnă în primăvară. Când se uita pe geam, nu mai vedea alb în jur, ci copaci înverziţi, arbuşti şi muşchi veseli şi roci strălucitoare. Totul era învăluit într-o pâclă subţire de ploaie argintie care răpăia afară.

În timp ce ploua în acea dimineaţă, un alt medic a venit să verifice dacă îşi mai amintise ceva, ceea ce nu se întâmplase. După aceea, croitoreasa s-a întors, dar nu a zăbovit mult.

Se pare că Evangeline avea altceva în program, deşi nu ştia despre asta până când nu a venit un nou vizitator.

— Bună ziua, Măreţia Voastră. Sunt Madame Voss. Îmi pare bine să vă cunosc.

Femeia a făcut o plecăciune impecabilă, tivul rochiei ei de culoarea smaraldului căzând pe podeaua din piatră. Părul lui Madame Voss avea o nuanţă superbă de argintiu, iar faţa ei lungă era toată numai zâmbet, ceea ce îi dădea instant un sentiment de căldură.

— O să fiu preceptoarea dumneavoastră în tot ceea ce ţine de eticheta de la curte. Dar mai întâi să începem cu *tine.*

Madama Voss i-a aşezat în poală o frumoasă carte albastră. Înăuntru, paginile erau poleite cu un auriu strălucitor care se asorta cu titlul decorativ al cărţii.

Evangeline a citit cu voce tare.

— *Cea mai frumoasă poveste de dragoste spusă vreodată: Povestea adevărată şi completă a lui*

Evangeline Fox şi a Prinţului Inimilor.

Madame Voss a oftat.

— O, Doamne!

Apoi a lovit cartea din poala lui Evangeline până când titlul s-a schimbat şi se numea: *Cea mai frumoasă poveste de dragoste spusă vreodată: Povestea adevărată şi completă a lui Evangeline Fox şi a Prinţului Apollo Titus Acadian.*

— Îmi cer scuze, Măreţia Voastră. Cartea tocmai ce a fost tipărită. De vreme ce e atât de nouă, speram să fie imună la blestemul povestirii.

I-a aruncat cărţii o privire aspră.

— Sperăm că e singurul titlu pretenţios.

— Vă rog, nu vă cereţi scuze, a spus Evangeline.

Până atunci, Evangeline nu se gândise atât de mult la blestemul povestirii din Nord. Fiecare basm din Nordul Magnific era blestemat. Unele poveşti nu puteau fi scrise, altele nu puteau părăsi Nordul şi multe se schimbau de fiecare dată când erau povestite, devenind din ce în ce mai puţin adevărate cu fiecare povestire. Se spunea că fiecare poveste din Nord fusese la început adevărată, dar cu timpul, blestemul povestirii din Nord le răstălmăcise până când mai rămăseseră doar frânturi de adevăr.

— De unde vin eu, cărţile doar stau liniştite pe rafturi, a spus Evangeline. Mi se pare încântătoare.

S-a uitat la copertă încă puţin. Era prima dată când vedea cuvintele dintr-o carte schimbându-se în faţa ochilor ei. Madame Voss o trata ca pe o bătaie de cap, dar pentru Evangeline era ceva *magic*...

Dar era totuşi ciudat că primul titlu l-a menţionat pe Prinţul Inimilor.

În Imperiul Meridian, de unde era Evangeline, Prinţul Inimilor era un mit – un personaj din cărţile de tarot –, nu o persoană în carne şi oase. Se întreba dacă oare aici Prinţul Inimilor era o poreclă pentru Prinţul Apollo.

Simţi un fior straniu la acest gând şi se întrebă ce altceva nu mai ştia despre soţul ei, chiar dacă el îi spusese că nu contează. Aveau să-şi facă noi amintiri împreună, cum făcuseră noaptea trecută.

Şi totuşi Evangeline nu putea să scape de sentimentul neplăcut care a cuprins-o când a deschis cartea lui Madame Voss.

Paginile de final arătau portrete color uimitoare ale lui Evangeline şi Apollo uitându-se unul în ochii celuilalt în timp ce în fundal artificiile explodau. Apollo era înfăţişat îmbrăcat într-un costum regal elegant, cu o capă şi cu o coroană mare aurită, decorată cu rubine şi alte nestemate.

Pentru o secundă, lui Evangeline i s-a părut că a văzut o a treia persoană în imagine – avusese impresia că un alt bărbat îi urmărea din colţul paginii. Dar precum titlul original al cărţii, imaginea a fost acolo şi apoi a dispărut.

Erau mai multe ilustraţii pe a doua pagină şi nimic nu s-a mişcat. Partea de sus era decorată cu un soare, o lună şi cu un cer plin de stele, desenat deasupra cuvintelor:

— E adevărat? a întrebat Evangeline. Prinţul Apollo a jurat să nu iubească niciodată?

— O, da! Unii cred că a fost doar o glumă, dar eu nu cred, a zis Madame Voss. A fost puţin îngrijorător, într-adevăr. Avem o tradiţie aici în Nord – un bal spectaculos numit Nocte Neverending.

Evangeline ştia câte ceva despre Nocte Neverending, dar nu a spus nimic. Încă nu îşi amintea despre prima dată când l-a întâlnit pe Apollo şi nu îl mai întrebase despre asta noaptea trecută.

— Apollo a spus că odată ce balul începea, nu se va mai termina niciodată, pentru că nu avea în plan să-şi găsească o soţie, a continuat Madame Voss.

Apoi te-a cunoscut pe tine. E aşa păcat că nu-ţi aminteşti. A fost cu adevărat dragoste la prima vedere. Eu n-am fost acolo, bineînţeles. Cina a fost foarte exclusivistă şi voi doi v-aţi cunoscut într-un luminiş protejat de o arcadă.

A pronunţat diferit cuvântul *arcadă* faţă de celelalte, de parcă ar fi fost vorba de ceva magie în loc de ceea ce-şi imagina Evangeline.

— Să înţeleg că arcadele sunt speciale? a întrebat Evangeline.

— O, da, a răspuns Madame Voss. Au fost construite de către Valori, primul rege şi prima regină, pentru a putea călători oriunde în Nord. Dar arcadele sunt, de asemenea, excelente pentru a păzi lucruri. Prinţul are una care păzeşte cel mai frumos copac phoenix. Ar trebui să-l rogi să ţi-l arate cândva. Dar, stai.

S-a uitat în jos la carte.

— Sigur e o imagine pe aici pe undeva.

Madame Voss a dat pagina şi a găsit un portret splendid al lui Apollo tolănit pe o ramură dintr-unul dintre cei mai frumoşi copaci pe care Evangeline îi văzuse vreodată. Fiecare frunză părea că sclipeşte. Jumătate din ele erau o simfonie de culori calde ale recoltei – galbene, portocalii şi roşcate –, iar restul arătau ca aurul. Aur strălucitor, scânteietor, aurul unei comori a dragonilor.

— Acela e copacul phoenix, a spus Madame Voss. Odată ce creşte şi e complet înflorit, durează peste 1000 de ani să se maturizeze, în timp ce frunzele se transformă încet în aur adevărat. Cu toate acestea, dacă smulgi o frunză înainte ca toate să se fi transformat, întregul copac ia foc. *Puf!* a spus ea, gesticulând dramatic înainte să-i arunce o privire de avertizare lui Evangeline.

— Nu vă îngrijoraţi, nu aş îndrăzni să smulg vreo frunză, a zis Evangeline.

Dar Madame Voss deja dăduse pagina.

Pagina următoare îl înfăţişa din nou pe Apollo, dar de data aceasta era călare pe un cal alb şi era îmbrăcat mai neglijent, cu pantaloni maro de

culoarea lemnului, cu guler deschis şi cu o vestă din blană cu bretele din piele care susţineau un arc auriu şi o tolbă cu săgeţi.

— E de când te-a cerut în căsătorie, a zis Madame Voss. Era prima noapte de Nocte Neverending şi era îmbrăcat ca un personaj dintr-o poveste foarte iubită, *Balada Arcaşului şi a Vulpii.*

— Ştiu povestea, a zis Evangeline. E preferata mea…

Sau fusese dintotdeauna. Când a zis asta, cuvintele nu mai păreau atât de adevărate.

— E minunat, a răspuns Madame Voss. Atunci sper că îţi poţi imagina. Prinţul Apollo arăta fermecător când a sosit la bal călare pe un cal alb puternic. Era îmbrăcat precum Arcaşul…

Deodată Evangeline nu mai auzea alte cuvinte. O durea capul. Simţea o altă durere aprigă în piept. O durea *inima,* fiecare bătaie părea că-i străpunge pieptul ca o săgeată – un gând care o durea, de asemenea. Se chinui să-şi aducă aminte de ce gândul la povestea ei preferată i-ar cauza atâta suferinţă. Dar nu reuşi să găsească nimic…

Nimic…

Nimic…

Nimic…

Cu cât încerca mai mult să-şi aducă aminte, cu atât o durea inima mai mult. Senzaţia era similară cu cea de acum două zile, când Apollo o găsise ghemuită pe podeaua unei camere stranii şi vechi. Doar că acum nu voia să plângă. Durerea era brutală, nervoasă – precum un strigăt dinăuntrul ei care ameninţa să o sfâşie în două dacă nu-l elibera.

Încă o dată, şi-a amintit că trebuia să spună *ceva cuiva,* doar că acum gândul era mai dureros decât înainte.

Madame Voss a făcut ochii mari.

— Măreţia Voastră, sunteţi bine?

Nu! a vrut să urle Evangeline. *E ceva ce am uitat şi trebuie să-mi amintesc.*

Noaptea trecută se convinsese că poate să renunţe la amintiri. Dar acum era clar că se minţise singură.

Ştia că Apollo o avertizase că recuperarea amintirilor nu va face altceva decât să o rănească, dar uneori suferinţa avea sens, iar Evangeline credea asta cu tărie acum.

Avea *nevoie* să-şi amintească.

— Îmi pare rău. Madame Voss, a zis Evangeline. Mă doare capul. Putem să amânăm lecţia?

— Desigur, Maiestatea Voastră. Mă voi întoarce mâine. Vă pot spune restul povestirii atunci. Şi putem să începem prima lecţie despre eticheta regală, dacă vă veţi simţi mai bine.

Madame Voss a făcut o plecăciune în faţa lui Evangeline înainte să plece.

De îndată ce a plecat, Evangeline a început să citească din nou cartea, întrebându-se dacă i-ar putea stârni sentimente sau amintiri. Dar povestea dinăuntru – povestea de dragoste dintre ea şi Apollo – era mai degrabă o carte cu imagini decât un basm, unul fără răufăcători.

Evangeline îndrăgise dintotdeauna poveştile despre dragoste la prima vedere, dar iubirea de felul acesta era menţionată atât de mult, că aproape se aştepta ca povestea să se termine cu o reclamă la parfumul Dragoste la Prima Vedere: *Ai obosit să mai cauţi finalul fericit? Nu mai căuta şi începe să pulverizezi!*

Bineînţeles, cartea nu se termina aşa. Şi nici nu îi stârnea vreo amintire. Nici măcar o fărâmă.

Evangeline a lăsat cartea din mâini şi s-a dus în faţa şemineului. S-a chinuit să-şi amintească orice poveste pe care mama ei i-ar fi spus-o despre pierderile de memorie, sperând să găsească un leac. Deşi nu-i venea în minte niciuna, şi-a adus aminte de un străin pe care l-a cunoscut în prima zi, care îi dăduse o carte de vizită roşie şi care i-a spus: *Dacă vreţi să vorbiţi vreodată şi poate să găsiţi răspunsuri la câteva întrebări, aş putea să vă ajut.*

Evangeline a căutat micuţa carte de vizită roşie. Nu părea să fie pe nicăieri în camera ei. Din fericire, bărbatul avea un nume memorabil.

Chiar atunci, Martine, tânăra menajeră care, precum Evangeline, era din Imperiul Meridian, a intrat în încăpere cu o tavă cu ceai fierbinte şi cu fursecuri cu zmeură proaspete.

— Martine, a spus Evangeline, ai auzit vreodată de domnul Kristof Knightlinger?

— Normal!

Faţa în formă de inimă a lui Martine s-a luminat.

— Îl citeam în fiecare zi.

— Îl citeai?

— Scrie pentru *Zvonul Zilnic.*

— Revista de cancan? Evangeline tocmai o citise de dimineaţă. Încă îşi amintea câteva titluri dramatice. *Unde este Lordul Jacks şi ce faptă îngrozitoare va mai săvârşi? Moştenitorul-impostor la tron e încă în libertate! Cât de curajoasă e Armata de Eroi?*

Din ceea ce înţelesese, domnul Knightlinger dădea savoare revistei de cancan cu propriile opinii. Articolul despre Lordul Jacks era destul de asemănător cu cel de cu o zi înainte, dar îi plăcuseră celelalte poveşti pe care le scrisese. Comentariile domnului Knightlinger, mai ales cele la adresa moştenitorului-impostor la tron, le găsise foarte amuzante. Înfăţişa evenimentele în aşa fel încât Evangeline se gândea la un căţeluş entuziasmat care furase coroana doar pentru că era strălucitoare, frumoasă şi distractivă. Apoi, domnul Knightlinger speculase că era posibil ca impostorul să fie un vampir!

Toate acestea au făcut-o pe Evangeline să suspecteze că domnul Kristof Knightlinger s-ar putea să nu fie cea mai de încredere sursă de informaţii. Dar considera că orice i-ar putea spune ar fi ceva puţin diferit de cartea „dragoste la prima vedere” pe care i-o dăduse Madame Voss şi poate că domnul Knightlinger i-ar putea stârni o amintire.

7.
Evangeline

Lui Evangeline îi plăcea să ştie că are un plan. Planul pe care îl încropise era scurt – de fapt era mai mult o călătorie de o zi decât un plan. Evangeline nu era sigură cât va dura vizita ei la domnul Knightlinger. Totuşi, voia să plece cât mai devreme posibil.

Madame Voss plecase târziu după-amiaza cu o zi înainte. După un val de încântare brusc, Evangeline îşi propusese să doarmă puţin, dar s-a trezit a doua dimineaţă.

Deşi Evangeline încă nu găsea micuţa carte de vizită roşie a domnului Knightlinger, Martine îi spusese că birourile *Zvonului Zilnic* erau în Turnuri, un loc în care paznicii de la palat ar putea să o ducă fără probleme pe Evangeline.

— O să adoraţi Turnurile! Sunt tot felul de magazine drăguţe şi mere caramelizate de către dragoni! Şi o să *iubiţi* micii dragoni, a exclamat Martine în timp ce căuta o pereche de mănuşi care să se asorteze cu rochia lui Evangeline.

Evangeline alesese o rochie de zi mov cu umerii lăsaţi, cu un corset strâmt acoperit cu perle irizate şi cu flori aurite brodate, care împânzeau şi zona şoldurilor a rochiei sale.

— Uitaţi, Măreţia Voastră.

Martine i-a înmânat lui Evangeline o pelerină roz şi o pereche de mănuşi lungi mov. Mănuşile nu ar fi protejat-o foarte mult împotriva frigului, dar erau foarte drăguţe. Şi Evangeline se simţea un pic mai fericită când purta lucruri drăguţe.

Patru soldaţi ai gărzii, cu mustăţi îngrijite, toţi îmbrăcaţi în armuri de bronz lustruite şi mantii vişinii care le ajungeau până la umeri, aşteptau de cealaltă parte a uşii.

— Bună, sunt Evangeline, a zis ea veselă înainte să-i întrebe cum îi cheamă.

— Sunt Yeats.

— Brixley.

— Quillborne.

— Rookwood.

— Îmi pare bine să vă cunosc. Sper să vizitez Turnurile astăzi. Credeţi că unul dintre voi m-ar putea ajuta cu transportul?

S-a lăsat liniştea în timp ce trei dintre soldaţi s-au întors către cel care spusese că-l cheamă Yeats. Părea să fie cel mai în vârstă, cu un cap ras şi cu o mustaţă neagră.

— Nu cred că e o idee prea bună să mergeţi în Turnuri, Măreţia Voastră. Dacă v-am face în schimb turul Palatului Lupului?

— De ce credeţi că nu e o idee bună? Menajera mea mi-a spus că sunt în mare parte magazine.

— Sunt, dar Prinţul Apollo ne-a rugat să ne asigurăm că rămâneţi în castel. Este pentru siguranţa dumneavoastră.

— Deci spuneţi că voi patru domni nu sunteţi suficient de puternici să mă protejaţi dacă părăsesc castelul? a insistat Evangeline fără ruşine.

Soldaţii mai tineri au răspuns aşa cum sperase.

Şi-au încordat piepturile şi păreau pregătiţi să-i demonstreze contrariul.

Dar Yeats a vorbit înainte ca ei să poată spune ceva.

— Suntem loiali dorinţelor Prinţului Apollo. În acest moment, dorinţa lui este să rămâneţi în castel, unde ştie că nu sunteţi în pericol sau că nimeni nu vine după dumneavoastră.

Evangeline ar fi râs dacă paznicul nu ar fi fost atât de serios. Modul în care a vorbit făcea să pară de parcă tot Nordul ar putea încerca să o omoare.

— Unde mai exact în Palatul Lupului am voie să merg?

— Oriunde. Atât timp cât nu părăsiţi incinta.

— Prinţul Apollo e acum în Sala Lupului?

— Da, Măreţia Voastră.

— Perfect. Vă rog să mă duceţi la el, a spus calmă Evangeline, sperând că era doar o neînţelegere.

Cu două nopţi în urmă, Apollo spusese că nu era prizonieră şi că nu ar închide-o niciodată. De fapt, păruse rănit când ea îi sugerase asta. În mod clar, paznicii făceau o greşeală.

— Îmi pare rău, a zis Yeats, dar prinţul e ocupat momentan.

— Făcând ce? a întrebat Evangeline.

Mustaţa lui Yeats a zvâcnit nervos.

— Nu putem spune, a mârâit el. Dacă vă ducem într-una dintre grădini, în schimb?

Evangeline nu mai zâmbea. Până acum încercase să fie politicoasă şi amabilă, dar era evident că aceşti bărbaţi nu o respectau.

Poate că înainte să-şi fi pierdut amintirile ar fi provocat mai puţine probleme. Poate că ar fi fost entuziasmată doar să se plimbe prin castel şi prin grădini şi să fie văzută drept o prinţesă uşor de mulţumit. Dar în acest moment nu îi păsa să fie o prinţesă sau să fie uşor de mulţumit. Avea nevoie *să-şi amintească.* Şi asta nu părea să se întâmple dacă era închisă într-un castel fortificat, unde oamenii credeau că e mai bine să lase trecutul uitat.

— V-a zis soţul meu că nu vrea să mă vadă?

— Nu, Dar…

— Domnule Yeats, l-a întrerupt Evangeline. Aş dori să-mi văd soţul. Şi dacă îmi spuneţi nu sau îmi sugeraţi să mă plimb printr-o altă grădină, voi presupune fie că dumneavoastră consideraţi că soţul meu poate fi înlocuit de flori, fie că sunteţi în măsură să-mi daţi ordine. Consideraţi unul dintre aceste lucruri, domnule Yeats?

Bărbatul a scrâşnit din dinţi.

Evangeline şi-a ţinut respiraţia.

În cele din urmă, Yeats a răspuns:

— Nu, Măreţia Voastră. Nu cred asta.

Evangeline a încercat să-şi ascundă uşurarea în timp ce s-a uitat la ceilalţi şi i-a întrebat:

— Dar voi?

— Nu, Măreţia Voastră, au răspuns imediat toţi.

— Minunat! Să mergem la Apollo.

Soldaţii nu au dat niciun semn să plece.

— Nu vă vom opri din a-l căuta, dar nu vă vom duce la el, a spus Yeats.

Evangeline nu prea înjura, dar ar fi vrut să o facă atunci.

— O să vă duc eu la prinţ, a zis un soldat aflat în apropiere.

Evangeline s-a uitat pieziş la tânăr.

Purta aceeaşi uniformă precum ceilalţi, dar armura sa părea mai zgâriată decât a celorlalţi, de parcă el chiar luptase. Câteva cicatrici îi brăzdau chipul.

— Mă numesc Havelock, Măreţia Voastră.

A aşteptat o secundă.

Evangeline a avut imediat sentimentul că el spera să şi-l amintească, ceea ce o frustra şi mai tare când nici măcar nu avea vreun indiciu că l-ar cunoaşte.

— E în regulă, a zis Havelock.

Apoi a dat din cap către pelerina pe care o ţinea pe mână.

— Nu veţi avea nevoie de ea. Prinţul e în camera de primire. E un şemineu pe tot peretele. Nimeni nu are nevoie de pelerină aici.

Havelock nu minţea.

Camera de primire arăta ca un loc în care copiii s-ar putea aduna în noaptea de dinaintea unei sărbători pentru a asculta poveşti spuse de bunici în faţa focului. Ploaia se vedea cum cade de cealaltă parte a camerei pe ferestrele de pe fiecare perete.

Când a ajuns, Evangeline a admirat cum ploaia cobora în perdele argintii, îmbibând brazii de un verde-închis şi lovind cu putere în ferestre. Înăuntrul camerei, lemnele trosneau în foc, răspândind scântei şi umplând încăperea cu un nou val de căldură.

Deşi avea umerii goi, brusc îi era cald.

Apollo stătea lângă şemineul îndepărtat, lângă un om pe care nu-l cunoştea.

Era la fel de înalt ca prinţul, dar era complet acoperit de o glugă întunecată, cu o pelerină grea lungă.

Evangeline a avut un sentiment de nelinişte amintindu-şi cuvintele *Nimeni nu are nevoie de pelerină aici.* Răsunau ca un ecou în capul ei când a păşit mai mult în cameră.

— Sper că nu întrerup.

Ochii lui Apollo s-au luminat imediat ce a văzut-o.

— Nu, ai ajuns la ţanc, iubito.

Omul cu glugă a continuat să se uite la foc.

Evangeline ştia că probabil încălca vreo regulă uitându-se mai atent la străin, sub glugă, dar nu se putea abţine. Nu că ar fi ajutat-o prea mult. A descoperit că persoana de sub glugă era un bărbat, dar cam atât. Avea o barbă deasă care îi acoperea jumătatea de jos a feţei, cu o mască neagră care îi acoperea cealaltă jumătate, încât nu mai vedea nimic decât o pereche de ochi înguşti.

Apollo a gesticulat către bărbat.

— Evangeline, aş vrea să ţi-l prezint pe Garrick din Greenwood, conducătorul Armatei de Eroi.

— Îmi pare bine să vă cunosc, Măreţia Voastră.

Garrick vorbea încet şi răguşit şi nu reuşea să îi provoace vreo amintire.

Nu auzise niciodată de Garrick din Greenwood, dar citise cu o dimineaţă înainte despre Armata de Eroi.

A încercat să-şi aducă aminte rapid ce scria în revista de cancan. Începea cu ceva despre moştenitorul-impostor care era pe tron când Apollo fusese proclamat mort. Aparent, impostorul era mai preocupat de petreceri şi de flirturi decât de conducerea regatului şi din această cauză o bandă de luptători îşi asumase misiunea să menţină ordinea în anumite zone din Nord. Şi-au spus Armata de Eroi. Cu toate acestea, conform domnului Knightlinger, era discutabil dacă aceşti luptători erau eroi sau mercenari care profitau de pe urma unor circumstanţe nefericite.

— Garrick vrea să continue vânătoarea Lordului Jacks dincolo de Valorfell, a zis Apollo.

Eroul şi-a trosnit încheieturile şi i-a aruncat un zâmbet cutremurător lui Evangeline.

— Eu şi oamenii mei suntem nişte vânători extraordinari. Lordul Jacks va fi mort în două săptămâni. Poate chiar mai devreme, dacă doriţi să ne ajutaţi.

— Ce aş putea face să vă ajut? a întrebat Evangeline. Pentru o clipă, dinaintea ochilor i-a străfulgerat imaginea cu ea de când era legată de un copac şi folosită pe post de momeală.

— Nu te îngrijora, scumpo.

Apollo a luat-o de mână.

— O să doară numai puţin.

— Ce o să doară?

Şi-a tras mâna şi s-a împiedicat de fusta amplă a rochiei.

— Nu e nimic de care să te temi, Evangeline.

— Numai dacă nu-ţi place sângele, a murmurat Garrick.

Apollo s-a uitat la el.

— Nu ajuţi.

— Nici dumneavoastră, Măreţia Voastră. Nu vreau să fiu rău, a spus Garrick pe un ton evident răutăcios.

— Dar va dura o eternitate dacă o tot răsfăţaţi. Spuneţi-i odată despre semn.

— Ce semn? a întrebat Evangeline.

Buzele lui Apollo s-au strâns. Apoi şi-a coborât ochii la încheietura ei.

Evangeline nu a trebuit să-i urmeze privirea. De îndată ce s-a uitat către mănuşile ei transparente, simţi cicatricea în formă de inimă frântă cum începe să ardă. Capul îi zvâcnea şi el.

Şi-a adus aminte cum croitoreasa plecase pe furiş după ce văzuse cicatricea şi Evangeline a avut un sentiment îngrozitor că ştia unde dispăruse femeia. Plecase să-l vadă pe Apollo.

— Lordul Jacks ţi-a lăsat această cicatrice pe încheietură. E semnul lui. Simbolizează o datorie pe

care o ai faţă de el.

— Ce fel de datorie? a întrebat.

— Nu ştiu ce-i datorezi, a zis Apollo. Tot ce pot să fac e să-l opresc din a-şi lua datoria.

Acum se uita sumbru la ea. Pielea lui – în mod normal măslinie – devenise uşor gri.

— Cum?

— Găsindu-l înainte să te găsească el pe tine. Semnul pe care ţi l-a făcut te leagă de el, astfel Jacks poate să te găsească oriunde.

— Dar ne poate ajuta şi pe noi *să-l* găsim, a adăugat Garrick. Aceeaşi legătură care îi permite să te urmărească ar trebui să ne permită să-l vânăm. Dar avem nevoie de sângele dumneavoastră.

Undeva în cameră, o pasăre a croncănit tare şi înfiorător în timp ce Garrick şi-a arătat dinţii. *Însetat de sânge* era cuvântul care-i venea în minte privindu-l.

Lui Evangeline nu îi plăcea ideea că îi era datoare lui Jacks, dar nici nu voia să-i dea unui străin sângele său. De fapt, simţea impulsul să fugă din cameră şi să alerge până când îi cedau picioarele. Dar avea şi sentimentul că Garrick din Greenwood era genul de bărbat care ar fugări pe oricine ar încerca să-i scape.

— Pot să mă gândesc la asta? a întrebat ea. Desigur că vreau să-l găsiţi pe Lordul Jacks, dar partea aceasta despre sânge mă face să nu mă simt în largul meu.

— Prea bine atunci.

Garrick a pocnit de două ori din degetele sale pline de tatuaje.

— Argos, e timpul să mergem.

O pasăre care arăta precum un corb a coborât de pe una dintre grinzile de mai sus. A zburat către Garrick, creând un arc elegant din aripile sale negre-albastre. Evangeline a simţit una dintre penele sale pe faţă…

— Au! a strigat când pasărea a muşcat-o de umăr.

Două muşcături puternice au lăsat două semne din care izvora sângele. A încercat să-şi oprească

sângerarea cu mâna, dar Garrick a fost mai rapid. S-a mişcat aproape la fel de rapid precum pasărea şi i-a pus o batistă pe rană, colectându-i rapid sângele.

— Îmi cer scuze, Maiestatea Voastră, dar nu e timp să vă gândiţi şi deja am făcut asta pentru dumneavoastră.

Garrick a luat batista plină de sânge şi s-a îndreptat spre uşă, fluierând în timp ce corbul său i s-a aşezat pe umăr.

Evangeline fierbea de furie în timp ce continua să sângereze. Nu era sigură pe cine era mai supărată: pe mercenarul care tocmai o atacase cu pasărea lui sau pe soţul ei.

Cu două nopţi în urmă, în noaptea aceea din turn, Apollo fusese atât de drăguţ. Fusese atent, grijuliu. Dar azi, cu întâmplarea cu Garrick şi cu instrucţiunile pe care le dăduse gărzilor, prinţul părea o altă persoană. Şi Evangeline nu-l cunoştea suficient de bine ca să ştie care versiune a lui era cea adevărată. Mai devreme, crezuse că ceea ce se întâmplase cu soldaţii ei era doar o neînţelegere, dar acum nu mai era atât de sigură.

— Ştiai că Garrick urma să facă asta? Că urma să-mi ia sângele chiar dacă nu-mi dădeam consimţământul?

Apollo şi-a încleştat maxilarul.

— Nu cred că înţelegi cât de mult reprezintă Jacks o ameninţare.

— Ai dreptate. Îmi tot zici că Jacks este răufăcătorul. Şi totuşi laşi un bărbat să mă atace cu pasărea lui pentru a vâna şi omorî un alt bărbat. În plus, le-ai zis gărzilor mele – care, apropo, nu sunt prea drăguţi – să nu mă lase să părăsesc castelul, deşi mi-ai promis că nu mă vei închide niciodată. Aşa că nu, nu ştiu cât de mult Jacks reprezintă o ameninţare, dar încep să te văd pe tine ca una.

Ochii lui Apollo s-au aprins.

— Crezi că eu vreau să fac asta?

— Cred că eşti un prinţ şi că faci orice vrei.

— Greşit, Evangeline.

Vocea i-a tremurat.

— Nimic din ce fac nu e ce vreau, dar încerc să te protejez de Jacks. Sunt oameni în acest castel, oameni în consiliu care cred că nu ar trebui să am încredere în tine. Cred că ai complotat cu Jacks ca să mă asasinaţi. Şi dacă oamenii aceştia cred că judecata îmi e compromisă şi că încă lucrezi pentru el, atunci nu voi putea să te salvez.

— Dar Jacks mi-a luat toate amintirile, a contestat Evangeline. Cum ar putea cineva să creadă că încă lucrez cu el?

Privirea lui Apollo s-a aţintit iar asupra încheieturii ei, cea cu cicatricea în formă de inimă frântă.

— Teoria actuală este că Jacks ţi-a luat amintirile ca să nu poţi să-l trădezi.

— Asta crezi? a întrebat Evangeline.

Pentru un timp, Apollo doar s-a uitat la ea. Privirea nu îi mai era temătoare sau nervoasă, dar nu era nici privirea caldă, adoratoare cu care se obişnuise. Era rece şi distantă şi pentru o secundă a simţit teamă. Apollo era singurul ei aliat în Magnificul Nord. Dacă nu ar fi fost el, nu ar fi avut nimic, pe nimeni şi nicăieri încotro să se îndrepte.

— Nu lucrez cu Jacks, a zis Evangeline în cele din urmă. Poate că nu-mi amintesc nimic, dar ştiu că nu sunt acel tip de persoană. Nu plănuiesc să mă întâlnesc cu el sau să te trădez pe tine sau pe altcineva din acest castel. Dar dacă mă tratezi ca pe o prizonieră sau ca pe un pion sau dacă laşi pe cineva să mă atace cu pasărea lui, voi refuza să mă comport frumos. Dar nu pentru că nu-ţi sunt loială.

Apollo a respirat adânc şi în ochii lui nu se mai zărea răceală.

— Ştiu, Evangeline. Te cred. Dar ce cred eu nu e tot ce contează.

A mângâiat-o. Şi-a lăsat în jos privirea şi ea ştia că urma să o sărute. Urma să încheie cearta cu buzele lui pe ale ei – şi o parte din ea ar fi vrut să-l lase. Nu putea să rişte să-l piardă. Era tot ce avea în această nouă realitate.

Dar doar pentru că era tot ce avea, asta nu însemna că trebuia să-i încredinţeze toată puterea lui.

— Încă sunt supărată pe tine.

Apollo şi-a luat mâna de pe obrazul ei şi i-a trecut-o prin păr.

— Crezi că mă poţi ierta? Îmi pare rău pentru rană şi îmi pare rău pentru soldaţi. Îţi voi atribui alţii. Dar am nevoie să ai încredere în mine şi să ai grijă.

Evangeline şi-a ridicat bărbia sfidător.

— Adică ai nevoie să stau în Palatul Lupului?

— Doar până îl găsim pe Lordul Jacks.

— Dar…

Înainte să poată continua, uşa camerei s-a deschis şi acelaşi paznic care o adusese pe Evangeline a anunţat:

— Lordul Slaughterwood este aici pentru a se întâlni cu dumneavoastră. Spune că are informaţii despre Lordul Jacks.

8.
Apollo

Havelock sosise la ţanc, dar Apollo îşi dorea să nu fi menţionat ce ştia despre Jacks. Reacţia lui Evangeline la posibilele noutăţi a fost instantă. Era foarte uşor să-i citească expresiile. Mai devreme, îi văzuse neliniştea, apoi frica, mânia, şi acum, când îşi muşca buza de jos, îi vedea curiozitatea. Ea era molia şi Jacks era flacăra.

— Havelock, condu-l pe Lordul Slaughterwood în biroul meu. Ne întâlnim acolo.

— Pot să mă alătur? a întrebat Evangeline. Aş vrea să aud ce are de zis.

Apollo s-a prefăcut că se gândeşte. Dar asta în mare parte pentru a se asigura că nu ar pleca atât de repede şi că nu s-ar întâlni cu Lordul Slaughterwood în hol.

Când Apollo se aflase sub blestemul Arcaşului şi toată lumea crezuse că e mort, citise într-o revistă de cancan că Evangeline fusese la petrecerea de logodnă a Lordului Slaughterwood. Până acum nu reacţionase la acest nume, dar Apollo nu putea să rişte ca Evangeline să dea peste omul care ar putea să-i provoace amintiri – sau ca Slaughterwood să-i spună ceva despre Jacks, cu care Apollo suspectase că fusese la petrecerea de logodnă a lui Slaughterwood.

— Îmi pare rău, iubito, dar nu cred că e o idee bună. Îţi aduci aminte ce am zis despre oamenii care cred că lucrezi cu Jacks? Dacă vreunul dintre ei află că ai participat la o întâlnire în care s-a discutat despre unde ar putea fi, te-ar învinovăţi dacă ar fi să ne scape iar.

Evangeline nu a zis nimic. S-ar fi contrazis cu el, prinţul nu se îndoia de asta. Dar orice ar fi zis, nu ar fi contat. Totul era pentru siguranţa ei.

I-a mângâiat obrazul.

— Sper că înţelegi.

— Înţeleg şi sper că şi tu înţelegi că atât timp cât mă vei trata ca pe o prizonieră în care nu poţi avea încredere, mă voi comporta ca una, în loc să mă comport ca soţia ta.

S-a retras de lângă Apollo şi fără să mai spună ceva, s-a întors şi a ieşit din cameră fluturându-şi părul roz.

A avut impulsul să o vâneze, o rămăşiţă a blestemului care îl făcea să vrea să o oprească înainte să ajungă la uşă şi să o împiedice să plece. Nu a făcut-o. Apollo ştia că era mai bine că Evangeline plecase.

Evangeline poate că hotărâse că nu vrea să se comporte ca soţia lui, dar nu schimba faptul că *era.* Era a lui. Şi, într-un fel sau altul, în cele din urmă avea să-l dorească la fel de mult pe cât o dorea el.

Câteva minute mai târziu, Apollo s-a întâlnit cu Lord Slaughterwood în biroul său.

Robin Slaughterwood fusese mereu omul binedispus care atrăgea oamenii ca un magnet. Dar azi nu zâmbea. Avea cearcăne adânci, faţa îi era trasă şi era palid. Arăta de parcă îmbătrânise cinci ani de când îl văzuse ultima dată Apollo.

— Arăţi minunat, prietene. Îţi prieşte să fii îndrăgostit.

— Nu ţi-ai pierdut talentul de a minţi, a bombănit Slaughterwood. Arăt ca naiba şi nu mai sunt logodit. Dar nu am venit aici să vorbim despre asta.

— Ai vreo pistă despre Jacks? a întrebat Apollo.

— Nu, a zis încet Slaughterwood, apropiindu-se de foc. Nu am crezut că ai vrea să menţionez brăţara lui Vengeance Slaughterwood.

— Deci ai găsit-o?

Apollo a încercat să nu pară prea entuziasmat. Brăţara era o poveste veche, un basm, genul în care nu avusese prea multă încredere. Dar aflase recent de nişte poveşti vechi care aveau mai mult adevăr şi mai multă putere decât crezuse înainte.

— Nu, a zis scurt Slaughterwood. Dacă există încă, familia mea nu o are. Dar am găsit ceva ce te-ar putea interesa.

I-a dat lui Apollo un pergament greu legat cu un şnur din piele.

— Fii foarte atent cu asta. Şi orice ai face, nu arunca scrumul.

9.
Evangeline

Deşi lui Evangeline îi fusese interzis să plece din castel pentru a-l vizita pe domnul Kristof Knightlinger, una dintre revistele sale de cancan i-a fost livrată odată cu micul-dejun în dimineaţa următoare.

Nu asta voia Evangeline. Încă voia să meargă personal la domnul Knightlinger şi să-l roage să-i spună tot ceea ce ştia despre trecutul ei.

S-ar fi mulţumit şi dacă venea un jurnalist să o vadă, aici, la Palatul Lupului. Cu toate acestea, cum domnul Knightlinger nu-i răspunsese la scrisoarea pe care i-o scrisese cu o zi în urmă, s-a ghemuit pe canapea pentru a-i citi revista de cancan, în schimb.

ZVONUL ZILEI

IEŞIRE LA MIEZUL NOPŢII

De Kristof Knightlinger.

Ieri, Palatul Lupului fremăta cu vestea că Garrick din Greenwood, conducătorul Armatei de Eroi, s-a întâlnit în privat cu Prinţul Apollo. Bineînţeles, nu am fost surprins să aud că Apollo s-a întâlnit cu misteriosul erou pentru a-l găsi pe diabolicul Lord Jacks. Ceea ce m-a surprins a fost ieşirea tainică de la miezul nopţii a lui Apollo, câteva ore mai târziu. Sursele mele agere au spus că prinţul a fost văzut călărind la miezul nopţii cu numai unul dintre soldaţii săi de încredere.

Unde se ducea?

> Din ce ştiu, încă nu s-a întors, aşa că nu ştim cu exactitate. A decis oare să-l vâneze pe Lord Jacks de unul singur? Sau e un alt mister care l-ar îndepărta de Palatul Lupului şi de preaiubita Evangeline Fox?

Evangeline nu *voia* să fie curioasă. Voia să rămână supărată pe Apollo – şi era. Încă o durea

umărul acolo unde pasărea lui Garrick îi jupuise pielea şi o durea inima oricând se gândea că prinţul era doar uneori Apollo cel drăguţ, aşa cum fusese pe acoperiş. Şi totuşi se întreba unde plecase.

În timp ce îmbrăca rochia diafană de culoarea piersicii, decorată cu mici flori roz, albe şi mov, Evangeline o întrebă pe Martine dacă ştia ceva legat de plecarea prinţului. Ca şi ea, menajera aflase despre plecare tot din revista de cancan.

Trebuia atunci să-i întrebe pe soldaţii din gardă. Evangeline şi-a legat strâns mânecile cu fundiţe şi s-a îmbărbătat pentru o posibilă luptă înainte să păşească spre uşile camerei sale. Acestea dădeau în holul unde aşteptau doi soldaţi noi, în armuri strălucitoare.

— Bună ziua, Măreţia Voastră.

Bărbaţii au întâmpinat-o imediat cu plecăciuni adânci şi cu multă atenţie.

— Mă numesc Hansel.

— Iar eu Victor, a spus celălalt.

Evangeline şi-a închipuit că erau fraţi – aveau aceeaşi bărbie despicată, acelaşi gât gros şi chiar şi aceeaşi mustaţă roşcată. S-a întrebat pentru o clipă dacă mustaţa era o cerinţă pentru soldaţii din gardă.

— Ce putem face pentru dumneavoastră? a întrebat Hansel zâmbind.

Evangeline a uitat pentru o secundă de ce deschisese uşa. Ambii soldaţi erau noi şi până acum păreau *amabili.*

Apollo se ţinuse de cuvânt.

Îi era cu siguranţă uşor să schimbe câţiva soldaţi din gardă.

Apollo probabil că avea mii de soldaţi la dispoziţia sa. Şi totuşi, inima lui Evangeline s-a înmuiat puţin.

— Îmi puteţi spune unde a plecat Prinţul Apollo?

— Ne pare rău, Măreţia Voastră. Măreţia Sa nu ne-a spus unde se duce, a răspuns Hansel.

— Dar avem un mesaj pentru dumneavoastră, a spus Victor. Preceptoarea dumneavoastră a trecut pe aici şi mi-a spus să vă dau asta.

I-a înmânat lui Evangeline un pergament legat cu un şnur de culoarea vinului.

Nu era niciun sigiliu cerat, prin urmare, scrisoarea nu era privată. Imediat inima ei a început să fie din nou vigilentă.

Aproape că nu-i venea să citească mesajul de la Madame Voss – un prizonier obişnuit nu ar fi fost entuziasmat să se supună unor instrucţiuni. Dar deja desfăcuse şnurul, aşa că a citit mesajul.

Măreţia Voastră,

M-am gândit ca pentru lecţia de azi să vizităm grădinile regale. Ne întâlnim la 11.30 la Fântâna Dorinţelor?

O să încerc bineînţeles, să ajung la timp, dar dacă întârzii, nu ezitaţi să vă puneţi o dorinţă.

După ce semnase scrisoarea, Madame Voss desenase o hartă amănunţită a grădinilor Palatului Lupului. Apoi, cu un scris atât de mic încât Evangeline aproape îl omisese, scrisese *Vă rog, veniţi!*

Evangeline nu ştia dacă o surprindea exprimarea *vă rog* sau semnul exclamării de la final. Poate că ambele o făceau să simtă că această rugăminte era mai mult decât ceea ce părea la suprafaţă.

Clopoţele turnului au bătut ora 11 exact când Evangeline a ieşit din castel.

Cerul era precum mătasea cenuşie şi plin de nori agitaţi care prevesteau ploaia şi care au făcut-o să meargă mai repede pe pavajul dintre gardurile vii, pline de flori mov-aprins.

Erau patru grădini principale pe domeniul Palatului Lupului: Grădina Scufundată, Grădina cu Apă, Grădina cu Flori şi Grădina Veche. În fiecare dintre aceste grădini se mai ascundeau patru grădini mai mici: Grădina Zânelor, Grădina cu Muşchi, Grădina Secretă şi Grădina Dorinţelor.

Conform hărţii atent desenate de preceptoare, Grădina Dorinţelor, unde era şi Fântâna Dorinţelor,

se afla în mijlocul Grădinii cu Flori. Părea să fie o grădină fortificată, înconjurată de un şanţ cu apă şi la care puteai ajunge traversând un pod.

Trebuia să fie uşor de găsit. Harta era chiar precisă şi Grădina cu Flori era aranjată perfect.

Ploaia de ieri lăsase domeniul castelului plin de culori bogate, umede, încât lui Evangeline îi era teamă că dacă va atinge o floare, petalele i-ar păta vârfurile mănuşii. Era drăguţ într-un mod în care nu-şi dorea să fie. Evangeline nu voia să se lase vrăjită de frumuseţea împrejurimilor. Se simţea de parcă Apollo urma să o farmece încă o dată.

Dar era greu să nu fie măcar puţin fascinată. Ceaţa argintie se învolbura ca prin magie, adăugând strălucire înceţoşată copacilor şi arbuştilor. Era o ceaţă plăcută, iar Evangeline nu observase cât de densă era înainte să facă un pas şi să-şi dea seama că nu vedea nimic în afară de drumul pavat la câţiva paşi în faţa ei. Ceaţa era atât de densă, încât nu îşi dădea seama cât de departe în spate erau soldaţii din garda ei.

Aproape că i-a strigat să vadă dacă încă o urmau, dar a renunţat la fel de repede.

Evangeline nu prea voia să fie urmărită de soldaţi şi prin minte i-a trecut o idee nebunească.

Poate că era planul preceptoarei să o facă să se piardă de gardienii ei. Poate că voia să se întâlnească doar cu Evangeline. Se presupunea că femeia era o expertă în tot ceea ce privea Palatul Lupului şi eticheta de la curte, prin urmare, trebuie că s-a aşteptat ca grădina să fie învăluită de ceaţă. Probabil că Madame Voss aranjase asta ca să-i spună lui Evangeline ceva ce nu-şi dorea să audă altcineva în afară de ea.

Era poate prea mult să spere că acest *ceva* ar ajuta-o, de asemenea, să-şi recupereze amintirile şi totuşi începuse să-şi grăbească paşii.

— Prinţesă, aţi putea să mergeţi mai încet? a întrebat Hansel. Sau poate că era Victor. Nu putea să-şi dea seama cine o striga, ci doar că amândoi veneau în urma ei.

— Se pare că v-am pierdut! a strigat unul dintre ei.

Dar Evangeline s-a mişcat mai rapid, nemaipăşind pe pavaj ca să nu se audă zgomotul cizmelor ei şi ca bărbaţii să nu o poată urmări atât de uşor. Pământul era umed şi moale. Petale căzute se agăţau de marginile pelerinei sale şi de vârful cizmelor.

Ding-dong!

În depărtare, turnul cu ceas a bătut la ora 11.30.

Lui Evangeline îi era teamă că va întârzia şi apoi a văzut podul către fortificata Grădină a Dorinţelor. L-a traversat repede, lăsând o urmă de noroi şi flori ca să le fie mai uşor paznicilor să o găsească odată ce se apropiau. Dar spera să aibă măcar câteva momente singură cu Madame Voss.

Ceaţa se disipa uşor la capătul podului, dezvăluind o uşă rotundă şi veche. Evangeline avea impresia că fusese cândva dintr-un bronz strălucitor, dar culoarea se estompase în timp, precum o amintire care ar dispărea într-o zi.

Clanţa avea o nuanţă verzuie care îi amintea de o poveste pe care o citise cândva despre o clanţă care simţea prin mâna fiecărei persoane care o atingea ce fel de inimă avea aceasta. Aşa ştia clanţa pe cine să lase înăuntru.

Evangeline nu-şi mai amintea pe cine protejase clanţa, dar ştia că un om cu o inimă rea o păcălise scoţându-şi inima. A uitat ce s-a întâmplat după aceea, dar nu voia să se oprească şi să-şi amintească. Trebuia să intre în grădină înainte ca paznicii să o ajungă din urmă.

Ceaţa îi învăluia cizmele în timp ce a păşit înăuntru. Spre deosebire de orice altceva de pe domeniul regal, această zonă era sălbatică, cu flori rebele şi viţe împleticite care se încovoiau pe numeroşii copaci din jurul grădinii şi care atârnau de ramurile lor precum funditele la o petrecere. Drumul era complet acoperit cu muşchi albastru-verzui care se întindea în faţa ei ca un covor, ducând

către o mică fântână rămasă neatinsă de vegetaţia luxuriantă.

Era construită din piatră albă şi avea o arcadă de care atârnau o sfoară şi o găleată aurie. Pe măsură ce Evangeline se îndrepta spre ea, a început să plouă iar.

S-a uitat în jur după Madame Voss. S-a uitat la copaci şi înapoi la uşa stranie, dar nu a văzut sau auzit pe nimeni. Grădina era tăcută, cu excepţia zgomotului ploii. Ce începuse ca o ploaie măruntă se transforma uşor într-o furtună.

Evangeline s-a ascuns sub gluga pelerinei sale şi şi-a dorit ca tutoarea ei să sosească. Apoi şi-a amintit finalul mesajului.

O să încerc, bineînţeles, să ajung la timp, dar dacă întârzii, nu ezitaţi să vă puneţi o dorinţă.

Primul gând al lui Evangeline a fost să-şi dorească să ajungă mai repede preceptoarea ei. Dar ar fi fost naiv să-şi irosească o dorinţă pe asta. S-a întrebat ce voia să spună de fapt femeia.

Poate că voia ca Evangeline să găsească ceva la acea fântână. S-a uitat mai atent, căutând un indiciu. Părea să fie ceva scrijelit pe cărămizile din apropiere.

Vedea scris *Instrucţiuni pentru Dorinţe,* dar celelalte cuvinte erau atât de şterse încât a trebuit să se aplece mai mult…

Nişte mâini au împins-o de la spate.

Evangeline a ţipat şi a încercat să se agaţe cu mâinile de marginea fântânii. Dar a fost împinsă cu putere pentru că fusese prinsă cu garda jos.

A căzut ca un bolovan…

10.
Evangeline

Evangeline auzise nenumărate poveşti despre fete care călătoriseră prin timp şi prin crăpăturile pământului şi toate acestea îi păruseră întâmplări magice. Şi le-a imaginat precum frunzele, firave şi graţioase, şi oarecum încântătoare în timp ce pluteau în derivă jos, jos, jos.

Căderea ei nu a fost aşa. S-a prăbuşit cu putere. Apa rece în care a plonjat i-a tăiat respiraţia şi a continuat să se scufunde. Pelerina şi cizmele erau precum nişte cărămizi, trăgând-o mai adânc şi tot mai adânc.

Evangeline nu învăţase niciodată să înoate. Abia putea să calce apa.

Şi-a dezlegat frenetic pelerina – era mult mai uşor să dea din picioare aşa. Cizmele o trăgeau în jos, dar îi era frică să nu se înece dacă încerca să le dezlege. Îşi folosise toată puterea doar ca să ajungă la suprafaţă. Din fericire, a găsit o bucată de lemn pe care a folosit-o ca să plutească.

— Ajutor, a strigat. Sunt aici!

De sus se auzeau croncănitul păsărilor, adierea vântului şi picăturile de ploaie ce cădeau necontenit pe fântână, dar nu auzea nici măcar un pas.

— E cineva acolo?

Printre strigăte, şi-a dezlegat rochia. Lemnul o menţinea cu greu la suprafaţă.

Era puţin mai uşor să dea din picioare îmbrăcată doar în cămăşuţă, dar era *atât de frig* că aproape îngheţase. Picioarele îşi pierdeau din putere şi dacă nu continua să se mişte, nu era sigură că lemnul putea să o susţină.

— Sunt aici! a strigat mai tare, dar cumva vocea îi era mai slabă.

— Ajutor…

Îi era din ce în ce mai greu să ţipe. Şi era atât de rece. Nu mai avea putere să dea din picioare.

Ar fi trebuit să fie mai vigilentă. Probabil că nu trebuia să se apropie atât de mult de fântână, dar niciodată nu s-ar fi gândit că cineva ar *împinge-o.* Cine ar fi putut să facă asta?

Nu văzuse pe nimeni, dar s-a întrebat pentru o clipă dacă agresorul nu fusese unul dintre oamenii despre care Apollo o avertizase.

Şi-a folosit ultimele puteri ca să se agaţe de pereţii fântânii. A încercat să apuce o piatră pentru a se căţăra, dar era prea alunecoasă şi degetele îi erau amorţite. A căzut ca un bolovan înapoi în apa îngheţată.

— Evangeline! a strigat cineva.

Vocea părea a fi de bărbat şi era nefamiliară.

— Evangeline!

— Sunt… aici… jos…

A încercat să strige, dar a fost o şoaptă.

Străinul a înjurat.

Evangeline a încercat să privească în sus dincolo de fântână. Dar căzuse prea adânc, iar pereţii era prea înalţi – tot ce vedea era găleata aurită, care se lăsa în jos spre ea.

— Apucă-te de ea, i-a ordonat vocea. Era tipul de voce pe care ar fi ascultat-o chiar dacă viaţa ei nu ar fi depins de asta. Nu era amabilă, dar era puternică şi ascuţită precum vârful unei săgeţi.

Evangeline şi-a pus mâinile îngheţate în jurul găleţii. Era mai dificil decât ar fi trebuit să fie. Degetele ei erau atât de reci, încât abia putea să o apuce.

— Nu-i da drumul! i-a cerut vocea.

Evangeline tremura violent, dar s-a supus. Şi-a închis ochii şi s-a ţinut strâns de găleată în timp ce străinul trăgea de sfoară, ridicând-o din apă sus, tot mai sus către suprafaţă. Cămăşuţa ei udă i se lipea de piele. Apoi a simţit nişte mâini – mâini puternice şi ferme – care îi cuprindeau talia.

— Nu da drumul acum la găleată. Străinul a tras mai tare, scoţând-o din fântână.

Evangeline încă tremura, dar salvatorul ei o ţinea atât de strâns, de parcă era o promisiune pe care voia să şi-o ţină. Mâinile lui erau în jurul taliei şi o ţineau strâns la piept. Putea să-i audă inima. *Bătând. Bătând. Bătând.*

A simţit o nevoie stranie, probabil delirantă, de a-l linişti.

— Sunt bine.

A râs răguşit şi întrerupt.

— Dacă aşa eşti bine, nu aş vrea să ştiu cum defineşti jumătate moartă.

— Mi-e doar frig.

Tremura în timp ce îşi ridica privirea ca să-i vadă faţa, dar părul ud îi acoperea ochii şi ploaia îi bloca vederea. Când în sfârşit şi-a zărit salvatorul, lumea a devenit brusc mai luminoasă.

Era frumos. Un înger războinic cu ochi albaştri şi păr auriu, un chip pentru care Evangeline credea că ar putea scrie cele mai frumoase poezii. Aproape părea că străluceşte. O făcea să se întrebe dacă avea dreptate şi poate chiar era pe jumătate moartă iar el era îngerul care o ducea în rai.

— Nu te duc în rai, a murmurat în timp ce o îndepărta de fântână. Inima încă îi bătea.

Lumea i se învârtea. Ploaia o lovea ca un ciclon, înceţoşând grădina şi îngerul ei aurit, până când era altundeva – era înăuntrul unei amintiri care arăta precum un coridor luminat subtil de lumânări.

O ţinea atât de strâns încât o durea, dar nu o deranja durerea. L-ar fi lăsat să o zdrobească, să o destrame, atât timp cât nu i-ar fi dat drumul niciodată. Asta era ceea ce-şi dorea şi refuza să creadă că el nu şi-ar fi dorit acelaşi lucru.

Îi simţea inima cum îi bătea în timp ce o căra în camera de lângă camera ei. Era un dezastru. Erau mere şi cotoare peste tot pe birou. Aşternuturile de pe pat erau răvăşite. Focul ardea mai mult decât buşteni.

Amintirea era atât de reală încât Evangeline aproape se încălzise de la foc.

Până când, la fel de brusc cum a fost aruncată în amintire, a fost scoasă din ea de senzaţia pământului tare şi rece de sub tălpi, urmată de sunetul altor voci.

— Ce s-a întâmplat?

— Cine a făcut asta?

Feţele plouate a doi soldaţi necunoscuţi au răsărit asupra ei. Picături de apă li se scurgeau din mustăţi şi picurau pe pământ.

S-a uitat dincolo de ei pentru a vedea semne ale îngerului cu păr auriu care o scosese din fântână, dar nu mai era nimeni altcineva acolo.

Toate păturile şi focurile din Palatul Lupului nu puteau să o oprească pe Evangeline din tremurat. Frigul îi intrase în oase şi în vene.

După ce Evangeline fusese cărată în camera ei, menajerele au ajutat-o să-şi dea jos hainele ude. S-au gândit dacă să îi pregătească o baie fierbinte, dar lui Evangeline îi era teamă să fie cufundată iar în apă. Alesese un halat moale şi patul.

Dar acum, stând acolo şi tremurând, se întreba dacă nu făcuse o greşeală.

— O să vină imediat un doctor, a zis Martine. Şi Prinţul Apollo a fost chemat înapoi la castel.

Evangeline s-a afundat şi mai mult sub pături. Aproape că a rostit că nu vrea să-l vadă pe Apollo, dar nu era sigură că era adevărat. Părea că avusese dreptate în legătură cu pericolul în care se afla.

La început nu a spus nimănui că fusese împinsă în fântână. Minţise şi spusese că a căzut. Minciuna o făcea să se simtă foarte naivă. Văzuse feţele soldaţilor care au salvat-o şi păreau să gândească: *Ce fel de idioată cade într-o fântână?*

Genul de idioată care nu vrea să-i ofere soţului ei o altă scuză de a-i limita şi mai mult libertatea, se gândi Evangeline, în timp ce continua de povestit minciuna.

Nu că ar fi contat. În timp ce soldaţii insistau să o care până înapoi la castel, şi-a dat seama că nu-i crezuseră de fapt povestea. Îi puseseră prea multe întrebări dacă văzuse pe cineva. Încă avea

scrisoarea de la Madame Voss? Ştia unde dispăruseră ceilalţi doi soldaţi care o însoţeau, Victor şi Hansel?

Evangeline s-a simţit ridicol când şi-a dat seama cât de credulă fusese. Sau poate că nu asta era problema, ci că avusese încredere în persoanele greşite. Trebuia să-l fi crezut pe Apollo când o avertizase că e în pericol.

Dr. Stillgrass i-a făcut o vizită şi i-a prescris ceai fierbinte şi pături. Dar când a băut din ceai, a simţit un gust… ciudat. Şi-a imaginat că avea un fel de sedativ în el şi l-a turnat la rădăcina unei plante imediat ce a rămas singură din nou.

Nu voia să fie sedată. Deja se simţea epuizată. Dar odată ce rămânea singură, nu putea să doarmă.

Fiecare sunet o făcea să tresară. Fiecare lemn care trosnea şi fiecare scârţâit al podelei o făceau să se strângă şi mai mult sub pături. Când îşi închidea ochii, putea să-şi audă inima cum bate cu putere.

O adiere răcoroasă a pătruns în cameră şi ea s-a adunat şi mai mult în pături.

Poate că nu ar fi trebuit să le zică menajerelor să plece.

Podeaua a scârţâit iar. A încercat să ignore zgomotul.

Apoi, în locul unui scârţâit a auzit paşi, puternici şi hotărâţi. Evangeline şi-a deschis ochii în cele din urmă.

Apollo stătea lângă patul ei. Pelerina lui de catifea era udă, părul lui negru era răvăşit de vânt, obrajii îi erau roşii, iar ochii săi căprui sticleau de îngrijorare.

— Ştiu că probabil nu vrei să mă vezi acum, dar trebuia să mă asigur că eşti bine.

Părea că voia să o ia în braţe. Dar în schimb şi-a trecut o mână prin părul ei.

Evangeline s-a ridicat uşor din pat. S-a prins de marginea păturii. Şi ea voia să-l ia în braţe. Voia o îmbrăţişare, voia să fie ţinută în braţe şi ştia că dacă l-ar fi rugat, Apollo ar fi făcut asta.

Şi-a adus aminte de ce nu putea. Dar motivele ei nu păreau suficient de puternice. Îi era greu să rămână supărată pe Apollo când se părea că protecţia de care îi vorbise el era necesară.

Evangeline şi-a întins mâna şi i-a atins vârful degetelor. Erau reci, nu ca gheaţa, dar suficient de reci încât trebuia că s-a întors direct la ea din călătoriile sale. Refuzase să aibă încredere în el ieri, dar asta nu l-a oprit din a veni la ea atunci când avea nevoie de el.

— Mă bucur că ai venit.

— Voi veni mereu. Chiar şi când nu vrei.

A mai făcut un pas către pat, împletindu-şi degetele cu ale ei. Tremura puţin, cum tremurase şi în dimineaţa în care o găsise după ce îi fuseseră luate amintirile.

S-a uitat la el şi i-a zâmbit liniştitor. Dar în loc să-l vadă pe Apollo, şi l-a închipuit pe zeul războinic de la fântână, paznicul blond chipeş, cu mâini care o ţineau de parcă erau din oţel. A durat doar o clipă, dar se îmbujorase.

Apollo a zâmbit, gândind în mod clar că el era motivul.

— Asta înseamnă că m-ai iertat pentru ieri?

Evangeline a dat din cap. În transa ei, trebuie că a spus ceva, pentru că el a zâmbit şi mai larg şi a răspuns:

— Te voi proteja mereu, Evangeline. Am vorbit serios când m-am întors prima dată din morţi… Nu o să renunţ la tine niciodată.

11.
Jacks

Jacks se considerase întotdeauna un sadic mai degrabă decât un masochist. Îi plăcea să provoace durere, nu să-i fie provocată.

Şi totuşi, nu putea să lase în urmă amintirea dormitorului lui Evangeline.

Nu era o obsesie.

O vizită nu era o obsesie.

Jacks a trebuit doar să se asigure că încă era în viaţă. Că nu sângera. Că nu era în pericol. Că nu era nefericită. Că nu îi era frig. Era în siguranţă în patul ei. Va fi şi mai în siguranţă când o va părăsi. Dar era prea egoist ca să o facă deja.

S-a aplecat peste marginea patului şi a privit-o cum doarme. Nu înţelesese niciodată de ce te-ai uita la cineva cum doarme… până la ea.

Castor a făcut-o. A zis că aşa îşi astâmpărase pornirile.

Pentru Jacks, avusese efectul opus.

Focul din şemineu se stingea. Se gândise să dea foc încăperii doar ca să aibă un motiv să o ia şi să o scoată afară, să o salveze o ultimă dată, înainte de a o părăsi pentru totdeauna.

Bineînţeles, nu ar salva-o cu adevărat dacă el ar fi cel care ar pune-o în pericol dând foc camerei.

— Treziţi-vă, Prinţesă.

Jacks i-a aruncat o vestă din piele.

Evangeline şi-a mijit ochii în timp ce a dat deoparte haina. Încă nu-l vedea clar. Dar în trecut, nu avea nevoie să-l vadă. I-ar fi recunoscut vocea sau i-ar fi simţit prezenţa chiar înainte să vorbească, iar el i-ar fi văzut corpul reacţionând. Ei i s-ar fi îmbujorat obrajii sau ar fi tremurat şi apoi ar fi pretins că era din cauza curentului. Nu din cauza lui.

Era mai bine că nu-şi amintea de el. Dar el era suficient de rău cât să urască faptul că-l uitase.

Chiar dacă din vina lui îşi pierduse amintirile.

Nu e o mică greşeală pe care să o îndrepţi. Dacă faci asta, Timpul îţi va lua o altă persoană la fel de importantă pentru tine, spusese Honora.

Jacks crezuse că Timpul îi va lua ceva de lângă el. Dar nu crezuse că va lua ceva de la ea.

Amintirile pierdute ale lui Evangeline păreau un preţ nesemnificativ de plătit în comparaţie cu *viaţa* ei. Dar deşi trăia din nou, Jacks nu avea să uite niciodată faptul că a văzut-o murind, că a simţit-o murind în braţele lui. L-a făcut să-şi dea seama cât de fragilă era cu adevărat. A crezut că va fi mai în siguranţă în castel cu Apollo – şi va fi – odată ce Jacks obţinea ce avea nevoie. Apoi putea să renunţe la ea pentru totdeauna.

— Poţi să te mişti mai repede? a spus tărăgănat, aruncându-i o altă haină. N-am chef să aştept toată ziua.

A dat la o parte bluza pe care o aruncase şi s-a încruntat în timp ce a mormăit:

— Încă e întuneric afară.

— Exact.

Jacks i-a aruncat şi ultimele haine.

— Poţi să te opreşti?!

— Poţi să te îmbraci odată?

A dat hainele la o parte. El i-a privit faţa confuză în timp ce ochii ei se chinuiau să se acomodeze. Încă părea pe jumătate adormită. Privirea ei era înceţoşată şi obosită. Şi cu toate astea nu putea să-şi ia ochii de la ea.

Din acea primă zi în biserica lui, Jacks voise să o privească. Voia să ştie cum sună vocea ei, cum i se simte pielea. O urmărise, îi ascultase rugăciunea – îi detestase rugăciunea. Fusese una dintre cele mai îngrozitoare rugăciuni pe care le auzise vreodată. Şi totuşi nici atunci nu putuse să plece. Voia o bucată din ea. Să o păstreze. Să o folosească mai târziu.

Cel puţin asta îşi spusese.

Ea era doar o cheie.

Un om.

Nu era o obsesie.

Nu era a lui.

A luat un măr şi a muşcat cu putere din el.

Cranţ.

Evangeline a tresărit la auzul sunetului şi s-a agăţat de marginea cearceafului.

— Nu ştiam că ţi-e frică de mere.

— Nu mi-e frică de mere. E ridicol.

Dar minţea. Putea să-i vadă pulsul agitat. O speriase, ceea ce era bine. *Ar trebui* să-i fie frică de el.

Dar părea că Evangeline tot nu avea instinctul de supravieţuire. Se trezise complet, dar nu-şi chemase soldaţii sau nu-şi luase poziţie de apărare. În schimb, a făcut ochii mari. Şi pentru o clipă era dureros de clar cât de mult uitase, pentru că se uita la el de parcă el nu ar putea face nimic greşit.

— Tu eşti, a respirat ea. Tu mi-ai salvat viaţa.

— Dacă vrei să-mi mulţumeşti, grăbeşte-te şi îmbracă-te.

A tresărit puţin la gravitatea din vocea lui. Ştia că era din nou rău, dar până la final, ar durea-o mai mult dacă el ar fi fost blând.

— De ce eşti aici? a întrebat ea.

— Trebuie să înveţi cum să te aperi împotriva următoarei persoane care încearcă să te omoare, a zis brusc.

S-a uitat la el sceptică.

— Eşti antrenor?

S-a îndepărtat de pat înainte ca ea să-l poată privi mai de îndeaproape.

— Îţi dau cinci minute. Apoi, îmbrăcată sau nu, începem.

— Stai! a strigat Evangeline. Cum te cheamă?

Deja ştii, Vulpiţo.

Dar încă o dată, gândurile lui nu erau proiectate suficient de tare ca ea să le poată auzi.

În schimb, i-a spus numele pe care plănuise să i-l zică. Ştia că nu şi l-ar aminti şi avea nevoie să se asigure că nu-l uită.

— Poţi să-mi spui Archer.

12.
Evangeline

Evangeline l-a găsit pe Archer în hol, sprijinit de peretele din piatră, cu mâinile încrucişate strâns la piept, de parcă se simţea incomod să aştepte. Şi-a încordat maxilarul când ea a ieşit din cameră.

Ceva s-a strâns şi înăuntrul ei, chiar în jurul pieptului. Era o senzaţie aspră şi incomodă, de parcă avea un cuţit înfipt. S-a simţit şi mai puternic atunci când ochii lui s-au aţintit asupra ei şi s-au închis în timp ce o analiza.

Se îmbrăcase cu hainele pe care i le dăduse el. Deşi, dacă ar fi fost mai trează, nu s-ar fi îmbrăcat cu ele. Fusta albă era de fapt cel mai bine ales articol, întrucât celelalte piese nu erau deloc practice. Bluza roz-pal era prea transparentă, vesta din piele era prea strâmtă şi se simţea şi mai strâmtă când privirea lui Archer o ţintuia.

S-a întrebat dacă ar fi o idee bună să-l urmeze pe acest soldat din gardă.

Doar stând lângă el, deja simţea că făcuse o alegere proastă.

Da, îi salvase viaţa. Dar nu mai părea un salvator. Avea ceva aproape inuman de aspru, ce o făcea să-şi imagineze că şi-ar tăia degetul dacă şi l-ar trece din greşeală peste maxilarul lui.

Hainele lui păreau uşor prea neîngrijite ca să fie un paznic regal. Purta ghete înalte tocite, pantaloni din piele strâmţi care îi atârnau pe şolduri şi două curele din piele care ţineau multe cuţite. Bluza îi era largă şi descheiată la gât, cu mânecile suflecate dincolo de coate, dezvăluind braţe suple, puternice. Încă îşi amintea cât de tare şi le strânsese în jurul ei, cât de bine se simţise să o ţină în braţe. Şi pentru o clipă, se simţi geloasă pe orice altă persoană pe care ar putea să o ia vreodată în braţe.

Clar nu era o idee bună.

Şi… unde erau ceilalţi soldaţi?

— A fost o urgenţă, a spus Archer observând cum Evangeline îşi muta privirea de sus în jos prin holul slab luminat. Au mers să investigheze.

— Ce fel de urgenţă? a întrebat ea.

Archer a ridicat din umeri.

— Mi s-a părut că o pisică miorlăia, dar paznicii tăi par să fi crezut altceva.

Şi-a ridicat un colţ al gurii şi aproape că a zâmbit. În acea clipă, întreaga faţă i s-a schimbat. Fusese chipeş şi înainte, dar acum era ceva aproape incomod legat de cât de frumos era.

Dar Evangeline nu voia să-l considere încântător. Îi lăsa impresia că îşi bătea joc de ea sau că acel zâmbet făcea parte dintr-o glumă pe care ea nu o ştia.

S-a încruntat.

Asta doar l-a făcut să zâmbească mai larg. Ceea ce era mai rău. Avea gropiţe. Gropiţe nedrepte. Se presupune că gropiţele sunt drăguţe, dar simţea că acest soldat era orice, mai puţin drăguţ.

Evangeline s-a întrebat din nou dacă era o idee bună să-l urmeze. Dar apoi a decis să nu răspundă la acea întrebare. Pentru că adevărul era că voia să meargă cu el. Dar poate că încă delira din cauza căzăturii sau din cauza lipsei somnului, sau poate că altceva în afară de inima ei se rupsese în perioada de care nu-şi aducea aminte.

— Ne-am mai întâlnit? a întrebat ea. Te cunosc?

— Nu. De obicei nu mă joc cu lucrurile care se rup uşor.

Şi-a descleştat braţele şi s-a îndepărtat de perete.

Archer umbla prin castel ca un hoţ, cu paşi eleganţi şi repezi, navigând prin diverse holuri în grabă. Îi era greu să ţină pasul cu el în fusta mult prea amplă pe care i-o dăduse.

— Grăbeşte-te, Prinţesă.

— Unde mergem? a întrebat ea când în sfârşit l-a ajuns din urmă în capătul scărilor.

Aproape că rămăsese fără aer, în timp ce el părea mai degrabă plictisit când a deschis leneş o uşă care dădea afară.

Evangeline şi-a încrucişat braţele la piept când a simţit adierea rece.

— E prea rece aici.

Archer a rânjit.

— Nu alegi vremea când cineva te atacă.

— De asta mi-ai dat haine atât de incomode?

Singurul său răspuns a fost un alt rânjet frustrant, înainte să pornească pe un drum în întuneric.

Aerul era chiar mai rece când Evangeline a pornit în urma lui. Noaptea era atât de neagră precum o fântână plină cu cerneală, cu excepţia felinarelor intermitente care mărgineau aleea din grădină, cu bazine de apă pe fiecare parte.

O dusese în Grădina cu Apă.

Putea auzi fântânile bolborosind şi cascadele curgând în depărtare. Cândva şi-ar fi imaginat că ar fi fost un gând prostesc, dar chiar acum, în cea mai rece şi întunecată parte a nopţii, se gândea doar la cum ar fi să cadă în acele ape. Se îndoia că ar fi la fel de adânci precum fântâna în care aproape murise cu o zi înainte. Şi totuşi, pentru o secundă, nu se putu mişca.

— Haide, Prinţesă, a strigat-o Archer.

Dar el era mult prea în faţă ca să-l vadă. Evangeline era agitată din nou, amintindu-şi ce se întâmplase ultima dată când se pierduse de un soldat din gardă.

Tot ce auzea acum era un sunet rapid de paşi.

După o clipă de nelinişte, a condus-o la un pod suspendat şubred. Era tipul de pod pe care l-ar fi adorat când era mică, făcut din lemn vechi şi sfoară şi cu probabil mai puţină pricepere, întrucât se simţea foarte instabil. Dacă ar fi avut o monedă în buzunar, ar fi aruncat-o în râul învolburat de sub el şi ar fi zis o rugăciune scurtă pentru trecerea în siguranţă a podului.

Auzea cum apa se lovea de pietre. Dar nu auzea paşii lui Archer.

— Archer? l-a strigat.
Nimeni nu a răspuns.
O pierduse intenţionat? Nu voia să creadă asta. Ştiuse că era o idee proastă să-l urmeze, şi totuşi, în adâncul ei sperase că era o idee bună.
Dar poate că era timpul să se îndrepte înapoi spre castel.
Podul s-a clătinat sub ea când s-a întors. Apoi a fost cuprinsă brusc de braţe reci care i-au ţintuit mâinile pe lângă corp.
— Nu ţipa sau te arunc de pe pod, i-a şoptit Archer la ureche.
— N-ai îndrăzni, a suspinat.
— Vrei să mă pui la încercare, Prinţesă? Pentru că aş îndrăzni să fac chiar mai mult.
A tras-o cu uşurinţă către marginea podului şi a aplecat-o peste balustrada slabă din sfoară până când atârna peste apă. Evangeline a avut sentimentul că şi dacă ar fi strigat, el tot ar fi aruncat-o doar ca să o vadă căzând.
— Eşti supărat?
S-a răsucit lângă el.
A râs pe sub mustăţi.
— Va trebui să te străduieşti mai mult.
— Am crezut că tu trebuia să mă înveţi ce să fac!
— Mai întâi voiam să văd dacă ştii ceva.
S-a aplecat peste ea până când gura îi era lângă urechea ei. A crezut că i-a simţit dinţii muşcând-o când a vorbit.
Inima a început să-i bată mai tare. În mod clar era supărat. A încercat să-i lovească capul cu capul ei.
El s-a retras rapid.
— Uşor de evitat.
A tropăit în încercarea de a-i lovi piciorul, dar doar a mişcat podul şubred.
— Încep să cred că nu vrei să scapi.
De data asta, i-a muşcat sfidător urechea cu dinţi ascuţiţi ce i-au străpuns pielea. S-a întrebat dacă îi plăcea să rănească pe toată lumea sau doar pe ea. Ceva despre asta începea să devină prea personal.

Deşi muşcătura nu a durut-o atât de tare cât a neliniştit-o.

— Vrei să te arunc peste margine? a tachinat-o.

— Normal că nu! a strigat ea.

— Atunci de ce nu lupţi?

Părea nervos.

— Fac tot ce pot.

— Şi eu nu, ceea ce înseamnă că trebuie să încerci mai mult. Loveşte-mă.

Evangeline a scrâşnit din dinţi şi l-a lovit înapoi. A vrut să-l lovească între picioare, dar doar a reuşit să-şi şifoneze partea din spate a fustei ei ridicole.

— Bravo, Prinţesă.

— Îţi baţi joc de mine?

— Nu de data asta. M-ai făcut să-mi schimb poziţia. O astfel de lovitură îi face pe agresori să-şi apropie picioarele. Asta îţi permite să le modifici poziţia. Păşeşte în faţă cu dreptul, i-a ordonat. Apoi, mută-ţi piciorul stâng cât să fie în spatele meu.

— Ce se va întâmpla?

— Doar fă-o. Nu te las să scapi până când nu meriţi.

Archer şi-a strâns mâinile în jurul ei în timp ce stropi de ploaie au început să cadă unul după altul. În câteva clipe bluza ei era udă leoarcă. Aşa era şi a lui. Simţea cum i se lipeşte de spate în locurile pe care vesta nu le acoperea, în timp ce el o strângea tot mai tare până când aproape că o durea.

Evangeline a făcut în cele din urmă ce-i spusese. A păşit cu un picior spre dreapta şi apoi şi l-a mutat pe celălalt în spatele lui. Avea dreptate. I-a schimbat poziţia, dar părea că asta îi împleticise mai rău.

— Acum apucă-mă, i-a ordonat.

— Am mâinile blocate!

— Ba sunt libere.

Erau, dar tot ezita să-l apuce.

— Fă-o, a repetat, apoi foloseşte-ţi şoldul pentru a profita de greutatea mea şi să mă răstorni.

Archer a ţinut-o şi mai strâns. A înconjurat-o cu o mână în jurul coastelor şi cu cealaltă sub talie, aproape pe şolduri, iar degetele lui erau răsfirate de

parcă ar fi vrut să o atingă, mai degrabă decât să o blocheze – să o ţină în braţe pe acel pod, în întuneric, unde erau doar ei doi şi ploaia şi prea multe bătăi de inimă.

În cele din urmă, l-a apucat de picioare. Totul era ud şi alunecos. Degetele i-au alunecat de pe hainele lui din piele şi podul a tremurat.

Şi-a pierdut echilibrul. Scândura de sub ea nu mai era.

— Nu… a strigat Evangeline.

Archer s-a mişcat surprinzător de repede. A protejat-o, trecând sub ea în timpul căzăturii. Când au aterizat, spatele lui s-a lovit zgomotos de pod.

L-a auzit mormăind de parcă nu mai avea aer, dar nu i-a dat drumul. Ba chiar o ţinea mai strâns.

Cum stăteau acolo pe podul destrămat, îi simţea respiraţia greoaie pe gât. Bluza i se ridicase în timpul luptei şi acum degetele lui îi atingeau direct pielea de pe pântec.

Ploua tot mai tare. Fiecare centimetru de piele îi era ud. Dar tot ce simţea erau degetele lui care se îndreptau spre betelia fustei sale.

— Aici e partea în care te eliberezi, a zis încet.

— Nu vreau, a zis ea, dar a sunat greşit, ca şi cum rămăsese fără suflu.

Şi în ciuda frigului şi a umezelii, simţea că fierbe de sus până jos în locurile unde o atingea Archer.

— Adică, trebuie să-mi trag sufletul.

A ţâţâit în semn de mustrare.

— Nu ai timp să-ţi tragi sufletul. Dacă încetezi să lupţi, pierzi.

Şi-a dus o mână rece ca gheaţa spre gâtul ei şi a simţit vârful unui cuţit ascuţit la gât.

Evangeline a rămas nemişcată sau încerca. Era surprinzător de greu să nu se mişte cu un cuţit la gât şi cu o mână strânsă în jurul ei.

— Eşti nebun?

— Fără doar şi poate.

A mişcat uşor pumnalul şi a trasat cu atenţie o linie de-a lungul gâtului ei. Nu i-a străpuns pielea, dar efectul era ameţitor.

— Să nu crezi *niciodată* că eşti în siguranţă, a certat-o.

Cu cuţitul, a trasat o linie de la scobitura gâtului ei până în mijlocul pieptului şi până la şnururile vestei sale.

Respiraţia i s-a accentuat. Vârful cuţitului s-a strecurat chiar sub şnururi. O simplă mişcare şi i le-ar fi desfăcut.

Nu.

Nu era sigură dacă el s-a gândit la acest cuvânt sau ea. Aproape că suna ca vocea lui în capul ei.

Apoi, printr-o mişcare imposibilă, Archer a ridicat-o în picioare şi i-a dat drumul la fel de repede.

Ea s-a împleticit cu picioarele tremurânde.

Dincolo de ea, Archer era ud leoarcă. Apa îi curgea din părul auriu pe obrajii palizi şi el nici măcar nu tremura. Doar stătea acolo ţinând cuţitul pe care tocmai i-l pusese la gât. Încheieturile degetelor îi erau albe, dar poate doar din cauza frigului.

— O să încercăm mai târziu.

— Şi dacă nu vreau să încerc mai târziu? a gâfâit ea.

A rânjit, o expresie care voia să spună că e drăguţ că a crezut că are de ales.

— Dacă asta e ceea ce vrei, atunci va trebui să te descurci mai bine să te lupţi cu mine când vin în dormitorul tău. Până atunci, cară-l. *Peste tot.*

Archer i-a aruncat pumnalul.

Bijuteriile străluceau în lumină şi deodată Evangeline a văzut o imagine a acestui cuţit. Dar nu era în aer, era pe o podea întunecată. Şi nu era doar o imagine, era o amintire.

Lipseau multe nestemate, dar mânerul tot strălucea în lumina torţelor, în nuanţe de albastru şi mov, culoarea sângelui înainte să fie vărsat.

Amintirea nu a durat mult.

S-a uitat la cuţitul din mâna ei. Era cu siguranţă acelaşi. Avea aceleaşi nestemate albastre şi mov, precum cele care lipseau.

Nu ştia dacă fusese dintotdeauna al lui sau dacă fusese cândva al ei, dar era sigură de un lucru – Archer minţise în legătură cu faptul că se cunoşteau.

Voia să-l întrebe de ce şi despre cuţit.

Dar încă o dată, acesta a dispărut brusc.

13.
Apollo

Apollo stătea în faţa şemineului din biroul său cu mâinile la spate, cu bărbia ridicată şi cu ochii în pământ. Era o poziţie pe care o abordase deseori în portrete, precum cel care atârna deasupra şemineului. Bineînţeles, era mai tânăr în portret. Fusese pictat înainte să o cunoască pe Evangeline, înainte să moară şi înainte să fie înlocuit într-o săptămână de un impostor.

Apollo ştia că e încă tânăr. Trăise numai 20 de ani – şi fuseseră 20 de ani liniştiţi, ceea ce îl îngreuna să trăiască o viaţă care îi inspira pe barzi şi menestreli. Îi plăcea să creadă că dacă ar fi trăit puţin mai mult înainte de aşa-zisa lui moarte, moştenirea sa nu ar fi fost atât de uşor înlăturată.

Şi totuşi, Apollo încă era dezamăgit de el că pierduse atât de mult timp.

Întoarcerea din morţi i-a dat impulsul de a lăsa în urmă o moştenire care nu ar fi ştearsă cu buretele atât de uşor. Dar ştia că nu era de ajuns pentru a-şi crea viitorul pe care şi-l dorise dintotdeauna, pentru a se asigura că nimeni nu îl va mai blestema sau nu îl va mai folosi în alt mod pentru a o răni pe Evangeline.

Trebuia să facă mai mult.

Apollo a desfăşurat pergamentul pe care Lord Slaughterwood i-l dăduse în urmă cu două zile. Cum se întâmplase şi înainte, a luat foc, nu suficient de mult cât să-l ardă, dar destul cât să distrugă pagina şi să o facă scrum. Primele care ardeau erau cuvintele din josul pergamentului, mereu luau foc înainte să le poată citi. Dar citise suficient din poveste. Ştia exact ce avea de făcut.

Dar mai întâi, Apollo trebuia să se asigure că Evangeline e în siguranţă.

Ciocănitul la uşă a venit la ţanc.

Apollo a respirat adânc, făcându-şi curaj pentru ceea ce ar fi trebuit să facă în continuare.

— Poţi să intri, a zis, întorcându-şi privirea în timp ce uşa biroului s-a deschis şi Havelock a păşit înăuntru.

Paznicul a observat imediat pagina care ardea în mâna lui Apollo şi cenuşa de pe jos.

— Am întrerupt ceva?

— Nimic important.

Apollo a lăsat să cadă pagina. Precum toate poveştile din Nord, era infestată cu blestemul poveştii. Această poveste lua foc de fiecare dată când era deschisă.

Pagina continua să ardă până când mai rămânea doar un morman de cenuşă. Apoi se refăcea – precum Apollo făcea cu viaţa sa şi a lui Evangeline.

— Ce veşti ai despre atacul asupra Prinţesei Evangeline? l-a întrebat Apollo.

Paznicul a făcut o plecăciune, luându-şi un aer revoltat.

— Tutoarea prinţesei continuă să susţină că este nevinovată. Madame Voss jură că nu i-a trimis niciodată o scrisoare prinţesei prin care să o ademenească la fântână. Pretinde că soldaţii mint.

Apollo şi-a trecut o mână prin păr.

— Ce spun Victor şi Hansel?

— Îşi menţin versiunea. Spun că a primit o scrisoare de la tutoare şi că au pierdut-o pe Evangeline în ceaţă când au încercat să o întâlnească. Jură că nu sunt complici.

Apollo s-a încruntat.

— Crezi că spun adevărul?

— Păreau sinceri, Măreţia Voastră. Dar e greu de zis. Madame Voss părea la fel.

Apollo a oftat şi s-a uitat la podeaua unde pagina aproape arsese complet.

— Probabil că Victor, Hansel şi preceptoarea lucrează împreună, a zis Apollo.

Voia să-şi retragă cuvintele de îndată ce le-a rostit.

Dar era prea târziu acum. Fusese prea târziu încă de când le spusese lui Victor şi Hansel să-i dea lui Evangeline un bileţel falsificat din partea preceptoarei, să pretindă că au pierdut-o în grădini şi apoi să o împingă în fântână. Dar Evangeline nu-i dăduse de ales.

Refuzase să creadă că era în pericol. Trebuia să-i arate că greşea.

Nu intenţionase ca lecţia să fie atât de traumatizantă. Se aşteptase ca soldaţii responsabili cu patrulatul grădinii să o găsească mai repede. Fusese o greşeală, dar nu vrusese să implice în plan mai mulţi oameni decât era nevoie.

— Continuă să o torturezi pe Madame Voss – simt că ar putea să cedeze. Mai ales dacă îi spui că i-ai ucis pe Victor şi Hansel.

Havelock a pălit.

Apollo l-a bătut pe umăr şi încă o dată era tentat să-şi schimbe planul. Să-i spună lui Havelock să-i lase în închisoare pe Victor şi pe Hansel. Ura să-i piardă pe acei soldaţi. Se dovediseră valoroşi. Dar nu putea fi sigur cât va dura loialitatea lor. Şi ultimul lucru de care avea nevoie erau zvonuri că el a orchestrat ultimul atac asupra lui Evangeline.

— Ştiu că Victor şi Hansel au fost prietenii tăi, dar au trădat-o pe Evangeline. Trebuie să facem din ei un exemplu.

Havelock a aprobat şovăielnic.

— O să mă asigur că rezolvăm în seara asta.

Apollo a simţit un junghi similar cu vinovăţia. Ura să o facă şi detesta faptul că se ajunsese la asta, că neîncrederea lui Evangeline l-a forţat să ia asemenea măsuri drastice. Dar făcea lucrul corect.

Îşi proteja soţia de toţi ceilalţi, inclusiv de ea însăşi.

14.
Evangeline

Archer nu era un înger sau un salvator. Era dezechilibrat, probabil periculos şi totuşi părea cea mai mare speranţă a lui Evangeline de a-şi recupera amintirile.

Încă o dată, Evangeline s-a uitat la pumnalul pe care Archer i-l dăduse. Ceea ce-şi amintea despre el nu îi oferea prea multe indicii, aşa că era mai degrabă ca o firimitură de pâine decât o amintire propriu-zisă, dar orice iubitor al basmelor ştia că merita mereu să urmezi drumurile presărate cu firimituri.

Şi Evangeline plănuia să-l urmeze pe acesta oriunde ar fi dus.

O amintire putea să pară o coincidenţă.

Dar îl văzuse pe Archer de două ori şi de două ori îi provocase amintiri intense şi odată cu ele speranţa.

După ce s-a trezit înainte de zorii zilei şi după ce şi-a petrecut cele mai întunecate ore în ploaie cu Archer, ar fi trebuit ca Evangeline să se târască în pat epuizată.

În schimb, se simţea exaltată, de parcă şi-ar fi descoperit o parte din vechea personalitate. Şi era una dintre părţile ei preferate. Era acea parte din ea care iubea să spere. Uitase cum speranţa făcea culorile să pară mai aprinse şi mai calde, şi cum putea să facă *posibil imposibilul.*

Amintirile ei nu era pierdute pentru totdeauna, erau doar rătăcite şi Evangeline avea acum speranţa că le va găsi.

De vreme ce Archer deja îi provocase două amintiri, avea sens să spere că atunci când îl va revedea, va recupera mai multe. Şi dacă nu, măcar să-l convingă să-i spună de unde se cunosc.

Dar de data asta, nu avea de gând să aştepte ca el să o găsească.

Evangeline plănuia să ceară un tur al Palatului Lupului, unul care cuprindea apartamentele unde locuiau soldaţii gărzii. Ştia că Archer spusese că vor avea o altă lecţie mai târziu, dar nu voia să aştepte până când devenea *mai târziu.* Voia să-l întâlnească din nou.

— Mă scuzaţi, Măreţia Voastră, a spus Martine. Înainte să plecaţi, poate aţi vrea să vă uitaţi la asta. A ajuns în timp ce vorbeaţi cu învăţăcelul doctorului.

Menajera i-a înmânat un bileţel bej cu sigiliul lui Apollo, pe care Evangeline l-a rupt rapid înainte să citească scrisoarea.

> *Scumpa mea Evangeline,*
> *Îmi pare rău că multiplele mele*
> *îndatoriri regale mă ţin departe de tine*
> *astăzi. Îmi faci onoarea de a mă însoţi*
> *la cină o oră după apus la Curtea Coloanelor?*
> *Abia aştept să te văd şi,*
> *de asemenea, să te prezint iar câtorva*
> *invitaţi speciali.*
>
> *Cu toată dragostea,*
> *Apollo*

— Ar trebui să începem să vă pregătim imediat! a exclamat Martine, neîncercând măcar să ascundă faptul că citise peste umărul lui Evangeline.

— Chiar trebuie să încep să mă îmbrac pentru cină acum?

Era abia ora prânzului, ceea ce i-ar fi oferit măcar câteva ore să-l caute pe Archer.

— E doar o cină.

— Nimic nu e doar o cină dacă este într-un castel, a zis Martine. Când un prinţ spune cină, vrea să zică de fapt un *banchet.* Toată lumea va fi acolo. Fiecare curtean, fiecare nobil, fiecare Mare Casă, fiecare soldat din gardă…

— Fiecare soldat din gardă? a întrebat Evangeline, gândul zburându-i instant la Archer.

Dacă ar fi prezent la cină, nu ar mai fi nevoie să-l caute acum. Şi dacă această cină ar fi la fel de importantă precum spunea Martine, atunci cu siguranţă ar trebui să fie uşor să se strecoare pentru o discuţie privată.

15.
Apollo

Apollo ar fi trebuit să aleagă o altă locaţie pentru cină.

Sala Coloanelor era una dintre cele mai impresionante încăperi, cu un tavan de sticlă boltit cu trei niveluri, care oferea o vedere splendidă asupra stelelor. Opt coloane enorme formau un cerc în mijlocul încăperii. Coloanele erau sculptate după imaginea Sfinţilor Uitaţi. Apollo credea că sunt mult mai spectaculoase decât sculpturile din golf ale Valorilor, întrucât aceste statui încă aveau capete. De asemenea, erau făcute din rara piatră a stelei, care strălucea în noapte şi care adăuga o notă parcă din altă lume curţii care spera că avea să o încânte pe Evangeline.

Dar acum îşi regreta alegerea.

Ar fi trebuit să gândească strategic.

Coloanele erau impresionante, dar îi şi blocau priveliştea întregii curţi şi a uşilor care dădeau afară. Soldaţii erau acolo, bineînţeles, ca să-l caute pe Jacks. Până la finalul serii, jumătate din ei aveau să fie la fel de beţi ca oaspeţii. Aşa se întâmpla mereu.

Apollo nu era niciodată prea strict cu soldaţii lui în timpul cinelor festive. De obicei, cel mai mare neajuns la aceste cine era că discursurile erau prea lungi, iar faptul că îi lăsa pe bărbaţi să bea era o modalitate de a le menţine loialitatea. Apollo nu voia să rişte să le piardă acum loialitatea – mai ales de când trebuise să se descotorosească de Victor şi Hansel. Trebuia doar să o ţină pe Evangeline aproape de el toată noaptea.

A simţit imediat ce ea a păşit în încăpere. O vibraţie pe piele, plăcută şi incomodă totodată, precum atracţia pe care o simţea faţă de ea. Era un

efect rămas de la blestemul Arcaşului. Deşi atunci când era sub blestem, era mult mai puternic – precum un foc arzând sub piele pe care simţea că doar ea l-ar putea stinge.

S-a întors şi a văzut-o intrând în cameră şi dintr-odată nimic din jur nu mai conta.

Mesele cu mâncare, toţi oaspeţii în straie elegante, coloanele şi lumânările mari care îi înconjurau au devenit înceţoşate preţ de o clipă, precum o pictură în acuarelă estompată de ploaie.

În mijlocul lor, Evangeline strălucea, graţioasă, inocentă şi frumoasă.

Odată ce efectul a trecut, Apollo vedea că toate privirile erau, de asemenea, îndreptate spre ea. Nu putea să se uite prea mult la felul în care ceilalţi invitaţi o priveau. Unii erau doar curioşi, dar câteva priviri l-au alertat şi îl făceau să vrea să sfâşie gâturi.

A încercat să nu se enerveze prea rău – ea era cea mai frumoasă femeie din încăpere. Nu putea să-i învinuiască pe ceilalţi că o priveau insistent.

Dar el voia să clarifice că ea era a lui.

Evangeline nu l-a văzut când s-a apropiat. Ea s-a mişcat încet prin cameră cu ochii plini de uimire la vederea coloanelor strălucitoare.

Părul îi era strâns şi rochia ei era decoltată, cu mici barete subţiri pe care Apollo îşi imagina că le-ar putea rupe imediat cu degetele. Poate că dacă şi-ar juca bine cartea, l-ar lăsa să facă asta mai târziu.

A păşit uşor în spatele ei.

— Arăţi minunat, a şoptit.

Apoi, pentru că era a lui, şi pentru că putea, i-a oferit un sărut dulce, lung în spatele gâtului.

A simţit cum pielea i se încălzeşte sub buzele lui. Dar apoi s-a încordat.

El spera că nu-i declanşase vreo amintire.

I-a pus încet o mână pe spate şi a venit lângă ea.

— Sper că nu te-am speriat.

— Deloc, a zis ea.

Dar vocea îi era ciudat de subţire.

— Doar că nu mă aşteptam să văd atât de mulţi oameni aici.

A aruncat o privire prin cameră.

Apollo nu ştia dacă era doar emoţionată sau dacă se uita după cineva. Ultima variantă nu ar fi trebuit să fie posibilă, din moment ce nu-şi amintea de nimeni… sau nu ar fi trebuit.

În depărtare menestrelul a început să cânte. Versurile lui erau despre Apollo cel Măreţ şi Jacks cel Îngrozitor Care Urmează să fie Îngrozit. „E un monstru printre oameni, un păcat mortal umblător. Vă va măcelări copiii, vă va fura nevestele, de-l veţi lăsa să se apropie prea mult, vă va distruge viaţa.”

Oamenii din jur se legănau la auzul cântecului, dar Evangeline părea vizibil stânjenită. Nu mai cerceta cu ochii încăperea, şi acum Apollo se întreba dacă era doar emoţionată din cauza oamenilor.

Nu crezuse niciodată că soţia lui era timidă, dar şi-a amintit că avusese emoţii în ziua nunţii lor.

„Mi-aş fi dorit ca seara aceasta să fi fost mai intimă, dar toţi curtenii au vrut să fie aici şi este important ca ei să ştie că noi suntem bine şi fericiţi.”

Şi-a luat mâna de pe spatele ei, împletindu-şi degetele cu ale ei.

— Nu-ţi face griji, doar stai aproape de mine în seara asta.

A ţinut-o lângă el şi au început să salute unul câte unul oaspeţii.

Apollo urâse dintotdeauna partea asta. Dar Evangeline părea să se deschidă în faţa oamenilor care o salutau cu zâmbete şi îmbrăţişări, complimentând-o în legătură cu orice, de la sunetul vocii ei la obrajii ei luminoşi şi buclele ei roz-aurii.

El şi-ar fi dorit ca discuţiile să fie puţin mai inspirate, dar presupunea că putea fi mai rău. În timpul uneia dintre conversaţiile despre părul ei, Apollo s-a furişat pentru o secundă pentru a lua un pocal cu vin. Aceste formalităţi treceau mai uşor cu

o băutură în mână, deşi părea că alesese momentul nepotrivit pentru a se îndepărta.

Când s-a întors, mireasa lui îmbujorată râdea la ceva ce spusese Lordul Byron Belleflower. Acesta a făcut o altă glumă şi ea a râs din nou, cu un zâmbet mai larg decât oricare altul pe care Apollo îl văzuse în acea seară.

Nemernicul.

La întâlnirea de consiliu, Belleflower practic i-a cerut capul. Acum încerca să o vrăjească.

— Se pare că nu pot să plec nici măcar o clipă, a zis Apollo luând discret mâna lui Evangeline şi trăgând-o mai aproape de el.

— Nu e nevoie să vă simţiţi ameninţat, Măreţia Voastră. Nu vreau să vă fur soţia. Doar îi spuneam nişte povestiri despre noi doi în copilărie. M-am gândit că i-ar prinde bine nişte distracţie după săptămâna pe care a avut-o.

Belleflower şi-a dus o mână la inimă, îndreptându-se înapoi spre Evangeline.

— De asemenea, voiam să vă spun, am aflat despre căzătura de ieri, Măreţia Voastră. Mă bucur că v-au găsit la timp şi că soldaţii responsabili că v-au pus viaţa în pericol au fost ucişi aşa cum merită.

— Ucişi? a repetat Evangeline.

Zâmbetul i s-a şters de pe faţă, iar ochii i s-au umplut de panică.

Apollo simţea că l-ar fi putut omorî chiar atunci pe Belleflower.

— Am crezut că soldaţii erau căutaţi doar pentru a fi interogaţi? a întrebat ea, întorcându-se spre el.

— Nu trebuie să te agiţi, scumpa mea, a răspuns Apollo cu ceea ce spera a fi un zâmbet liniştitor. Cred că prietenul nostru, Lord Belleflower, a citit ştirile din revistele de cancan. Singurul lucru ucis în seara asta este vita pe care o avem la cină. Acum, dacă ne scuzi.

A tras-o pe Evangeline şi mai aproape, îndepărtându-se de vicleanul Lord Belleflower.

Dar părea că răul era deja făcut. Nu mai vedea strălucirea din ochii ei şi degetele ei păreau reci în

ale lui.

Apollo a oprit imediat un servitor care împărţea pocale din argint cu vin.

— Poftim, draga mea.

A luat un potir şi i l-a dat lui Evangeline.

— Cred că e timpul să ţinem un discurs, nu crezi?

— Prieteni! a strigat cu putere Apollo, atrăgând atenţia tuturor. Mă tem că toţi curtenii mei au uitat cum să sărbătorească. Tot ce am auzit în seara asta sunt complimente anoste şi zvonuri neinspirate. Aşa că să închinăm un pahar în cinstea gloriei revenirii din morţi şi în cinstea magiei iubirii adevărate!

16.
Evangeline

Era tipul de cină festivă pe care Evangeline şi-o imaginase atunci când mama ei îi spunea poveşti în copilărie – o sală frumoasă plină cu oameni încântători, purtând straie strălucitoare. Şi ea era acum unul dintre acei oameni. Îmbrăcată într-o rochie sclipitoare, la braţul unui prinţ – sau fusese, până când îşi ridicase pocalul pentru a ţine un discurs.

Apollo îşi ţinea potirul ridicat în timp ce oamenii se adunau şi îşi ridicau la rândul lor pocalele.

Evangeline a făcut la fel, deşi nu prea voia să bea după ce auzise că Hansel şi Victor erau morţi. Păruseră atât de amabili şi încă îi era greu să creadă că ar fi avut ceva de-a face cu atacul de la fântână.

Dar asta era una dintre problemele cauzate de faptul că nu avea amintiri – multe lucruri păreau greu de crezut.

A încercat să se uite pe ascuns la mulţimea de curteni şi de soldaţi, căutându-l din priviri pe Archer. Mai devreme, putea să jure că Apollo o văzuse cercetând mulţimea şi se supărase puţin, poate chiar devenise gelos.

Acum era ocupat cu discursul său, ceea ce îi oferea o altă oportunitate să arunce o privire prin încăpere. Arăta aproape la fel ca prima dată când intrase – cu coloane strălucitoare şi invitaţi îmbrăcaţi elegant.

Nu a zărit pe nimeni care să semene cu Archer şi l-a auzit pe Apollo strigând:

— Fie ca toţi cei din această încăpere care caută iubirea adevărată să o găsească şi fie ca toţi cei ce stau în calea ei să fie blestemaţi!

Mulţimea a ciocnit pocalele şi a ovaţionat alături de Apollo.

— În cinstea iubirii şi a blestemelor!

Evangeline şi-a dus pocalul la gură, dar nu putea să bea. Înţelegea închinarea unui pahar în cinstea iubirii, dar nu şi în cinstea *blestemelor.* Era neliniştitor că nimeni altcineva nu părea să sesizeze asta. Mirosul ameţitor al vinului a împânzit curtea în timp ce invitaţii îşi goleau pocalele şi îşi udau buzele.

Şi doar pentru o clipă, Evangeline a avut un gând fugitiv că dacă acesta era finalul ei fericit, nu mai era atât de sigură că-l voia.

— Daţi dovadă de isteţime să nu beţi în cinstea unui astfel de discurs, a răsunat o voce melodioasă.

Evangeline s-a îndepărtat uşor de Apollo pentru a afla de unde vine.

Dacă mai devreme crezuse că lumea ei e ciudată, urma să devină şi mai stranie.

Fata care a apărut lângă ea arăta exact ca o zână dintr-un basm, genul de fată în cinstea căreia oamenii închină pahare pentru onoare sau vitejie, în locul blestemelor neglijente. Avea faţa în formă de inimă, ochii de un verde-închis şi părul de culoarea strălucitoare a violetelor.

Având părul roz-auriu, Evangeline era obişnuită să fie singura fată din încăpere cu păr neobişnuit. Aproape că se aşteptase să o înţepe imboldul geloziei – dar când fata a zâmbit, era atât de dulce, încât Evangeline a simţit o legătură stranie.

— Ştiaţi că, continuă fata cu păr violet, există o veche poveste despre Nord care spune că nu e nevoie de vrăji pentru a arunca un blestem? Se credea că atunci când Nordul a luat naştere, era atât de plin de magie că uneori simpla rostire a cuvântului *blestem* era suficientă pentru a arunca unul – atât timp cât oamenii care îl auzeau credeau în ceea ce s-a spus.

— Asta crezi că s-a întâmplat în seara asta? a întrebat Evangeline.

Fata a sorbit din pocalul său cu un zâmbet şiret.

— Cred că, din fericire, magia a dispărut cu mult timp în urmă. Dar mai cred şi că totul este posibil.

I-a făcut cu ochiul.

— Sunt Aurora Vale, apropo, şi este o plăcere să vă cunosc, Măreţia Voastră.

Fata a făcut o plecăciune perfectă şi a şoptit:

— Acum îmi veţi întâlni părinţii.

Atmosfera s-a schimbat în timp ce alte două persoane s-au apropiat. Cu câteva momente în urmă, încăperea era plină de veselie, de clinchete de pahare şi de mirosul acru al vinului. Dar acum, când mama şi tatăl Aurorei s-au apropiat, totul a devenit straniu de tăcut. Nu se mai ciocneau pahare, nu se mai auzeau paşi, oamenii se opriseră din conversaţii pentru a privi curios perechea.

Şi Evangeline era curioasă. Precum fiica lor, acest cuplu o făcea să se gândească la epoca în care sângele se vărsa mai des decât vinul, şi chiar şi cei mai slabi oameni trebuiau să fie puternici pentru a supravieţui.

Mama Aurorei se mişca diferit de toţi ceilalţi. În loc să facă tot ce putea ca să strălucească şi să-şi etaleze bijuteriile – ceea ce nici nu ar fi fost posibil, întrucât nu purta bijuterii – femeia aluneca prin mulţime precum o săgeată prin noapte, graţioasă şi încrezătoare. Îi dădea lui Evangeline impresia că era obişnuită să meargă prin câmpuri de luptă în loc de săli de bal.

Tatăl Aurorei era pe atât de robust, pe cât era fiica lui de frumoasă. Avea umeri laţi şi o barbă deasă, iar cicatricea care îi străbătea partea dreaptă a feţei părea atât de violentă, încât Evangeline nu era sigură cum supravieţuise tăieturii care o provocase.

S-a uitat cum omul cu o mână ca de urs l-a bătut pe umăr pe Apollo.

— Mulţumim că ne-aţi invitat, Măreţia Voastră.

— Bineînţeles, a zis Apollo.

Rânjetul său era larg, dar părea oarecum strâns în colţuri, de parcă şi el simţise puterea acestui cuplu şi acest fapt îl neliniştise.

— Evangeline, permite-mi să ţi-i prezint pe Lordul şi Lady Vale şi pe fiica lor, Aurora, pe care se pare că deja ai întâlnit-o.

— E o plăcere să vă cunosc, a spus Evangeline.
— Plăcerea e de partea noastră, a zis Lady Vale, care a îmbrăţişat-o imediat pe Evangeline.

Era mult mai măruntă decât soţul ei, dar îmbrăţişarea ei era surprinzător de puternică şi destul de caldă.

— Am auzit atâtea lucruri minunate despre tine de la prinţul tău preaiubit, încât deja simt că te cunosc.

E posibil să fi fost o iluzie creată de lumina strălucitoare a lumânărilor, dar părea că ochii lui Lady Vale s-au umplut de lacrimi când s-a îndepărtat.

Evangeline voia să o întrebe dacă este bine.

Dar apoi Apollo, care încă părea stânjenit în preajma familiei, a vorbit înainte ca ea să poată rosti ceva.

— Familia Vale a venit în Valorfell din colţurile îndepărtate ale Nordului, a spus el. Îşi asumă sarcina curajoasă de a reconstrui Merrywood.

Ştiu acel nume, aproape că a spus Evangeline. Dar nu-l ştia, nu chiar. Doar suna familiar. Sau poate că îl mai auzise menţionat în acea seară. Sau poate că-şi amintea…

— Ce este Merrywood? a întrebat ea.

— Merrywood cuprinde toate tărâmurile care au aparţinut unei foste Mari Case, având o pădure, un sat şi un conac care a ars în urmă cu sute de ani, i-a explicat Apollo.

Pe Evangeline o străfulgeră gândul unei case distruse din care mai rămăsese doar o scară fumegândă. Probabil era doar încercarea ei de a reproduce o imagine, dar pentru o secundă, chiar s-a întrebat dacă ar putea fi o frântură dintr-o amintire. Poate de aceea Apollo avea emoţii în ceea ce priveşte familia aceasta, pentru că ei construiau un loc care avea legătură cumva cu amintirile ei pierdute.

— Cum a ars conacul? a insistat ea.

— Nimeni nu ştie, a zis Apollo. Mare parte a poveştii s-a pierdut odată cu trecerea timpului şi din

cauza blestemului pe care-l conţinea.

— Nu a fost pierdută în totalitate, a zis vesel Aurora. Deşi îmi imaginez că nu se mai povesteşte prea mult. Este destul de tragică.

— Atunci poate că nu ar trebui să o repeţi nici tu, a zis Lord Vale.

— Dar prinţesa a întrebat despre ea, a protestat Aurora.

Atât Lordul Vale, cât şi Lady Vale aproape o mustrau din priviri pe fiica lor, încercând să evite o situaţie stânjenitoare sau chiar să continue această conversaţie.

— Chiar aş vrea să aflu, a zis Evangeline nedorindu-şi să-i cauzeze probleme Aurorei.

Spera ca povestea să o ajute să-şi amintească.

— Nu e tocmai o poveste potrivită pentru o petrecere, a rostit Lady Vale, care acum părea extrem de stânjenită.

— Tot mi-ar plăcea să o ascult, a insistat Evangeline. Cunosc atât de puţine lucruri despre istoria Nordului.

— Ei bine, atunci, dă-mi voie să te învăţ, a spus Aurora.

Ambii ei părinţi păreau emoţionaţi, dar Aurora nu putea fi oprită.

— Vengeance Slaughterwood din Casa Slaughterwood a fost cândva logodit cu cea mai frumoasă fată din întregul Nord. Doar că această fată nu-l iubea. Părinţii ei nu i-au permis să rupă logodna, dar ea a refuzat să se căsătorească cu cineva pe care nu-l iubea. În ziua nunţii a fugit. Bineînţeles, Vengeance nu a putut să o lase să plece – avea o reputaţie cu care se mândrea.

Aşa că, atunci când a aflat despre zvonul că frumoasa fată îl iubea pe unicul fiu al Lordului Merrywood, Vengeance a distrus Conacul Merrywood, satul Merrywood şi Pădurea Merrywood, menţinându-şi astfel reputaţia îngrozitoare.

Aurora a încheiat povestea pe un ton vesel, de parcă ţinuse un discurs, dar chipul ei nu mai

zâmbea.

De cealaltă parte, Lady Vale pălise, iar Lord Vale se făcuse roşu ca racul.

În toată viaţa ei tatăl lui Evangeline nu se uitase la ea în felul în care Lord Vale se uita la Aurora. Bineînţeles, Evangeline nu se uitase niciodată la tatăl ei în modul sfidător în care se uita Aurora acum. O făcea pe Evangeline să se întrebe dacă se înşela în legătură cu această familie şi conexiunea lor cu amintirile ei pierdute. Poate că era doar tensiunea dintre ei care îl făcea pe Apollo să se simtă atât de incomod. Povestea nu a avut vreun efect. Nu i-a stârnit niciun impuls.

— Să sperăm că reconstruirea Merrywood ne va ajuta să reclădim ceva din ceea ce a fost pierdut, a anunţat Lord Vale în încercarea evidentă de a schimba subiectul.

De data aceasta pe Aurora nu părea să o deranjeze. Probabil spusese tot ceea ce a vrut legat de acest subiect.

— Sper că dumneavoastră şi prinţul ne puteţi însoţi la Festivalul de reclădire. Sunt foarte entuziasmat să vă cunosc mai bine.

Aurora a îmbrăţişat-o pe Evangeline şi a şoptit:

— Am un sentiment că o să fim foarte bune prietene… Au!

S-a tras în spate buimacă.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Evangeline.

— Nu mi-am dat seama că ai un pumnal la tine.

Aurora a făcut semn cu capul către cuţitul împodobit cu nestemate pe care Evangeline îl purta la curea.

Apollo s-a încruntat şi privirea i s-a întunecat surprinzător de mult.

— De unde l-ai luat?

Evangeline şi-a pus mâna protectiv pe mânerul pumnalului.

— L-am găsit în grădini, a minţit.

A regretat imediat – Evangeline nu fusese niciodată o mincinoasă –, dar nu putea să se abţină.

Văzând cuţitul, Apollo s-a uitat suspicios. Era acelaşi mod în care se uitase mai devreme când o văzuse cercetând camera, dar de data asta gelozia era de neconfundat. Ochii i s-au micşorat, un muşchi îi zvâcnea pe frunte şi Evangeline se bucura că nu îi spusese adevărul, că un alt tânăr îi dăduse cuţitul. Totuşi încă îi era frică că Apollo i l-ar putea lua.

A inventat rapid o poveste ridicolă despre cum l-a găsit în fântână chiar înainte să fie scoasă de acolo.

— Simt că e un fel de talisman norocos. Îmi pare rău că te-am înţepat, Aurora.

— A, nu-i nimic. De fapt, acum că ai spus că poartă noroc, mă bucur că îl ai. Dar poate o să fii mai atentă cu armele. Ştiu că e talismanul tău, dar cu atât de mulţi soldaţi în jur, chiar ai nevoie de el?

— Are dreptate, a spus Aurora. Eu…

— Aha.

Cineva şi-a dres glasul în spatele lor. Evangeline s-a simţit uşurată că atenţia nu mai era îndreptată asupra ei. Era sigură că Apollo intenţionase să-i ia cuţitul.

Acum toţi se întorseseră către soldatul care întrerupsese conversaţia.

— Măreţia Voastră, îmi cer scuze să vă deranjez, dar avem o urgenţă şi trebuie să vorbesc cu prinţul.

— Şi nu mai poate aştepta încă puţin? Apollo s-a întors nervos către paznic.

Tânărul a pălit vizibil.

— Vă rog să mă credeţi, Măreţia Voastră, dacă nu ar fi fost important, nu v-aş fi întrerupt.

Bărbatul s-a aplecat mai aproape şi i-a şoptit ceva lui Apollo care l-a făcut pe prinţ să se îngrijoreze.

— Îmi cer scuze, dar mă tem că este nevoie de mine în altă parte.

S-a uitat la Evangeline.

— Îmi pare rău să plec, dar o să te găsesc mai târziu.

Înainte să-l poată întreba unde se duce, Prinţul Apollo s-a îndepărtat.

17.
Evangeline

Evangeline nu s-a atins de vin, deşi părea să fie singura care nu bea. Atmosfera de bună dispoziţie a petrecerii a continuat după ce Apollo a plecat.

Nu exista niciun ceas în Curtea Coloanelor, dar putea să-şi dea seama după poziţia lunii de deasupra că trecuse ceva timp de când Apollo plecase, suficient de mult cât să îi dea de înţeles că ceea ce se întâmplase era important.

Evangeline s-a întrebat dacă nu cumva îl găsiseră pe Lordul Jacks. Dar presupunea că acea veste l-ar fi bucurat pe prinţ, însă acesta nu arătase prea fericit înainte să plece. Nu, probabil că era vorba despre altceva.

A continuat să-şi pună întrebări în timp ce se servea al treilea fel de mâncare până când cineva de la jumătatea mesei a ţinut un alt discurs. Locuitorilor Nordului, se pare, le plăceau discursurile. Acest discurs era dedicat arcaşului care vânase păsările pe care le serveau la cină şi deodată Evangeline şi-a amintit. *Archer*.

A simţit ceva în stomac. S-a uitat în jur încă o dată, sperând că în sfârşit va fi acolo. Dar nu părea să fie pe nicăieri.

Evangeline nu se considerase niciodată ca fiind o persoană nechibzuită, chiar dacă existau cunoscuţi care ar fi putut să o contrazică. Acestora Evangeline le-ar fi spus că doar avea speranţă, în timp ce alţii se temeau de ceea ce ar putea merge rău.

Evangeline ştia că, mai ales din cauza evenimentelor recente petrecute la fântână, să se sustragă de la petrecere fără paznici pentru a-l căuta pe Archer ar putea fi periculos. Dar Evangeline îşi imagina, de asemenea, că Apollo plecase şi că foarte mulţi oameni erau distraşi, astfel încât aceasta era

ocazia perfectă pentru a încerca să-l găsească din nou pe Archer şi să îşi recupereze amintirile.

S-a gândit la diferitele subterfugii pe care le-ar putea folosi pentru a se putea furişa. Mai întâi se gândi să calce pe faţa de masă pentru a răsturna platourile cu mâncare. Şi-a închipuit că ar putea vărsa vinul. Apoi a început un nou discurs şi şi-a dat seama că aceea era şansa ei.

Cel care ţinea discursul era Lordul Vale. Era un bun orator şi explica însufleţit dorinţa lui de a reconstrui Merrywood, sperând să atragă şi alţi oameni în demersul său. Chiar şi lui Evangeline îi era dificil să-şi ia privirea de la el.

Lord Vale a atras toate privirile când s-a ridicat în picioare şi a ridicat un pahar deasupra capului său impunător.

— Această reconstrucţie este pentru întreg Nordul, a declarat cu o voce ca un tunet. Reconstruim pentru a alunga fantomele trecutului care îndrăznesc să ne bântuie în continuare. Pentru că suntem locuitori ai Nordului! Nu ne temem de mituri şi legende! Noi *suntem* miturile şi legendele!

Toată lumea a strigat.

— Noi suntem legendele!

— Cine mi se alătură în această aventură? a strigat Lord Vale.

— Bazează-te pe mine!

— Casa mea va fi acolo!

În încăpere au răsunat vocile puternice ale bărbaţilor şi femeilor şi chiar şi soldaţii din sala de bal şi-au ridicat paharele şi au ovaţionat.

— Vom începe imediat după Vânătoare, a spus Lord Vale.

Evangeline a profitat de acest moment pentru a se strecura de la masă şi pentru a trece de uşile închise. S-a concentrat să se mişte repede. Gălăgia curţii era suficient de zgomotoasă pentru a acoperi un război, dar cu toate astea, câteva minute mai târziu, Evangeline a auzit paşi în spatele ei.

A apucat rapid pumnalul lui Archer şi s-a întors.

— Sunt doar eu.

Aurora Vale şi-a ridicat mâinile în semn de pace.
— Scuze, n-am vrut să te sperii. Când te-am văzut strecurându-te, m-am gândit să mă alătur. Discursurile tatălui meu pot dura zile întregi. Îmi aduc aminte o anume nuntă unde a ţinut un discurs de la apus până la răsărit.
— N-a încercat nimeni să-l oprească?
Aurora a râs.
— Nimeni nu încearcă să-l oprească pe tatăl meu. Nu ştiu dacă discursul din această seară va fi la fel de lung întrucât pare că şi-a strâns deja suficienţi aliaţi pentru a se alătura cauzei. Dar ar trebui să mergem până nu observă nimeni.
Aurora a pornit în faţă, fluturându-şi părul violet.
— Unde mergem? Ai un amant secret, sau poate mergi să te întâlneşti cu vrăjitoarea ta care îţi spune viitorul?
— O, nu, a răspuns repede Evangeline. Nu am un amant şi nici nu cunosc nicio vrăjitoare. Doar voiam să mă întorc în cameră.
— Ei bine, e dezamăgitor, a oftat Aurora. Totuşi cred că să te conduc înapoi în cameră e mai distractiv decât să îl ascult pe tatăl meu.
A luat-o de braţ pe Evangeline.
Mai devreme lui Evangeline îi plăcuse de Aurora, dar acum simţea că era ceva ciudat la ea. Sau poate că o deranja doar faptul că îi ruinase planul de a-l găsi pe Archer.
— Mulţumesc pentru că te-ai oferit, a spus cu grijă Evangeline, dar aş prefera să merg singură.
Aurora i-a aruncat o privire ciudată înainte să-i zâmbească strălucitor.
— Deci până la urmă ai un amant secret?
— Nu, a repetat cu calm Evangeline. Sunt căsătorită.
Aurora s-a strâmbat.
— Asta nu a oprit pe nimeni. Nu e niciun soldat sau vreun grăjdar chipeş care ţi-a atras atenţia?
— E doar Apollo, a spus ferm Evangeline, deşi în timp ce vorbea se gândea la Archer. Şi l-a imaginat sus acolo pe pod, în ploaie, cu bluza lipită de piept,

uitându-se la ea, dar nu-l voia drept amant. Era necugetat şi necioplit şi minţise că o cunoaşte. Voia să-l găsească doar pentru a-i stârni o nouă amintire.

Dar părea că nu avea se întâmple în seara asta.

Se auzeau paşi pe hol. Aurora o încetinise pe Evangeline suficient de mult timp astfel încât soldaţii să observe că lipseşte şi să o găsească.

Dezamăgirile o oboseau pe Evangeline. În timp ce soldaţii din gardă o conduceau către camera ei, se tot uita peste umăr după Archer. Şi-a imaginat că se întâlneşte cu el pe coridoarele întortocheate ale Palatului şi că-şi recuperează toate amintirile care ar fi făcut ca noua ei lume să aibă sens.

Dar din păcate, după o călătorie fără peripeţii, s-a întors în camera ei, unde s-a pregătit pentru culcare şi s-a gândit la cuvinte precum *din păcate.*

Nu ştia când s-a cuibărit în pat sau de cât timp stătea acolo. Nu era nici trează, dar nici adormită când a auzit podeaua scârţâind. Nu păreau a fi paşii încrezători ai lui Apollo. Părea că cineva se strecoară înăuntru. Evangeline a îndrăznit să-şi imagineze că era Archer, dar când şi-a deschis ochii…

A văzut un bărbat cu statură puternică aplecându-se peste pat.

Nici Archer, nici Apollo.

A încercat să strige, dar atacatorul a fost mai rapid. Până să apuce să scoată vreun sunet, el era deja pe pat, acoperindu-i gura cu o mână mare înmănuşată şi apăsând-o cu greutatea corpului său.

Mirosea a transpiraţie şi a cai. Evangeline nu-i putea vedea faţa – purta o mască prin care i se vedeau doar ochii plictisiţi.

A încercat să strige din nou. A încercat să-l muşte de mână. Archer nu o învăţase ce să facă din această poziţie. Dar îi răsunau în minte cuvintele din acea dimineaţă. *Dacă încetezi să lupţi, o să mori.*

L-a lovit, ţintind între picioarele atacatorului.

— Ar fi mai bine dacă ai rămâne nemişcată.

Asasinul a scos un cuţit lung cât antebraţul ei.

Ajutor! Ajutor! Ajutor! a strigat pe înfundate, luptând frenetic să-l dea la o parte.

El a coborât cuţitul şi i-a desfăcut partea de sus a cămăşii de noapte.

Apoi a simţit vârful ascuţit cum trasează o linie dureroasă sub clavicula ei.

— Cred că glumeşti, a mârâit Archer.

Evangeline nu-l observase când intrase în cameră – dar deodată era acolo, aurit şi strălucitor şi probabil cea mai frumoasă fiinţă pe care o văzuse vreodată. Fără milă, a apucat asasinul de gât, l-a ţintuit de un stâlp al patului, ţinându-l în aer astfel încât picioarele îi atârnau la fel de şleampăt precum ale unei păpuşi.

Evangeline s-a târât din pat.

— Am încercat să mă lupt cu el.

Sângele îi şiroia pe piept în timp ce-şi strângea halatul cu mâinile care nu se mai opreau din tremurat.

Ochii lui Archer s-au îngustat când a văzut sângele şi Evangeline putea jura că îşi schimbaseră culoarea din albaştri în culoarea argintului topit. S-a uitat înapoi la asasin şi a mârâit.

Sunetul scos de el era pur animalic. I-a smuls masca, şi-a scos cuţitul şi i-a dus lama la ochiul stâng.

— Cine te-a angajat să o ataci?

Asasinul a pălit, dar a scrâşnit din dinţi.

— Te mai întreb o singură dată, apoi rămâi fără ochi. Şi aproape că sper să nu răspunzi, pentru că mi-ar plăcea să-ţi scot ochiul. *Cine* te-a angajat?

— Angajatorul meu a vrut să rămână anonim, a răspuns repede bărbatul.

— Atunci îmi pare rău pentru soarta ta.

Archer şi-a coborât cuţitul.

— Jur, nu ştiu, a zis el. Doar mi s-a zis să o fac încet, dureros şi sângeros.

Evangeline a amorţit. Era limpede că cineva voia să o omoare, dar nu se aştepta să vrea să o şi tortureze.

— A zis de ce? a întrebat Evangeline.

Asasinul şi-a închis gura.

— Nu fi nepoliticos. Prinţesa ţi-a pus o întrebare.

Archer şi-a ridicat şi mai sus mâna şi l-a scuturat puternic de gât până când capul i-a căzut într-o parte.

— Răspunde-i.

— Nu ştiu de ce, a zis bărbatul. Doar mi s-a zis să o fac să doară.

Nările lui Archer i s-au dilatat.

— Eşti norocos că sunt mai blând decât cel care te-a angajat. Şi-a înclinat capul, părând aproape că se gândeşte.

— O să doară, dar nu pentru mult timp.

Apoi şi-a scos cuţitul şi l-a înjunghiat în inimă.

18.
Evangeline

Asasinul a căzut cu o bufnitură puternică. Se zvârcolea, avea convulsii – Evangeline nu ştia exact ce se întâmpla dinaintea ei. Era mai degrabă înspăimântător, dar nu putea spune că-i părea rău. Încă îşi simţea rana pulsând şi pătându-i rochia pe care o ţinea strâns la piept. Era o rochie atât de frumoasă, albastră ca saschiul, cu dantelă delicată crem care se întuneca de la sângele care şiroia.

Asasinul a bolborosit ceva şi sunetele scoase semănau a blesteme.

— Îţi iroseşti ultimele cuvinte, a zis Archer. Sunt deja condamnat.

S-a aplecat şi a răsucit cuţitul. Când l-a scos, sângele i-a stropit mantia neagră şi bluza deschisă pe care o purta pe dedesubt, dar nu părea că-i pasă.

A păşit peste cadavru şi s-a îndreptat spre marginea patului, încruntându-se la Evangeline.

— De ce oamenii încearcă mereu să te omoare?

Vocea lui era joasă şi avea un ton sumbru.

— Trebuie să fii mai atentă.

— Cum e asta vina mea?

— Nu ai instinctul de supravieţuire dezvoltat.

Archer a păşit nervos.

— Dacă cineva ar scrie *otravă* pe o sticlă, ai bea-o. Iei avertismentele drept invitaţii. Nu pare că stai departe de lucrurile care te vor răni.

Cum aş fi eu.

Putea jura că auzise ultimele două cuvinte în capul ei pe măsură ce a făcut un alt pas către ea, până când stătea atât de aproape că îi putea simţi furia.

Trebuia să se îndepărteze, să cheme soldaţii, să-i spună să plece. Inima îi bătea imposibil de repede.

Dar s-a trezit zicând:

— Nu eşti aici ca să mă răneşti.

— Nu ştii asta.

Maxilarul i s-a încleştat.

— În dimineaţa asta aproape te-am aruncat de pe un pod.

— Şi, de asemenea, tocmai ai omorât pe cineva pentru a-mi salva viaţa.

— Poate că-mi place să omor oameni.

Archer şi-a şters de cearceafuri lama pătată de sânge, dar încă se uita la ea. Încă părea furios şi sălbatic. Avea sânge pe mâini şi ochii îi erau injectaţi şi ei. Cu toate acestea, ea nu mai dorise niciodată pe cineva atât de mult.

Trebuie că-şi pierduse minţile în acea seară, pentru că voia ca el să vină mai aproape. Îşi dorea atingerea mâinilor lui. Voia să o ţină, să o reţină, să o înveţe să lupte. Nu-i păsa, atât timp cât se atingeau.

Şi-a spus că ceea ce simţea era doar frica, entuziasmul, sângele care-i clocotea. Avea să se diminueze într-o clipă. Dar partea nesăbuită din ea nu voia ca sentimentul să dispară.

Înainte să gândească prea mult, Evangeline l-a luat de mână.

Atingerea a fost electrică. Imediat ce i-a atins degetele, lumea a început să se învârtă. Camera ei s-a transformat într-un caleidoscop al nopţii şi al scânteilor şi deodată era în altă parte.

Era într-o altă amintire.

Era întuneric şi umed şi pentru o secundă, nu putea respira.

Apa rece ca gheaţa a izbit-o. Se zbătea din instinct, dar cineva o ţinea strâns. Braţele sale erau neclintite, trăgând-o prin valurile zdrobitoare. Apa sărată îi intrase în nas şi frigul îi intrase în oase. Tuşea şi scuipa, abia putând să respire în timp ce el înota spre mal cu ea. O ţinea aproape şi o căra din ocean de parcă viaţa lui depindea de asta, nu a ei.

— Nu o să te las să mori.

Un singur strop de apă i-a picurat de pe gene pe buzele ei. Era fin ca un strop de ploaie, dar privirea

din ochii lui avea puterea unei furtuni. Era prea întuneric pentru a-i vedea expresia, dar semiluna strălucea mai tare cu fiecare moment, luminându-i obrajii în timp ce o privea.

Întreaga lume a lui Evangeline s-a răsturnat când a recunoscut faţa lui ca fiind a lui Archer.

Oceanul învolburat părea brusc tăcut în contrast cu inima care-i bătea, sau poate că era inima lui.

Archer răsufla greu, hainele îi erau ude şi părul îi era răvăşit, şi totuşi, în acel moment, Evangeline ştia că ar căra-o prin ape îngheţate şi nu numai. Ar scoate-o din foc dacă ar fi nevoie, ar smulge-o din ghearele războiului, ar scăpa-o din calea oraşelor distruse şi a sfârşitului lumii.

Când amintirea dispăru, capul lui Evangeline încă se învârtea. Cu câteva zile înainte, când o frântură de amintire o străfulgerase, crezuse că persoana care o cărase era Apollo.

Dar se înşelase. Fusese Archer.

Nu credea că, în acea zi la fântână, fusese prima dată când se cunoşteau şi, de asemenea, se îndoia că această nouă amintire era despre prima lor întâlnire. O ţinuse în braţe cu prea multă intensitate.

Când Evangeline şi-a venit în fire, primul lucru pe care l-a observat a fost că Archer traversase dormitorul. Stătea lângă uşă şi nu se uita la ea în acelaşi mod în care o făcuse în amintire, de parcă trecuse prin foc pentru a o salva. Mâna care o ţinuse pe ea era acum încordată într-un pumn şi o privea de parcă nu voia altceva decât să dispară.

Şi ea nu voia altceva decât ca el să rămână.

Avea atâtea întrebări, şi nu doar despre această nouă amintire. Se gândise la cum reacţionase când Madame Voss menţionase *Balada Arcaşului şi a Vulpii.* Crezuse că povestea declanşase ceva, dar acum ştia că era vorba doar de nume. *Archer* (Arcaşul).

El era.

— O să mă asigur că soldaţii curăţă sângele şi că nu spun nimic. Dar în caz că întreabă cineva, spune-le că *tu* l-ai ucis pe bărbatul care te-a atacat.

Archer s-a întors ca să plece.
— Stai! a strigat Evangeline. Nu pleca!
Nu s-a oprit.
Deja ieşise din cameră.
Dar de această dată, Evangeline a fugit după el.

19.
Apollo

Ghetele lui Apollo aveau să fie distruse. Era atât de mult sânge. Sângele pătase covoarele, pereţii şi acum îi pătase ghetele. Nu că i-ar fi păsat prea mult de ele. Apollo putea să-şi cumpere cu uşurinţă mai multe ghete, nu-i prea păsa de încălţăminte. Ceea ce îl deranja era că nevasta lui umbla cu un pumnal care îi aparţinuse cândva lui Jacks.

Apollo şi-ar fi dorit să plece şi să-l vâneze pe nemernic chiar în acea seară, dar a trebuit să se ocupe în schimb de acest dezastru.

— Ai spus că există un singur supravieţuitor? a întrebat el.

— Da, Măreţia Voastră, a răspuns soldatul care îl însoţea.

— Aş dori să vorbesc cu el în privat.

Apollo a păşit în hol, continuând să calce prin sânge. Mai văzuse moarte, dar niciodată nu fusese martor la o privelişte atât de sinistră.

În capătul holului, a auzit un alt soldat vomitând într-un ghiveci.

Apollo era recunoscător că nu avusese timp să mănânce înainte de a ajunge, sau ar fi făcut şi el la fel.

Atmosfera era sumbră, dar măcar aerul nu mai avea acel miros de cupru al sângelui.

Mirosea a lumânări din ceară de albine. Lumina lor caldă învăluia strălucitor tapetul floral de pe pereţi. De asemenea, erau numeroase tablouri în acuarelă înrămate şi schiţe în creion. Cineva din familie trebuie că a fost artist. Pe măsură ce se aventura spre capătul holului, tablourile deveneau din ce în ce mai bune. Unele schiţe păreau să fie reprezentări fidele ale membrilor familiei care acum erau împrăştiaţi fără suflare pe podea.

În cele din urmă, soldatul s-a oprit în faţa uşii care ducea la singurul supravieţuitor al masacrului.

— O să intru singur, a zis Apollo.

— Dar, Măreţia Voastră…

— E un ordin. Victima a suferit destul în seara asta. Nu vreau să se simtă de parcă este interogat.

Bărbatul s-a dat supus la o parte.

Apollo a intrat în camera întunecată şi a închis uşa după el.

Un băiat care părea să aibă în jur de 14 ani stătea ghemuit pe un pat mare, legănându-se înainte şi înapoi cu genunchii strânşi la piept. Era slab, probabil era în creştere mai degrabă decât subnutrit.

Fortunas era una dintre Marile Case. Deşi îşi pierduseră jumătate din avere, aveau mereu o situaţie mai mult decât bună.

De asta Apollo fusese chemat aici. Nu se întâmpla des ca aproape toţi membrii unei Mari Case să fie masacraţi într-o singură noapte. Avea să se afle despre cele petrecute şi atunci când se întâmpla, Coroana trebuia să controleze ce se spunea.

Acest tip de veşti puteau fie să slăbească şi mai mult domnia lui Apollo, fie să o facă mai puternică.

— Salutare, a zis Apollo, aşezându-se prudent pe marginea patului.

Băiatul s-a ghemuit şi mai mult.

— Nu am venit să-ţi fac rău.

— Nu contează, a zis băiatul cu vocea tremurândă. Nu e ceva ce mă poate răni mai mult decât asta.

— Aşa e, a aprobat Apollo. N-am văzut niciodată ceva atât de îngrozitor, de aceea sunt aici. Vreau să mă asigur că cel care a comis această atrocitate e prins, ca să nu se mai întâmple vreodată.

— Nu poţi să-l prinzi, a murmurat băiatul, legănându-se. Nu e om.

— De ce spui asta?

În cele din urmă, băiatul şi-a ridicat privirea. Teroarea de pe faţa lui era atât de reală, încât părea că e un schelet cu pielea pictată.

— S-a mişcat atât de repede. Eram aici sus când am auzit primul strigăt. Era sora mea. Mereu exagerează. Am ignorat strigătul la început. Apoi s-a mai auzit unul… şi încă unul.

Băiatul şi-a acoperit urechile de parcă încă auzea strigătele.

— Ştiam că e ceva malefic. Am fugit jos, dar de cum am văzut tot sângele, m-am ascuns în dulap.

— Ai văzut cine a făcut asta până să te ascunzi?

Băiatul a aprobat tremurat.

— Arăta sălbatic.

— Arăta ca Lord Jacks?

— Nu.

— Eşti sigur? a întrebat Apollo.

Nu credea cu adevărat că Jacks era de vină. O singură creatură ar fi putut să provoace un astfel de dezastru. Dar voia ca băiatul să spună că a fost Jacks. Ar fi uşurat lucrurile.

— Nu a fost el. L-aş fi recunoscut. Lordul Jacks a fost prieten cu bunica mea până ca ea să moară. Acest bărbat – nici măcar nu cred că era un bărbat…

Băiatul şi-a acoperit ochii cu palmele şi a început să plângă încet.

Resimţindu-se incomod cu plânsul, Apollo s-a ridicat de pe pat şi a cercetat rapid camera. Lângă fereastră era un birou cu un şevalet lângă. Părea că băiatul era artistul familiei. Sprijinit de şevalet era un set cu acuarele pe jumătate goale. Pe birou erau şi mai multe desene, schiţe şi caiete.

Părea că preferă animalele şi oamenii. Deşi era şi un desen cu un măr.

Apollo ura merele.

Doar uitându-se la fruct, se enerva. S-a uitat de la conturul mărului la sângele de pe ghetele sale, la băiatul care încă plângea în pat.

Nu putea face nimic în privinţa băiatului sau a sângelui de pe ghete. Dar toate cele întâmplate şi mărul l-au făcut pe Apollo să realizeze că putea face ceva în legătură cu Jacks.

— Eşti chiar talentat, i-a spus Apollo băiatului. Câteva lucrări sunt bune.
— Mulţumesc.
Băiatul şi-a tras nasul.
— Crezi că ai putea desena ceva pentru mine?
Apollo a luat un caiet şi un creion şi i le-a înmânat băiatului.
— Vrei să-ţi desenez ceva acum?
— Da. Se presupune că arta e terapie pentru suflet.
Apollo i-a spus băiatului ce şi-ar dori ca el să deseneze.
Băiatul s-a uitat mirat, dar nu a încercat să-l contrazică pe prinţ. Majoritatea oamenilor nu o făceau, deşi poate că ar fi fost mai bine ca băiatul să-l contrazică.
Băiatul s-a apucat rapid de schiţă, aplecându-şi capul peste pagină în timp ce contura şi desena febril. Când a terminat, a rupt cu atenţie pagina şi i-a înmânat-o lui Apollo.
— Excelent, a zis Apollo. E foarte bună, tinere.
— Mulţumesc.
— Te simţi mai bine acum?
— Nu chiar, a murmurat băiatul.
Apollo l-a bătut pe umăr.
— Chiar îmi pare rău pentru pierderea suferită, dar curând nu vei mai simţi nicio durere, a şoptit el.
Apoi Apollo şi-a scos cuţitul şi l-a înjunghiat în inimă pe băiat.
Pe faţa lui văzuse şocul şi durerea înainte să cadă înapoi pe pat, nemişcat precum restul familiei.
Apollo a simţit o fărâmă de tristeţe. Nu era un monstru. Doar făcuse ceea ce trebuia făcut. Un băiat atât de credul şi de laş nu ar fi supravieţuit prea mult în această lume; familia lui era moartă, oricum. Şi Apollo avea de gând să se asigure că sacrificiul merita.
Prinţul a înfăşurat mâinile băiatului în jurul pumnalului, făcând să pară că s-a sinucis. Apoi, după ce s-a uitat rapid în oglindă pentru a se asigura că nu are sânge pe cămaşă, a ieşit pe hol şi a închis

repede uşa înainte ca paznicul să poată să vadă ceea ce se întâmpla în interior.

— Cum a mers, Măreţia Voastră? a întrebat soldatul.

Apollo şi-a scuturat capul în semn de regret.

— Ce tragedie. Băiatul se simte vinovat că a supravieţuit. Mă tem că nu va putea face faţă şocului. Dar mi-a desenat chipul celui care i-a ucis familia.

Apollo i-a dat soldatului desenul.

— Să se facă noi afişe. Să se menţioneze masacrul şi să se adauge această imagine a Lordului Jacks.

20.
Evangeline

Evangeline a ieşit pe uşă exact în clipa în care doi soldaţi din gardă au dau buzna în camera ei. I-a ocolit rapid, aşteptându-se să încerce să o oprească. Dar ea era singura care alerga. Picioarele ei goale se loveau de pietrele reci în timp ce alerga după Archer şi striga:

— Aşteaptă… opreşte-te!

Nu putea să fi ajuns prea departe. Îi auzea sunetul bocancilor răsunând pe coridor, îndepărtându-se. Dar de fiecare dată când trecea de un colţ, Archer nu era acolo. Tot ce întâlnea erau portrete cu Apollo care arătau mult mai acuzatoare decât îşi amintea.

Prinţul din tablouri o urmărea cu privirea în timp ce alerga pe un hol foarte îngust, în care multe dintre lumini fuseseră stinse, întunecându-l şi mai mult, până când s-a oprit în dreptul unuia dintre portrete. Acesta părea învăluit într-o lumină discretă reflectată de ramele aurii.

Înfăţişa un Apollo care stătea alungit peste ramurile copacului magic, deşi scena se putea mai mult intui, întrucât pânza fusese tăiată la mijloc.

Evangeline îl găsi pe Archer stând lângă tabloul mutilat, cu mantia pe spate şi cu mâinile încrucişate la piept, în timp ce privea portretul sfâşiat.

— Cred că acesta e preferatul meu.

Evangeline nu vedea niciun cuţit în mâna lui, dar privirea lui o simţea ascuţită precum o lamă. Dacă cineva putea tăia cu privirea, acela ar fi fost el.

— Tu ai făcut asta? a întrebat ea.

— Nu ar fi fost prea politicos din partea mea.

Ochii lui Evangeline s-au îndreptat către sângele împrăştiat pe cămaşa lui descheiată.

— Te-ai descrie ca fiind politicos?

— Deloc. Dar cred că deja ştii asta.

S-a desprins de perete şi a venit mai aproape de ea. Holul era destul de îngust, aşa că nu a avut o distanţă prea mare de parcurs. În doi paşi era suficient de aproape încât Evangeline simţi mireasma de mere şi o uşoară senzaţie de plutire.

Cu o dimineaţă în urmă, atunci când se întâlnise cu Archer pe hol în faţa camerei ei, doar faptul că stătea lângă el o înclina să creadă că a luat o decizie proastă, şi totuşi dorise să-l urmeze. Presupusese că delirează din cauza lipsei de somn. Dar acum nu delira. Nu era nervoasă. Era efectul pe care el îl avea asupra ei.

Să stea atât de aproape de Archer o lăsa fără suflare, învolburându-i sângele şi ameţind-o.

— Ce eşti tu pentru mine? l-a întrebat ea.

Archer s-a uitat în ochii ei.

— Nimic.

Dar acel răspuns păru o minciună atunci când a apucat cu degetele cordonul care îi prindea halatul. Îl ţinea de parcă nu se putea decide dacă să-l dezlege sau dacă să o tragă mai aproape de el.

— De ce minţi? a întrebat ea.

— Credeam că deja am stabilit că nu sunt prea politicos.

Archer a tras de cordon suficient de mult cât să slăbească nodul.

Evangeline i l-a tras repede din mâini şi şi-a strâns mai tare halatul.

El a râs încet.

— Te emoţionez?

A spus-o de parcă spera că da. Sau poate doar încerca să o oprească din a pune întrebări. Când era atât de aproape, îi era greu să gândească limpede, să-şi aducă aminte de ce îl fugărise pe hol. Era ceva la Archer care o făcea doar să vrea să fie acolo, cu el.

Ştia că e greşit. Era căsătorită cu Apollo. Apollo era soţul ei.

Archer nu putea fi nimic pentru ea. Şi tocmai ce-i spusese că nu e nimic pentru ea. Dar mai spusese şi că e un mincinos.

— Doar spune-mi un lucru care e adevărat, a zis ea, şi apoi şi-a promis în tăcere că va renunţa la el şi la sentimentele pentru el.

— Ştiu că ne-am cunoscut înainte să mă salvezi din fântână. Ai făcut parte din garda mea?

Şi-a încleştat maxilarul.

Pentru o clipă, a crezut că nu va răspunde.

Apoi şi-a scuturat capul.

— Nu. În general mă descurc mai bine să distrug decât să protejez.

A privit în jos la sângele care-i păta partea din faţă a halatului.

Nu se uitase până acum la tăietura din care-i cursese sânge când fusese rănită prima dată. Era suficient de superficială că se şi închisese deja. Nu avea nevoie de copci. Dar sângele lăsat în urmă arăta groaznic – şi *ea* probabil că arăta groaznic.

— N-ai putea niciodată să arăţi groaznic, a zis el încet.

Ea şi-a ridicat din nou privirea. Pentru o clipă, el părea aproape timid şi extrem de tânăr, cu puţin mai mare decât ea. Şuviţe blonde îi cădeau peste ochi în timp ce s-a aplecat mai mult spre ea.

Nu ştia dacă el încerca să nu o sperie sau poate că era el însuşi speriat. Părea surprinzător de emoţionat atunci când a întins mâna spre obrazul ei. I-a prins cu grijă o şuviţă roz rebelă şi i-a dat-o după ureche. Era atât de atent, degetele lui nici măcar nu i-au atins pielea, deşi părea să-şi dorească asta.

Era o altfel de durere care îi încleşta maxilarul şi care îi făcea muşchii grumazului să pulseze când stătea acolo, cu privirea aţintită asupra ei de parcă şi-ar fi dorit să o strângă în braţe mai degrabă, să o lipească de el cum o făcuse în amintire.

Căsătorită.

Căsătorită.

Căsătorită, şi-a reamintit.

Era căsătorită cu Apollo. Nu era nimic pentru Archer.

— Ar trebui să plec, a zis ea. Soldaţii… se pregătesc probabil să sune o alarmă. Mă mir că nu

auzim clopote acum, a murmurat, sperând să găsească mai multe cuvinte ca să aibă un motiv să rămână, deşi ştia că trebuie să plece.

Şi-a imaginat că mai erau amintiri cu el pe care le uitase. Dar acum îi era frică de ce şi-ar putea aminti, dacă să-şi amintească însemna să simtă mai mult decât simţea deja.

Era suficient de dificil să stea lângă el, fără să se atingă, într-un mod care se simţea mai intim decât atingerea. Părea că are nevoie de toată puterea ca să nu-şi împletească degetele cu ale lui. De parcă o singură atingere a pielii lui ar putea stârni o explozie de scântei sau să stingă toate luminile din hol.

A aşteptat ca el să plece.

Dar Archer nu s-a clintit.

Pentru o clipă, nici ea. Nu putea să scape de sentimentul că dacă l-ar lăsa să plece acum, dacă i-ar întoarce spatele, s-ar putea să nu-l mai vadă niciodată.

Simţise fluturi în stomac când îl sărutase pe Apollo, dar Evangeline avea sentimentul că dacă l-ar săruta pe Archer ar fi zguduitor.

Căsătorită, şi-a reamintit încă o dată.

Şi de data asta s-a întors ca în sfârşit să plece.

Imediat ce s-a mişcat, Evangeline a simţit că a făcut o greşeală. Deşi nu avea nicio idee dacă greşeala fusese să se apropie prea mult de Archer sau să plece.

Evangeline încerca să nu se gândească la Archer în timp ce alerga spre camera ei. S-a uitat peste umăr doar de două ori, dar el nu mai era acolo.

Odată revenită în cameră, nu a mai găsit nicio dovadă a crimei. Era oarecum neliniştitor. Poate că trebuia să fie mai mult decât neliniştitor, dar după evenimentele din acea seară Evangeline nu putea să simtă mai mult decât simţea deja. Sau să pună prea multe întrebări despre situaţie şi cât de ciudată era.

Soldaţii o aşteptau la uşă, dar când a sosit nici măcar nu au întrebat-o unde fusese sau despre bărbatul care zăcuse mort pe podeaua din camera ei.

Un bărbat pe care îl văzuseră, pentru că deja îi îndepărtaseră corpul. Era ca şi cum nimic nu se întâmplase.

Găsi patul acoperit din nou cu o pătură pufoasă albă ca zăpada. Nu era nicio pată, nici măcar pe podeaua unde fusese pus un covor alb-auriu. Toate lucrurile erau impecabile, pure şi curate – cu excepţia lui Evangeline.

Archer spusese: *O să mă asigur că soldaţii curăţă şi că nu spun nimic.* Iar totul era incredibil de curat şi liniştit. Fie bărbaţii îi erau extrem de loiali sau…

Evangeline nu mai avea ce adăuga după acel *sau.*

Acum că revenise în camera ei, resimţea mai puternic şocul prin care trecuse mai devreme.

Avea părul roz răvăşit, ochii încercănaţi şi îngreunaţi de spaimă şi pete de sânge pe cămaşa de noapte şi pe obraz. Arăta jalnic.

Cu mâinile încă tremurând, s-a curăţat de sânge şi s-a schimbat într-o cămaşă de noapte nouă. Încerca să nu se mai gândească la Archer. Nu era al ei pentru a se gândi la el şi totuşi îi stăruia în minte imaginea lui stând în hol şi cum pentru o secundă păruse aproape timid, aproape speriat şi aproape al ei.

Ding. Ding. Ding.

Turnul cu ceas a bătut ora trei dimineaţa.

Evangeline se desprinse din reverie, îndepărtând din minte amintirile cu Archer. Deschise ochii şi rămase surprinsă să-l vadă pe Apollo.

Părea că tocmai intrase pe uşa camerei ei. Ochii îi erau obosiţi, cămaşa îi era şifonată şi avea sânge împrăştiat pe ghete, dar era atât de mult încât pătrunsese în piele până când practic deveniseră complet roşii.

Moarte. Părea să fie pretutindeni în seara asta.

— Eşti bine?

Evangeline a traversat rapid camera.

— Ce s-a întâmplat?

Apollo şi-a trecut o mână tremurândă prin păr şi şi-a închis ochii de parcă amintirea a ce se

întâmplase era prea mult pentru el.

— Aş prefera să nu vorbesc despre asta.

Când şi-a deschis ochii, erau injectaţi şi maxilarul lui era acoperit de o barbă nerasă pe care n-o mai văzuse înainte. Apollo arăta întotdeauna îngrijit. Prinţul perfect din poveşti. Dar în puţinele ore de când îl văzuse ultima dată, ceva se schimbase.

Evangeline se simţea fără vlagă. Crezuse că nu e capabilă să mai simtă alte emoţii, dar trebuie că îi păsa de Apollo mai mult decât îşi dădea seama. Nu ştia ce se întâmplase, dar voia să încerce să îl facă să se simtă mai bine.

— Pot să fac ceva pentru tine? a întrebat ea.

El arăta de parcă urma să zică nu. Apoi şi-a plecat privirea. Ochii lui au zăbovit pe gura ei de parcă exista ceva la care se putea gândi.

Inima ei a bătut emoţionată.

El nu s-a mişcat imediat, de parcă ar fi ştiut că nu acesta era ajutorul oferit. Dar poate că în adâncul sufletului asta era; ceea ce aveau amândoi nevoie.

El avea nevoie ca cineva să îl liniştească şi ea avea nevoie de claritate.

El s-a aplecat mai aproape.

Corpul ei a tremurat. Simţea că ceva era greşit când ar fi trebuit să se simtă atât de bine. Ar fi trebuit să-i fie uşor să se sprijine de el, să-şi pună mâinile pe pieptul lui în timp ce braţele lui îi înconjurau talia.

Degetele lui tremurau, ceea ce o făcea să se simtă un pic mai bine. De parcă emoţiile erau normale.

Prima oară când şi-a apăsat buzele de ale ei, a făcut-o blând şi la fel de blând şi-a strecurat şi mâinile pe corpul ei. Purtând numai cămaşa ei de noapte subţire, putea să simtă mai mult din el decât o făcuse când se sărutaseră înainte.

Curând s-a pierdut în aroma buzelor lui şi a corpului său apăsând pe al ei în timp ce s-au lăsat împreună pe pat. Apoi lumea ei se învârtea, aruncând-o într-un alt sărut de altădată.

Simţea un curent în spate şi presiunea lui Apollo pe pieptul ei.

Inima lui Evangeline a devenit o tobă, bătând mai tare şi mai rapid în timp ce el se apropia mai mult. Erau straturi de haine între ei, dar putea să-i simtă căldura trupului. Mai multă căldură decât simţise vreodată. Era aproape prea fierbinte, prea înfometat. Apollo ardea ca un foc care consuma în loc să încălzească, şi totuşi o parte din ea voia să fie mistuită sau cel puţin pârjolită.

Şi-a înfăşurat ambele mâini în jurul gâtului său. Gura lui Apollo a coborât de la buzele ei spre gât, trasând sărut după sărut de-a lungul…

O mână rece s-a oprit pe umărul ei şi a îndepărtat-o din strânsoarea prinţului.

— Cred că e timpul să mergem.

Archer a tras-o către scările din balcon cu o repeziciune supranaturală. Pentru o clipă, Apollo era tot ceea ce putea simţi Evangeline, iar mai apoi era ascunsă sub braţul puternic al lui Archer, lipită de el în timp ce se îndreptau către scări…

Archer.

Apollo s-a desprins rapid din sărut.

— Ce ai zis?

Gâtul lui Evangeline s-a încordat brusc. Probabil că a spus din greşeală numele lui Archer cu voce tare.

— Tocmai ce mi-am adus aminte ceva, a şoptit ea, şi apoi bineînţeles că a regretat ceea ce spusese. Nu putea să-i mărturisească lui Apollo că tocmai avusese o amintire cu Archer. Poate că putea să-i spună despre prima parte, despre sărut. Dar probabil ar fi întrebat de ce îi rostise numele lui Archer şi ea nu voia să menţioneze că el o îndepărtase imediat după.

Brusc, Evangeline era extrem de curioasă de ce Archer făcuse asta. Şi cum reuşise? Apollo era un prinţ. Dar nu avea timp să se întrebe ce se întâmplase – nu când Apollo se holba la ea de parcă îl trădase.

O gelozie mult mai rea decât ceea ce văzuse mai devreme îi ardea în ochi. Îi simţea mâinile cum se încordează într-un pumn la spatele ei.

Evangeline căuta să spună ceva. Orice ar fi putut schimba modul în care Apollo se uita la ea acum. Apoi şi-a amintit povestea logodnei spusă de Madame Voss.

— Am avut o amintire despre tine. Despre noaptea în care m-ai cerut de soţie. Eram la bal şi erai îmbrăcat ca Arcaşul din vechiul basm *Balada Arcaşului şi a Vulpii.*

În timp ce vorbea, Evangeline a avut o imagine în minte care era posibil să fi fost o amintire, de asemenea.

Apollo s-a aşezat într-un genunchi.

Ea a uitat deodată cum să respire în timp ce mulţimea se aduna în jurul lor într-un cerc de rochii şi de cămăşi de mătase şi de feţe şocate.

Apollo i-a luat ambele mâini într-o strânsoare caldă.

— Te vreau, Evangeline. Vreau să scriu balade pentru tine pe pereţii Palatului Lupului şi să-mi gravez numele tău în inimă pentru eternitate. Vreau să fii soţia mea şi prinţesa mea şi regina mea. Căsătoreşte-te cu mine, Evangeline, şi lasă-mă să-ţi fiu tot.

Şi-a dus mâna ei la buze din nou şi de această dată, când s-a uitat la Evangeline, era de parcă restul petrecerii nu exista.

Nimeni nu se uitase aşa la Evangeline vreodată. Tot ce putea să vadă era dorinţa şi speranţa şi umbra fricii care îi dominau faţa lui Apollo.

Şi totuşi nu era nici măcar pe jumătate la fel de puternic precum modul în care Archer se uitase la ea în amintirea pe care tocmai o avusese, de parcă ar scoate-o din foc dacă ar fi nevoie, ar smulge-o din ghearele războiului, ar scăpa-o din calea oraşelor distruse şi a sfârşitului lumii. Putea să-l vadă din nou uitându-se în jos la ea, în timp ce un strop de apă îi cădea de pe gene pe buzele ei.

Dar asta era în trecut.

În prezent era căsătorită cu Apollo. Orice sentimente avusese pentru Archer, nu mai contau. Dacă putea să şteargă un an din amintiri, putea uita

şi acele sentimente. Dar problema era că nu era sigură că voia. Cel puţin nu încă. Nu când nu ştia întreaga poveste.

Ştia că e greşit să se agaţe de ceva. Dar tot în această seară realizase cât de puţine ştia despre soţul ei. Nu ştiuse că e gelos şi că îi plăcea să ţină discursuri închinate blestemelor. Nu ştia de ce acum avea ghetele înroşite de sânge.

După ce i-a spus că şi-a recăpătat o amintire despre cererea în căsătorie, se aştepta să îl vadă fericit. Dar Apollo părea în mod cert alarmat.

21.
Jacks

Jacks văzuse suficient.

Dacă ar fi stat mai mult în balcon, dacă ar fi continuat să se uite, l-ar fi omorât pe Apollo sau cel puţin ar fi făcut să-i fie imposibil să o mai atingă pe Evangeline vreodată.

Jacks şi-a reamintit că ea era în siguranţă cu Apollo. Ca prinţesă, ar fi avut orice şi-ar fi dorit vreodată.

Dar nu ar fi trebuit să vrea să-l sărute. Nu era corect faţă de Jacks să o urască puţin pentru asta. Dar să simtă ură era singurul lucru care i-ar fi permis să plece. Şi chiar trebuia să plece.

Evangeline era în siguranţă. Asta era ceea ce conta.

Dacă Jacks ar fi rămas, ar fi dat buzna în cameră şi şi-ar fi folosit puterile pentru a-l face pe Apollo să-l privească pe Jacks cum îi spune lui Evangeline ce înseamnă ea pentru el. Că ea era *totul.* Că dăduse timpul înapoi pentru a o ţine în viaţă şi că ar face aceeaşi alegere din nou. Dacă Jacks ar fi făcut-o să-şi amintească că el era cel pe care ea ar fi trebuit să-şi dorească să-l sărute, ea nu ar mai fi în siguranţă. Şi nici măcar nu ar mai fi în viaţă.

Dacă Evangeline urma să aibă vreun viitor, Jacks nu putea să fie parte din el.

A coborât în linişte de pe balcon. Ghetele lui nu au făcut niciun zgomot când a aterizat în curtea întunecată de jos. Deşi ar fi trebuit să-şi găsească un moment mai bun. A auzit doi soldaţi care patrulau apropiindu-se.

În mod normal, şi-ar fi folosit abilităţile de a le controla emoţiile astfel încât aceştia să se întoarcă din drum. Dar era puţin epuizat de la toţi soldaţii pe care îi controlase mai devreme. De asemenea, le

putea auzi conversaţiile şi cuvintele *sânge* şi *masacru* i-au atras atenţia.

Jacks s-a lipit de pereţii din piatră ai Palatului Lupului şi s-a ascuns în umbră în timp ce bărbaţii se apropiau mai mult.

— Quixton a fost acolo şi a spus că e imposibil ca o singură persoană să ucidă atât de mulţi oameni. A spus că un demon a fost responsabil.

Paznicul s-a cutremurat.

— Nu îmi place familia Fortuna, dar nimeni nu merită să i se sfâşie gâtul şi să i se smulgă inima.

Jacks nu era de acord cu ultima afirmaţie. Dar era mai puţin îngrijorat că o gardă regală ar putea să fie atât de slab de înger precum era gardianul care folosise cuvântul *demon.*

Demonii nu existau.

Dar Jacks ştia de o creatură pe care oamenii o confundau adesea cu unul, mai ales în Nord, unde blestemul poveştii făcea imposibil ca poveştile despre vampiri să se răspândească corespunzător. Când se răspândeau, blestemul îi împiedica pe oameni să se teamă. Aşa că atunci când un om se temea cu adevărat, se referea de obicei la vampiri ca la demoni.

Şi Jacks se temea că ştia despre ce demon însetat de sânge vorbeau paznicii în acea seară. *Castor.*

Iniţial, Valorii aruncaseră blestemul poveştii pentru a-şi proteja fiul, Castor, când acesta fusese prima dată transformat în vampir. Dar blestemul a fost aruncat din frică şi blestemele care pornesc din frică întotdeauna sunt distorsionate sau devin mult mai rele decât se intenţionase. Jacks s-a întrebat dacă Valorii ar încerca să dreagă blestemul acum că se întorseseră. Ar fi interesant să vadă dacă Honora şi Wolfric ar alege să reclădească Nordul sau dacă ar alege doar să trăiască o viaţă liniştită în conacul Merrywood reconstruit.

Încă nu-i vizitase acolo. Îi văzuse pe majoritatea dintre Valori după ce arcada fusese deschisă, dar era pe jumătate mort la acea vreme, mulţumită lui Castor. De atunci, Jacks o văzuse numai pe Aurora.

Ştia că nu ar trebui să o pârască lui Apollo sau soldaţilor lui. Era mai puţin sigur despre părinţii ei.

În primul rând, era o chestiune de onoare pentru amândoi. Mai apoi, Apollo le conferise noul nume şi le oferise Pădurea Merrywood, Conacul Merrywood şi Satul Merrywood. Jacks nu considera pădurea, conacul şi satul un cadou prea important. Istoria lor era la fel de urâtă precum erau şi ele. Majoritatea oamenilor spuneau pur şi simplu că erau blestemate sau bântuite. Nici măcar lui Jacks nu îi plăcea să călătorească prin acele ţinuturi.

Dar s-a gândit din nou la ce au spus paznicii despre un demon ucigaş. Apoi şi-a imaginat acelaşi demon ucigaş tăindu-i gâtul lui Evangeline, ucigând-o încă o dată.

Jacks a încălecat pe cal şi a pornit spre Merrywood.

Deja putea simţi o schimbare de îndată ce a ajuns în Pădurea Merrywood. Putea să audă cum totul revenea la viaţă în desişurile întunecate. Iepuri, broaşte, păsări, cerbi şi copaci care începeau să crească din nou.

Poate că Valorii se întorseseră de doar câteva zile, dar exista un motiv pentru care erau o familie legendară în Nord. Acest fapt îi transforma, deşi fuseseră morţi o bună perioadă de timp şi poveştile despre ei supravieţuiseră, în nişte fiinţe asemănătoare zeilor.

Jacks ştia că nu erau.

Valorii puteau să sângereze şi să moară ca oricine altcineva, dar nu trăiau ca oricine. Nu erau mulţumiţi doar să supravieţuiască. Înainte ca ei să fi fost închişi în Valory, aceştia construiseră un regat care se întindea pe jumătate de continent. Jacks nu ştia ce urmau să facă acum că erau liberi, dar nu încăpea îndoială că Valorii vor aduce o altă schimbare profundă în lume.

A descălecat şi şi-a legat calul de un stâlp, chiar la intrarea în Satul Merrywood. Valorii nu demaraseră încă renovarea conacului, ci începuseră cu satul mai întâi. Jacks şi-a imaginat că urmau să

stea toţi undeva în apropiere şi prin urmare era foarte probabil ca şi Castor să fie acolo, în loc să stea ascuns într-o criptă veche în Valorfell.

Precum pădurea, Satul Merrywood revenea la viaţă. Aerul mirosea a lemn proaspăt tăiat în timp ce Jacks a intrat în piaţă. Era o piaţă veche construită în jurul unei fântâni mari, care fusese cândva înconjurată de magazine – o fierărie, o farmacie, o brutărie, o măcelărie, un magazin de lumânări – şi piaţa zilnică de fructe şi legume.

Pentru o clipă, Jacks şi-a amintit cum se strecura noaptea şi cum se întâlnea cu prietenii lui pe acoperişul farmaciei. Obişnuiau să stea jos, să se uite la stele şi să se laude despre toate lucrurile pe care aveau să le facă într-o zi, de parcă zilele le-ar fi fost garantate, şi nu numărate.

S-a uitat în sus, neaşteptându-se să-l zărească pe Castor pe acoperişul farmaciei acum, dar totodată fără să fie surprins că îl vede.

Unul dintre dezavantajele de a fi nemuritor era predispoziţia de a rămâne ancorat în trecut înainte să se fi oprit din a îmbătrâni. Indiferent de câte zile trăise Jacks, acele zile în care fusese om erau întotdeauna cele mai clare şi nu s-au estompat cu timpul. Era un alt dezavantaj în a fi nemuritor – aceste amintiri nesfârşite care te bântuie şi care întotdeauna dau iluzia că umanitatea ar fi mult mai vibrantă decât nemurirea. Îl făcea pe Jacks să urască oamenii uneori, dar şi-a imaginat că aceeaşi senzaţie l-a determinat pe Castor să vrea să devină unul.

— Ai de gând să cobori sau trebuie să dau foc la farmacie? a strigat Jacks.

— Acea ameninţare poate ar funcţiona mai bine dacă chiar ai avea o torţă, a răspuns Castor.

O secundă mai târziu, a aterizat pe pământ şi s-a rezemat cu umărul de peretele farmaciei vechi care stătea să se prăbuşească. Fără cască semăna mai mult cu Castor prinţul nobil, fără griji, decât cu Haos, vampirul îndurerat care nu se putea hrăni.

Pentru o clipă, Jacks a simţit o urmă de invidie.

— De ce eşti atât de indispus? a întrebat Castor. Iar o priveai pe Evangeline?

— Nu sunt aici din cauza ei, a izbucnit Jacks.

— Ei bine, cu siguranţă eşti ţâfnos din cauza ei.

Jacks s-a holbat.

— Şi tu eşti deranjant de binedispus pentru cineva care tocmai a măcelărit o întreagă familie.

Faţa lui Castor s-a întunecat. În privirea lui şi-a făcut loc o scânteie care arăta mai puţin ca foamea, şi mai mult ca o ameninţare.

Dacă Jacks ar fi ţinut puţin mai mult la viaţa lui, poate că ar fi fost înspăimântat. Dar Jacks nu simţea foarte multe în aceste zile, cu excepţia sentimentelor pentru Evangeline, şi încerca pe cât de mult să evite acele momente.

Orice l-ar fi ajutat să îşi ia gândul de la ea era plăcut prin comparaţie.

Castor era cel mai vechi prieten al său, aşa că Jacks nu voia să-l urască, dar când se uita la el, îi reveneau în minte imagini cu dinţii pe gâtul lui Evangeline în timp ce îi lua viaţa.

Castor nu avea nici cea mai vagă idee că acea versiune a istoriei lor măcar exista.

Nu era pe deplin corect să-l judece pentru asta. Dar lui Jacks nu-i mai păsa să fie corect de mult timp.

— Dacă ai venit ca să-mi ţii o predică, a zis Castor, nu vreau să aud.

— Atunci o să-ţi spun repede ce am de zis. Trebuie să te controlezi sau părinţii tăi or să afle şi poate de data asta, în loc să îţi pună o cască, o să te pună direct într-un mormânt.

Castor şi-a încordat maxilarul.

— Nu ar face asta.

— Sunt totuşi oameni, Castor. Oamenii fac o grămadă de lucruri prosteşti când sunt speriaţi.

Şi Jacks făcuse ceva prostesc şi cea mai rea parte era faptul că sperase că făcea un lucru bun. Ca atunci când Castor murise.

Jacks fusese cel care i-a spus mamei lui Castor, Honora, să-l aducă înapoi la viaţă.

Castor şi Lyric erau cei mai buni prieteni ai lui Jacks. Îi considera fraţii lui. Apoi se întâmplase că Lyric murise şi Jacks nu putea să-l piardă şi pe Castor.

Nu se gândise la preţul pe care avea să-l plătească pentru a-l readuce la viaţă. Nu-şi imaginase cât de mult sânge avea să fie vărsat. Unul dintre motivele pentru care Jacks permisese să fie transformat într-o Soartă era ca prietenul său Castor să nu fie singur. Apoi începuse zvonul că acel Castor era Haos şi că Haos era o Soartă, astfel încât lumea nu şi-ar da seama că el era ultimul rămas dintre Valori.

— Doar încerc să am grijă de tine, a spus Jacks. În sfârşit, nu mai ai casca şi familia ta s-a întors. Nu vreau să văd cum distrugi această şansă.

Castor a oftat.

— Nu eu sunt cel pe cale să-şi distrugă viaţa.

— Ce vrea să însemne asta?

— Am vorbit cu sora mea. Aurora mi-a spus ce vrei şi ce eşti dispus să dai la schimb.

— Sora ta…

Jacks s-a oprit.

Nu voia să o insulte pe sora unui vampir care avea probleme comportamentale. Deşi era tentant. Îşi simţea mâinile cum se încordează în pumni, dar nu Castor era cel pe care chiar voia să-l lovească.

— Ştiu ce fac.

Vampirul i-a aruncat o altă privire rece.

— Dacă Evangeline îşi recuperează vreodată amintirile, nu o să te ierte niciodată pentru asta.

— Cel puţin va trăi ca să mă poată urî.

22.
Evangeline

— Vânătoarea…

— …Vânătoarea

— …Vânătoarea…

În mod normal, Evangeline nu auzea paznicii vorbind, dar acest cuvânt se tot furişa pe sub uşă, de parcă doar numele acestei vânători ar fi fost mai puternic decât alte cuvinte obişnuite. Auzise acel cuvânt menţionat şi înainte, dar crezuse că e doar o referire la vânătoarea pentru a-l prinde pe Lordul Jacks. Acum nu mai era atât de sigură.

Şi-ar fi întrebat menajera, dar Martine se dusese ca să-i aducă prânzul. După tot ce se întâmplase cu o noapte în urmă, Evangeline dormise jumătate de zi.

În timp ce sorbea din ceaiul ei de anason, s-a întins după revista de cancan din acea zi, sperând că poate îi oferea un răspuns. Dar în ziar nu găsi răspunsul la întrebările despre Vânătoare.

Evangeline a dat pagina. De data aceasta nu era nicio imagine umbrită. Alb pe negru era un desen cu Archer. Avea un rânjet indiferent şi un măr într-o mână, arătând nicidecum ca un criminal – ci ca tot ceea ce Evangeline îşi dorea în secret.

ZVONUL ZILEI

CRIMĂ! CRIMĂ! CRIMĂ!

De Kristof Knightlinger

Încuiaţi-vă uşile! Nu călătoriţi singuri! Fiţi vigilenţi! Nimeni nu e în siguranţă! Seara trecută, Lordul Jacks a comis o altă crimă îngrozitoare. La începutul serii, a ucis cu brutalitate întreaga familie a Casei Fortuna – producătorii Apei Îmbietor Aromate Fortuna. Un paznic cu care am vorbit a spus că nu a mai văzut niciodată atâta sânge.

A existat un singur supravieţuitor, tânărul Edgar Fortuna. Din păcate, durerea a fost de nesuportat pentru bietul Edgar. S-a sinucis la scurt timp după masacru. Cu toate acestea, Edgar a desenat un portret al ucigaşului, pe care îl vom tipări în ziarul din această dimineaţă.

> Îndemn şi rog toţi oamenii care l-au văzut pe Lordul Jacks să alerteze imediat Ordinul Regal al Soldaţilor. Orice indiciu este important. Acest ucigaş fără inimă trebuie să fie oprit înainte de a ucide din nou.

— Nu, a suspinat Evangeline.

Nu. Nu. Nu. Nu.

— Nu se poate, a zis de data asta cu disperare.

Trebuie să fi fost o greşeală.

Poate că Archer doar arăta ca Lordul Jacks. Sau poate că era desenul greşit. Archer nu putea fi Lordul Jacks. Era un soldat. Îi salvase viaţa – de două ori.

— Măreţia Voastră, a zis Martine în timp ce a revenit în cameră, păreţi cam palidă.

— Sunt bine. Doar am văzut ceva în ziar care m-a alarmat.

A ridicat pagina ca Martine să o poată vedea.

— Chiar aşa arată Lord Jacks?

— El este. Măreţia Voastră. Înţeleg de ce v-aţi albit. E absolut îngrozitor, nu-i aşa?

Dar vocea ei a sunat ca un oftat şi Evangeline putea jura că a văzut o sclipire în ochii lui Martine când se uita la imaginea alb-negru, care era oricum, dar nu îngrozitoare.

Jacks arăta ca un final fericit ce nu putea fi atins şi, în mod clar, Martine era fermecată de el. Exact cum fusese şi Evangeline, doar că ea se temea că sentimentele ei erau mai profunde decât o vrăjitorie.

Chiar şi acum avea *emoţii* doar uitându-se la imagine.

Nu îi venea să creadă. Evangeline încă spera că ziarul se înşelase. Archer – mai degrabă Lordul Jacks – fusese cu ea noaptea trecută.

Dar nu fusese cu ea *toată noaptea.* O găsise numai după ce Apollo fusese chemat în altă parte.

Dar…

A încercat să caute o altă scuză. Şi-a reamintit că Archer – *Jacks* – îi salvase viaţa, prin urmare, nu putea fi un ucigaş. Şi totuşi, noaptea trecută, aproape că îi mărturisise.

Poate că-mi place să omor oameni, zisese el. Şi în loc să fie îngrozită, se simţise… Evangeline nu putea să se gândească la cum se simţise de fapt seara trecută. Acum se simţea rău, naivă şi incredibil de supărată pe ea însăşi.

Ar fi trebuit să ştie. Ar fi trebuit să îşi dea seama că Archer apărea în amintirile pe care Apollo voia ca ea să le uite. Apollo o avertizase. *Jacks a comis nişte atrocităţi, nişte lucruri de neuitat faţă de tine şi cred cu tărie că ai fi mai fericită dacă nu ţi le vei mai aminti vreodată.*

Şi avea dreptate, pentru că Evangeline se simţea groaznic.

Tot nu voia ca Archer să fie personajul negativ. Nu voia ca el să fie Jacks. Şi cu siguranţă nu voia să aibă sentimente pentru el.

Obrajii i s-au îmbujorat de ruşine.

Martine s-a uitat îngrijorată la ea. Evangeline nu voia decât să zâmbească şi să dea foc ziarului şi să pretindă că nimic din toate astea nu se întâmplase. Dar chiar şi dacă ar putea să-şi ascundă sentimentele – ceea ce se îndoia, de vreme ce aceste trăsături o reprezentau –, nu putea să ignore faptul că Jacks omorâse atâţia oameni seara trecută.

Trebuia să-i spună lui Apollo că îl văzuse pe Jacks în Palatul Lupului dându-se drept un soldat pe nume Archer.

Evangeline a luat prima rochie pe care a găsit-o – o rochie cu un corset din catifea de culoarea muşchiului, cu decolteu în formă de inimă şi cu bretele subţiri acoperite cu flori roz-pal care se potriveau cu fusta lungă străvezie a rochiei.

Martine i-a dat o pereche de pantofi asortaţi, pe care Evangeline i-a încălţat rapid. Apoi s-a îndreptat spre uşă înainte să-şi piardă curajul. Avea nevoie să acţioneze rapid.

Jacks trebuia oprit înainte să omoare mai mulţi oameni inocenţi şi Evangeline spera că mărturisirea ei va fi de folos. Dacă Jacks se strecura în şi din castel, era evident că avea oameni care îi erau loiali, precum soldaţii din seara trecută. Doar dacă nu erau şi ei naivi ca ea.

Respirând adânc, Evangeline a deschis într-un final uşa camerei spre hol.

Soldaţii din tura târzie de noaptea trecută nu erau acolo. În schimb, Joff şi Hale, aceiaşi soldaţi care o găsiseră, aşteptau de cealaltă parte, purtând armuri strălucitoare din bronz şi zâmbete prietenoase. Ca orice alţi soldaţi din gardă, aveau mustaţă – un alt detaliu diferit faţă de Archer, care nu avea.

— Bună dimineaţa, Măreţia Voastră, au zis la unison.

— Bună dimineaţa, Joff. Bună dimineaţa, Hale. Mă puteţi duce, vă rog, să-l văd pe Prinţ? Trebuie să vorbesc cu el numaidecât.

— Mă tem că deja a plecat la Vânătoare, a zis Joff.

— Atunci, duceţi-mă la Vânătoare, a zis Evangeline.

Aproape că trecuse jumătate de zi şi ea simţea cum minutele se scurg în timp ce stătea pe hol. Ar fi trebuit să le spună gardienilor că avea veşti despre Lord Jacks – cu siguranţă ar fi ascultat. Dar nu era sigură în cine din castel putea avea încredere. Îşi închipuia că mulţi soldaţi îi erau loiali sau altfel nu ar fi reuşit să se strecoare din şi în Palatul Lupului neobservat.

Hale s-a încruntat.

— Măreţia Voastră…

— Nu-mi spune că nu ai voie să mă duci dincolo de perimetrul castelului.

— O, nu. Nu am rata oportunitatea de a merge la Vânătoare.

Hale a rostit cuvântul *Vânătoare* cu reverenţă şi cu entuziasm, şi deşi Evangeline simţea că nu avea timp de pierdut, nu a putut să nu întrebe:

— Ce e Vânătoarea?

Feţele pătrăţoase ale lui Hale şi Joff s-au luminat.

— E doar cel mai palpitant eveniment al anului, a spus Joff.

— Toată lumea abia îl aşteaptă, a confirmat Hale.

Evangeline nu avea fraţi, dar dacă ar fi avut, şi-a imaginat că ar fi semănat cu Joff şi Hale. Ambii tineri erau atât de plini de viaţă, îşi terminau unul altuia propoziţiile şi îşi repetau cuvintele în timp ce se chinuiau să explice magia Vânătorii.

— E o tradiţie aproape la fel de veche precum însuşi Nordul, a zis Hale.

— A fost iniţiată în urmă cu multă vreme de Valori, a adăugat Joff. Se spune că una dintre fetele lor – cea drăguţă…

— Toate erau drăguţe, l-a întrerupt Hale.

— Ei bine, cea mai drăguţă, a continuat Joff, avea un unicorn drept companion şi, vezi tu, o dată pe an, după prima ploaie a primăverii, trimiteau acel unicorn în Pădurea Blestemată şi toată lumea îl vâna.

— Şi asta se presupunea că e distractiv? a întrebat Evangeline.

— Nu vă faceţi griji, nu încercau să-l *omoare,* a insistat Hale.

— Aduce mult ghinion să omori un unicorn. Şi sunt mult mai de folos vii.

Joff a aprobat şi a adăugat:

— Oricui prindea unicornul i se oferea o jumătate de dorinţă.

— Ce e o jumătate de dorinţă?

Amândoi au dat din umeri.

— Nimeni nu prea ştie, a recunoscut Joff.

— Nu mai există unicorni, a terminat Hale. Dar acum, an de an, cineva se oferă voluntar să se deghizeze într-un unicorn pentru Vânătoare. Într-un an, Joff aproape că a făcut-o!

Joff a aprobat mândru.

— Aş fi făcut-o, dar pămpălăul de Quixton mi-a luat-o înainte.

— Pot să întreb, a zis Evangeline pe un ton care spera să fie politicos, întrucât aceşti bărbaţi admirau

în mod evident Vânătoarea, de ce ar vrea cineva să se ofere voluntar?

— Dacă eşti unicornul, a explicat Hale, şi supravieţuieşti două nopţi la rând fără să fii prins, primeşti un titlu nobiliar, un scutier şi o grămadă de aur.

— Şi dacă eşti prins? a întrebat Evangeline.

— Ei bine, a zis Joff cu mai puţin entuziasm, cine se îmbracă în unicorn este de obicei mutilat dacă este prins. Şi cel care îl prinde, acela primeşte titlul – dacă au nevoie de el – şi o grămadă de aur şi un scutier.

— Deci… oamenii iubesc Vânătoarea datorită premiilor de la final?

— E şi o mare sărbătoare după, a zis Hale.

— Şi, a adăugat Joff, e singura dată din an când ai voie să intri în Pădurea Blestemată.

Evangeline nu mai auzise niciodată de Pădurea Blestemată.

— Şi oamenii vor să intre în această pădure? a întrebat ea.

— O, da, Pădurea Blestemată are un blestem *special.* Dar chiar ar trebui să vă schimbaţi în nişte pantofi mai rigizi şi să vă luaţi o mantie sau două înainte să mergem, a zis Hale. Mereu plouă pe drum, despre asta încercam să vă avertizez mai devreme.

23.
Evangeline

Pădurea Blestemată nu fusese dintotdeauna blestemată. Se spunea că era cea mai frumoasă pădure din Nordul Magnific. Tipul de pădure în care se nasc cele mai frumoase părţi ale basmelor, plină de oameni prietenoşi, dispuşi să călăuzească drumeţii pierduţi sau pe cei răniţi să găsească ajutor. Această pădure era plină cu flori care luminau noaptea şi cu păsări care cântau atât de frumos încât până şi cei mai stoici lăcrimau la auzul lor.

Se credea că era pădurea preferată a Valorilor şi se spunea că Valorii erau familia preferată a pădurii.

Prin urmare, când toţi Valorii au fost decapitaţi, pădurea şi-a jelit preaiubita familie. A jelit atât de mult, încât s-a transformat în cu totul altceva. Ceva *blestemat* care îi blestema la rândul său pe toţi cei care îndrăzneau să intre.

Unii spun că acest blestem era modalitatea pădurii de a încerca să-i facă pe alţii să o iubească aşa cum o făcuse familia Valor – pentru că blestemul pădurii era ciudat. La început nici măcar nu părea un blestem, părea oarecum o minune. Până când tot mai mulţi locuitori ai Nordului s-au avântat în ea şi nu s-au mai întors niciodată.

Prin urmare, în stilul specific al Nordului, s-a decis ca toate drumurile ce duceau spre Pădurea Blestemată să fie blestemate şi ele, astfel încât locuitorii Nordului să nu mai dispară înăuntrul ei.

Din păcate, nu s-au putut hotărî cum ar fi mai bine să vrăjească drumurile, aşa că au fost aruncate mai multe vrăji neglijente deodată.

Evangeline nu ştia această poveste. Dar de îndată ce a ajuns pe drumul pe care alesese să meargă împreună cu soldaţii din gardă, a văzut imediat dovada unor astfel de vrăji. A început cu câţiva

stropi care nu erau atât de răi la început, dar ploaia s-a înteţit pe măsură ce înaintau. Deodată rafale de vânt şi ploaia abundentă o împingeau dintr-o parte în alta.

În curând era udă leoarcă. Nu era sigură cât de lung era drumul, dar se simţea de parcă ploaia o udase dintotdeauna. Era atât de tentant să se întoarcă înapoi. Dar trebuia să-i spună lui Apollo că Jacks se tot furişase în castel ca să o vadă. Singura armă pe care Evangeline o avea era pumnalul decorat cu nestemate pe care Jacks i-l dăduse. Era băgat în cureaua mică din catifea verde pe care o purta în talia rochiei şi şi-a spus că dacă l-ar vedea din nou, nu ar ezita să folosească pumnalul.

Totuşi o parte din ea se temea că nu ar fi putut de fapt să-l înjunghie, pentru că era speriată că s-ar putea să nu-l mai vadă niciodată. Stomacul i s-a strâns când şi-a amintit cum îi întorsese spatele seara trecută şi cum el nu venise după ea.

Ştia că Jacks era duşmanul, dar se simţea fermecată de Archer. Pe cont propriu nu l-ar învinge niciodată. Evangeline avea nevoie de Apollo şi de armata sa şi de orice altceva mai aveau. Să străbată un drum noroios era un mic preţ pe care trebuia să-l plătească.

— Continuaţi, a zis Joff în timp ce vântul îi flutura mantia în Jurul feţei şi îi păta ghetele cu noroi.

Evangeline era recunoscătoare că bărbaţii nu o lăsaseră să plece din castel purtând numai pantofi, sau cu siguranţă s-ar fi blocat pe drum precum o făcuseră mulţi alţii înaintea ei. În loc de pietre anumite părţi din drum erau complet pavate cu pantofi. Apoi erau caleşti răsturnate care împrejmuiau drumul – toate păreau a fi foarte vechi. Majoritatea locuitorilor Nordului erau acum familiari cu vrăjile care împiedicau orice mijloc de transport, cu excepţia mersului pe jos, pentru a ajunge în Pădurea Blestemată.

— Aproape am ajuns, a strigat Hale. În timp ce vorbea, un semn a apărut la marginea drumului.

100 DE PAŞI
PÂNĂ LA PĂDUREA BLESTEMATĂ…
Încă Te Poţi Întoarce!

Ploua din ce în ce mai tare în timp ce Evangeline a trecut pe lângă semn, iar fire de păr i se lipeau de faţă. Abia a putut să vadă un alt semn câteva minute mai târziu:

De ce nu te-ai întors încă?

Ploaia se înteţise şi mai mult până când a ajuns la un ultim semn care spunea:

BINE AI VENIT
LA CEA MAI BUNĂ ZI
DIN VIAŢA TA!

Lemnul era roz şi cuvintele erau aurite şi era cel mai straniu lucru. De îndată ce Evangeline a ajuns la semn şi a citit ce scria pe el, ploaia s-a oprit brusc. Iar când s-a întors pentru a se uita la drumul pe care tocmai îl străbătuse, părea uscat precum o vale într-o zi toridă de vară.

— Nu există ploaie în Pădurea Blestemată, a spus Joff. Ăsta este un alt motiv pentru care toate drumurile care duc în şi din pădure sunt vrăjite. Dacă te pierzi, ploaia este singurul lucru care te asigură că nu eşti în pădure.

— Deci suntem în pădure acum? a întrebat Evangeline, uitându-se împrejur.

După drumul dificil străbătut pentru a ajunge aici şi după toate semnele care îi avertizau, se aşteptase la ceva puţin mai sinistru. Îşi imaginase umbre, pânze de păianjen şi multe vieţuitoare care se târăsc, dar tot ce vedea era un cer întunecat aproape la apus, deasupra unui sat plin de corturi din mătase festonate cu steaguri şi mulţi bărbaţi şi multe femei îmbrăcate pentru o asemenea aventură. Erau şi cai de asemenea, numeroşi câini şi câţiva vulturi.

Evangeline s-a chinuit să vadă dincolo de tabără, căutând cu privirea un copac sau măcar frunzele unuia. Dar dincolo de corturi, tot ce a văzut era o amestecătură încețoșată de culori care o făceau să se gândească la capătul unui curcubeu.

— Suntem în zona de mijloc, a spus Hale.

— O să-ţi dai seama când eşti în pădure, a adăugat Joff.

— Evangeline! Vreau să spun, Măreţia Voastră, a strigat Aurora Vale în timp ce înainta având părul ei violet ondulat în bucle perfecte. Toţi ceilalţi din tabără arătau mai degrabă răvăşiţi de ploaie. Aurora părea la fel de proaspătă ca o floare. Cizmele ei gri-deschis cu şireturi până sus erau intacte, la fel cum era şi rochia ei scurtă peste care purta o vestă şi tolba ei cu săgeţi cu vârf argintiu.

Hale şi-a îndreptat spatele când a văzut-o, în timp ce Joff şi-a netezit repede părul rebel.

— Nu ştiam că o să veniţi la Vânătoare! a spus Aurora încântată. Puteţi să fiţi în echipă cu mine şi cu sora mea, Vesper.

— Mulţumesc, dar sunt aici doar ca să-l găsesc pe Apollo.

— Poţi să i te alături domnişoarei drăguţe după ce îl găseşti, s-a oferit Joff.

— Sunt sigur că nu l-ar deranja pe prinţ, a adăugat Hale rapid.

Evangeline nu era sigură că Prinţul ar fi de acord. Dar de asemenea nu era sigură că paznicii erau în deplinătatea facultăţilor mintale. Chiar înainte ca minunata Aurora să-i farmece cu prezenţa ei, feţele bărbaţilor se umpluseră de încântare la vederea tuturor corturilor fluturânde şi a armelor ascuţite.

— O, dar vă rog, rugaţi prinţul să ni se alăture! Ne-am distra atât de mult împreună.

Aurora s-a uitat la Evangeline cu expresia unui căţeluş care spera că putea să iasă afară să se joace. Bineînţeles, căţeluşii nu aveau de obicei arcuri în spate şi săgeţi cu care plănuiau să lovească alţi căţeluşi.

— O să mă gândesc, a zis Evangeline. Dar mai întâi trebuie să-l găsesc pe Apollo.

— Pot să te duc eu la el, a spus Aurora. Tocmai ce l-am văzut puţin mai încolo. Tabăra lui este dincolo de aceste corturi ale Casei Casstel.

A arătat spre nord, unde se întindea o aglomerare de corturi albastru-deschis cu argintiu printre care mişunau bărbaţi înalţi şi femei în straie de vânătoare.

— Mă tem că domnişoara se înşală, a spus o voce pe care Evangeline nu a recunoscut-o, cel puţin nu din prima.

Dar cum s-a întors, a văzut faţa prietenoasă a Lordului Byron Belleflower.

I-a zâmbit mieros, exact cum făcuse seara trecută când l-a întâlnit la cină şi când i-a spus tot felul de povestiri amuzante despre Apollo. Nu-i părea rău să-l vadă din nou, dar acum nu era cel mai bun moment.

— Nici măcar nu v-am auzit sosind, Lordul meu.

Nu era deloc surprinzător faptul că Aurora Vale capta atenţia tuturor şi Lord Byron Belleflower nu se îmbrăcase prea elegant.

Astăzi purta pantaloni maro, o vestă din piele, o cămaşă bej cu mânecile suflecate până la coate. Spre deosebire de Aurora, Lord Belleflower nu purta nicio tolbă cu săgeţi în spate. Tot ce avea erau un mic pumnal la curea şi un cuţit la şold.

— Am crezut că suntem suficient de prieteni să-mi spuneţi Byron. Şi scuzaţi-mă că v-am speriat, Măreţia Voastră. Doar am venit să-l văd pe Apollo. Mi s-a spus că vorbeşte cu Armata Eroilor, chiar lângă locul unde se află *de fapt* tabăra lui. A arătat în direcţia opusă, dincolo de câteva corturi cu mâncare, unde Evangeline văzuse o vale cu o mulţime de corturi verde-închis înconjurate de bărbaţi şi femei care toţi păreau să aibă fie un căţel, fie o pasăre de pradă.

— E imposibil, a spus Aurora îmbujorându-se. Prinţul şi tabăra lui regală sunt în cealaltă direcţie.

Tocmai ce am fost acolo acum câteva momente, înainte să o găsesc pe Prinţesa Evangeline.

— Măreţia Voastră, a spus calm Byron, îmi cer scuze să vă insult prietena, dar mă tem că fie s-a zăpăcit, fie minte. Prinţul nu se află în direcţia aceea.

— Eu nu…

Da-da-da-da!

Zgomotele trompetelor din depărtare au întrerupt protestele Aurorei. Câteva momente mai târziu, un vestitor îmbrăcat în culorile regale a strigat:

— Atenţie! Atenţie! Vânătoarea va începe oficial în zece minute. Zece minute până la începerea Vânătorii!

Evangeline nu mai avea timp.

— Ei bine, se pare că trebuie să mergem, a spus Aurora, de parcă cearta lor nici măcar nu se întâmplase.

Joff şi Hale au urmat-o imediat cu capetele sus şi cu umerii drepţi. Probabil ar fi urmat-o şi într-un vulcan, dacă i-ar fi rugat.

Byron nu era atât de fascinat. I-a aruncat lui Evangeline o privire rapidă şi rugătoare.

— Faci o greşeală dacă mergi cu ea, a spus încet.

Evangeline s-a uitat rapid în jur pentru a vedea cea mai apropiată tabără, sperând să întrebe un trecător dacă îl văzuse pe prinţ, dar toată lumea se îndrepta în direcţia opusă, către marginea Pădurii Blestemate, şi Apollo probabil făcea acelaşi lucru. Trebuia să ia o decizie dacă voia să-i spună despre Jacks înainte ca vânătoarea să înceapă şi ca Apollo să intre în pădure.

— Sunt sigură că unul dintre voi greşeşte, a spus amabil Evangeline.

Deşi nu credea cu adevărat asta. Unul dintre ei minţea.

Amândoi au părut jigniţi.

Aurora s-a oprit imediat din mers. Arăta de parcă voia să jure că era onestă şi că nu ar minţi niciodată, dar pur şi simplu şi-a pecetluit buzele şi i-a aruncat lui Byron o privire veninoasă, care preţ de o

secundă i-a transformat faţa dintr-una drăgălaşă într-una hidoasă.

Evangeline nu avea încredere în ea. Ceva nu i se părea în regulă la Aurora. Începuse să fie suspicioasă după ce atrăsese atenţia asupra cuţitului lui Evangeline şi apoi o încetinise în hol cu acuzaţiile unei aventuri.

Nu era sigură că avea încredere nici în Byron. După tot ceea ce se întâmplase în ultimele câteva zile, Evangeline nu simţea că poate avea încredere în nimeni. Dar tânărul lord nu îi dăduse încă un motiv să nu aibă încredere în el.

— Joff, de ce nu mergi cu Aurora? a spus Evangeline. Dacă îl găsiţi primii pe prinţ, spuneţi-i, vă rog, că îl caut şi să nu se alăture Vânătorii până nu-l găsesc. Este important. Hale şi cu mine vom merge în cealaltă direcţie, cu Lordul Belleflower.

Hale părea dezamăgit că o părăseşte pe Aurora.

— Sunt sigură că o să o vedem din nou, a spus Evangeline în timp ce îl urmau pe Byron, către corturile cu mâncare ce păreau să servească mai degrabă bere.

Torţele luminau oamenii care stăteau în jurul lor. Evangeline a privit un grup care îşi închina paharele şi care striga:

— Pentru Vânătoare!

— Baftă, prieteni! a spus Byron, făcând cu mâna.

Bărbaţii şi femeile şi-au ridicat toţi paharele şi au ovaţionat din nou.

— Cinci minute! a strigat un vestitor în depărtare. Cinci minute până când începe Vânătoarea!

Acest vestitor era mult mai îndepărtat decât celălalt. Evangeline doar i-a auzit vocea mai slabă, înainte să dispară complet.

Corturile pe lângă care treceau acum aparţineau, se pare, Armatei Eroilor şi erau de asemenea liniştite. Probabil toţi eroii deja porniseră spre pădure. Tot ceea ce mai rămăsese era o dâră de fum de la focul proaspăt. Discuţiile, râsetele, ascuţirea săbiilor se opriseră.

Evangeline spera să nu fi ajuns prea târziu, nu voia să fugă să-l caute pe Apollo în Pădurea Blestemată, mai ales acum că soarele apunea.

— Aproape am ajuns? a întrebat.

— Încă puţin… a spus Byron cu încredere.

Dar pe măsură ce se întuneca afară, ceaţa îşi făcea loc, părând că se apropie mai mult de marginea Pădurii Blestemate în loc de o tabără.

Evangeline se temea că poate făcuse o greşeală să-l însoţească. S-a îndepărtat, apropiindu-se de Hale.

— Ar trebui să stai lângă mine. Byron a apucat-o de încheietură şi a tras-o lângă el. Ceaţa se înteţise, devenind densă, ajungându-le până la genunchi, iar acum strânsoarea lui Byron o neliniştea.

— Te rog, dă-mi drumul, a spus ea, încercând să se îndepărteze. Dar Byron o ţinea tot mai strâns.

— Lord Belleflower!

Mâna lui Hale s-a dus către mânerul sabiei, în timp ce a spus:

— Prinţesa Evangeline v-a rugat să o eliberaţi.

Byron a zâmbit. Era unul dintre acele momente care trece încet şi repede în acelaşi timp. În timp ce un zâmbet s-a aşternut pe chipul lui Byron, acesta şi-a scos cuţitul atât de repede, încât Evangeline nici măcar nu l-a văzut până când nu l-a ridicat în aer şi l-a înjunghiat pe Hale în gât.

Hale a căzut la pământ, cu sângele şiroindu-i din rană.

— Nu! Hale! a strigat. Hale!

Byron a oprit-o imediat. Şi-a pus o mână peste gura ei, înfăşurându-şi cealaltă mână strâns în jurul ei.

— E timpul să plăteşti pentru ce i-ai făcut lui Petra.

— Cine e Petra?

Evangeline a strigat, dar niciun cuvânt nu-i ieşea de pe buze. S-a zbătut, dar Byron o strângea şi mai tare şi o trăgea după el prin noroi. Nu mai erau corturi, doar ceaţă densă şi ei doi – singuri.

A încercat să-l lovească, să se elibereze – să facă orice din ce o învăţase Archer –, dar picioarele ei abia atingeau pământul. Nu avea niciun avantaj.

Cu toate acestea, avea o mână suficient de aproape ca să ia pumnalul pe care îl ţinea ascuns la curea. Şi-a imaginat că avea o singură şansă să-l folosească, o singură şansă să-şi salveze propria viaţă.

A apucat pumnalul şi l-a ridicat, tăindu-i încheietura lui Byron.

— Nenorocito!

— Asta a fost pentru Hale, a strigat Evangeline, în timp ce Byron şi-a îndepărtat mâinile.

Apoi a rupt-o la fugă.

24.
Apollo

Apollo nu era un criminal – nu ucidea decât dacă era absolut necesar.

Dar era tentat să îşi scoată sabia şi să i-o înfigă lui Joff în stomac.

Nu era nimeni altcineva în cort cu ei şi într-o zi ca asta ar fi uşor să scape de corp lăsându-l în Pădurea Blestemată. Se întâmplau mereu accidente în timpul Vânătorii.

Dar Apollo avea nevoie de răspunsuri, nu de mai mult sânge vărsat. I-a aruncat o privire dură soldatului.

— Unde e soţia mea?

— E cu Lord Belleflower, Măreţia Voastră.

— De ce. Doamne, ai lăsat-o cu el?

— Ea mi-a poruncit, Măreţia Voastră. Prinţesa Evangeline nu era sigură unde se găsea tabăra dumneavoastră, aşa că eu şi Hale ne-am despărţit.

— Treaba ta este să stai lângă ea, l-a întrerupt Apollo. Indiferent de ce vrea ea.

— Ştiu, Măreţia Voastră.

Joff şi-a plecat capul.

— Îmi cer iertare că v-am dezamăgit.

— Ieşi afară, a spus Apollo, înainte să te înjunghii cu sabia mea.

— Mai trebuie să vă spun un singur lucru, Măreţia Voastră.

O picătură de transpiraţie îi picura din sprânceană.

— Prinţesa m-a rugat să vă spun să nu vă alăturaţi Vânătorii până nu vă găseşte.

— A spus de ce?

Joff a dat scurt din cap.

— Nu, dar părea foarte hotărâtă.

— Ea e mereu hotărâtă.

— Măreţia Voastră! s-a auzit o voce piţigăiată în timp ce un copil a intrat în cort.

— Opreşte-te, mucosule! a strigat soldatul, dar copilul a fost mai rapid.

— Prinţesa este în pericol! a spus copilul. Tocmai ce am văzut un bărbat încercând să o omoare. Acum ea a fugit în Pădurea Blestemată.

25.
Evangeline

Evangeline a înaintat prin ceaţă. A crezut că se îndreptase în direcţia din care venise, către corturile ce aparţineau Armatei Eroilor. Doar că nu a zărit nici urmă de cort, doar o ceaţă nesfârşită şi întuneric.

Ar fi putut să se întoarcă, dar încă îl putea auzi pe Byron înjurând. Se întreba ce crezuse el că făcuse ea şi cine era Petra.

Nu şi-a permis să încetinească pentru a-şi trage sufletul şi pentru a-şi şterge lacrimile decât atunci când nu i-a mai auzit vocea.

Săracul Hale. Nu merita să moară aşa. Nu merita să moară.

Evangeline ştia că nu fusese vina ei – nu ea îl înjunghiase în gât – şi totuşi se simţea vinovată. Cu atât de mulţi oameni care încercau să o omoare, nu putea să nu se întrebe ce făcuse să merite asta.

Era doar pentru că se căsătorise cu un prinţ – sau era din cauza unui alt eveniment din trecutul ei pe care îl uitase?

Îi era din ce în ce mai greu să respire cu cât se afunda mai mult în ceaţa întunecată. Ura necunoscutul şi senzaţia de frică, frica de a nu şti vreodată.

Noroiul i-a pătat ghetele şi tivul pelerinei verzi din mătase. S-a împiedicat uşor când deodată drumul de sub picioare s-a schimbat în piatră.

Apoi, de parcă fusese trasă cortina, ceaţa a dispărut odată cu întunericul absolut. Se vedea o stradă plină cu magazine colorate ca nişte bomboane într-un borcan. Aveau copertine cu dungi roşii, clopoţei strălucitori şi uşile pictate în toate culorile curcubeului.

Trecând prin faţa magazinelor cu vitrine atractive, lui Evangeline i s-a făcut pielea de găină. Ştia că nu se poate opri – nu trebuia să se oprească. Încă fugea ca să se salveze şi trebuia să-l găsească pe Apollo ca să-i spună despre Jacks.

Dar ceea ce avea dinainte nu era doar o stradă drăguţă. Evangeline cunoştea această stradă. Ştia felinarul spart din capătul ei, motivul pentru care mirosea a prăjituri proaspăt scoase din cuptor. Şi ştia că în mijlocul străzii, între Raiul Dulciurilor al lui Crystal şi Bunătăţile Coapte ale lui Mabel, avea să găsească singurul loc din lume pe care îl iubea mai mult decât orice altceva, magazinul tatălui ei: Curiozităţile, Capriciile şi alte Ciudăţenii ale lui Maximilian.

A simţit cum pieptul i se încordează dureros când a ajuns în faţa uşii. Deodată nimic nu mai conta decât asta.

Magazinul era diferit decât îşi amintea. La fel ca restul magazinelor, era mai nou, mai strălucitor, *mai proaspăt.* Vopseaua era o nuanţă de verde atât de strălucitoare că părea umedă. Sticla geamului era atât de transparentă încât părea că nu e acolo. Evangeline şi-a imaginat că ar putea să pătrundă prin fereastră şi să ia unul dintre obiectele ciudate care se revărsau din jobenul mov răsturnat. O pălărie pe care, precum magazinul, Evangeline nu crezuse că o va mai vedea vreodată.

Poate că era o iluzie. Nu avea cum să fi alergat tocmai până acasă în Valenda – nu ştia nici măcar cum să se întoarcă în Valenda din Nord, dar era destul de sigură că trebuia să ia o barcă.

Şi totuşi, când Evangeline şi-a întins mâna către magazin, simţea uşa, solidă, din lemn şi încălzită de soare. Era real. Totul era real. Simţea mirosul biscuiţilor de la cofetăria din capătul străzii. Şi apoi a auzit o voce în depărtare.

— Limonadă! Limonadă proaspătă!

Strigătul a fost însoţit de nişte bule în capătul străzii şi un moment euforic.

Când Evangeline a păşit la marginea Pădurii Blestemate, pe semnul de la intrare scria: *Bine ai venit în cea mai bună zi din viaţa ta!*

Considerase cuvintele ca fiind frivole, dar acum părea că era exact acolo.

Acea zi avusese loc cu o zi înainte să împlinească 12 ani.

Lui Evangeline îi plăcea să anticipeze ceea ce avea să se întâmple. Unul dintre hobbyurile ei era să viseze şi să-şi imagineze. *Ce ar putea fi? Ce s-ar întâmpla? Cum ar fi dacă?* Iubea în mod special valul de anticipare înaintea ocaziilor speciale, iar părinţii ei sărbătoreau mereu zilele de naştere în mod special.

Când a împlinit nouă ani, a găsit în fiecare copac din grădina mamei ei acadele atârnate de ramuri, legate cu şnururi cu buline. Erau şi jeleuri puse în mijlocul florilor şi dropsuri printre firele de iarbă pentru a face să pară că pietrele din grădină se transformaseră în bomboane peste noapte.

— Nu noi am făcut asta, spusese tatăl ei.

— O, nu, a aprobat mama sa. Cu siguranţă a fost vorba despre magie.

Evangeline ştia că nu era aşa. Părinţii ei aveau un fel de a face lucrurile încât rămânea mereu un semn de întrebare şi o îndemna să se gândească dacă totuşi nu era şi ceva magie la mijloc.

Astfel, în ziua de dinaintea aniversării celor 12 ani, Evangeline abia aştepta să vadă ce surpriză aveau să-i pregătească părinţii.

Evangeline nu se îndoia că îi plănuiseră ceva minunat. Era extrem de nerăbdătoare şi totuşi, aşteptarea făcea ziua atât de frumoasă.

Aşteptările lui Evangeline despre ce urma creşteau. Îi copleşise pe toţi cei care intraseră în acea zi în magazinul tatălui ei, făcându-i să zâmbească şi umplând magazinul cu râsete. Fericirea era pur şi simplu contagioasă.

Şi poate că era puţină magie în aer, pentru că, dintr-o întâmplare fericită, cofetarul a încercat o reţetă nouă pentru biscuiţi şi a decis să-i aducă în

magazin. Voia să afle părerea tuturor şi magazinul era locul perfect în acea după-amiază.

Biscuiţii erau bineînţeles delicioşi şi deveneau şi mai buni datorită standului cu limonadă care se oprise în faţa magazinului. Era vopsit în galben cu alb şi avea un mecanism misterios care scotea constant bule în formă de inimi.

Evangeline mai văzuse standuri cu limonadă înainte, dar niciunul ca acesta. Avea patru arome care, conform semnului, se schimbau zilnic. În acea zi puteai alege între:

Limonadă cu afine
Limonadă cu lavandă şi miere
Limonadă pisată cu căpşune şi frunze de busuioc.

Şi cea mai delicioasă dintre toate,

Limonadă bătută!

Era făcută din frişcă, lămâi şi zahăr şi era decorată cu o cupă de îngheţată de vanilie.

Evangeline a încercat să savureze băutura, dar voia de asemenea să o împartă cu mama şi cu fratele ei, care făcuseră greşeala de a o comandă pe cea cu afine.

Evangeline încă îşi amintea cum stătea pe scările din faţa magazinului, între părinţii ei, şi cum se simţea cea mai norocoasă fată din lume.

Evangeline nu ştia că era posibil să călătoreşti în timp până la acea zi. Îşi dorea atât de mult să se întoarcă, să fie cu părinţii ei, să fie în siguranţă, încât era dispusă să creadă imposibilul.

O umbră s-a mişcat în magazin. Evangeline a văzut-o prin fereastră şi deşi era doar o umbră, deja ştia a cui era.

— Tată! a strigat intrând în magazin.

Mirosea exact cum şi-l amintea – a lemnul lăzilor şi a parfumul de violete al mamei ei.

Ghetele lui Evangeline au lovit zgomotos podeaua când a înaintat mai mult, strigând:

— Tată!

— Scumpo, a zis mama ei, nu veni aici!

Genunchii lui Evangeline i s-au înmuiat la auzul vocii mamei ei. Nu o mai auzise de atât de mult timp. Nu-i păsa ce spunea, nimic nu o putea opri pe Evangeline să nu o urmeze.

A alergat spre spatele magazinului, unde o uşă deghizată ca un dulap dădea spre camera de depozitare din spate. Dar părinţii ei nu erau acolo. Erau doar lăzi deschise, o vitrină pe jumătate goală şi o grămadă de alte nimicuri pe care Evangeline nu le-a băgat în seamă. Dacă îşi amintea corect această zi, părinţii ei ar fi trebuit să fie în pod umflând baloane pentru următoarea zi.

Scările erau în partea din spate a încăperii. Dar imediat ce a ajuns la ele, vocea tatălui ei a răsunat de sus:

— Scumpo, nu veni aici!

— Trebuie să te văd puţin!

A urcat rapid scările, inima îi era plină de speranţă şi de teama că dacă nu era suficient de rapidă, ar fi fost adusă înapoi în prezent şi că nu şi-ar mai vedea niciodată mama şi tatăl.

Când a simţit clanţa solidă şi reală, aproape a plâns. Uşa s-a deschis şi a văzut o cameră plină cu baloane. De culoarea lavandei, mov, albe şi aurii legate cu panglici roz. Erau aceleaşi de la ziua ei de naştere din acel an, doar că păreau mai aprinse şi mai săltăreţe şi erau mult *mai multe* decât îşi amintea.

— Scumpo, nu ar trebui să fii aici, a zis mama.

— Strici surpriza, a adăugat tatăl.

Vocea lui era clară şi părea aproape, dar Evangeline nu-i vedea printre toate baloanele.

— Mamă! Tată! Vă rog, ieşiţi!

Părea ca un vis care se transformase într-un coşmar în timp ce Evangeline înainta printre baloane. De fiecare dată când dădea unul la o parte, apăreau două în loc.

— Mamă! Tată!

A început să spargă baloane printre strigăte, dar apăreau tot mai multe.

— Scumpo, ce faci aici? a strigat tatăl ei.

Acum vocea lui părea că vine de jos.

Ştia că e o păcăleală, cum era şi camera asta îngrozitoare.

Dar problema cu speranţa e ceea ce o făcea atât de minunată. Odată ce aveai puţină speranţă, era greu să renunţi. Şi acum că Evangeline auzise vocile părinţilor ei, nu spera decât că, dacă va alerga suficient de repede, le-ar putea vedea şi feţele.

Aproape s-a împiedicat în fuste când a coborât scările, fugind în camera cu nenumărate lăzi cu curiozităţi. Precum baloanele, erau mai multe lăzi decât îşi amintea, un labirint nesfârşit. Apoi a auzit-o pe mama ei întrebând:

— Scumpo, unde eşti?

De data aceasta, vocea blândă a mamei ei a făcut-o pe Evangeline să se încordeze. Era atât de aproape şi totuşi avea sentimentul că aşa va rămâne. Aproape, dar niciodată chiar acolo.

— Îmi pare rău, a zis o nouă voce.

Evangeline a tresărit şi s-a uitat în jur. Doar că tânărul care tocmai vorbise nu avea un chip la care să te uiţi fără să simţi emoţii. O privire a lăsat-o fără suflare. Avea o faţă incredibil de frumoasă şi cei mai verzi ochi pe care îi văzuse vreodată.

— De ce-ţi pare rău? a întrebat Evangeline. Tu mi-ai făcut asta?

Străinul Chipeş s-a întristat.

— Mă tem că nu sunt atât de puternic. Aşa te prinde în capcană Pădurea Blestemată. Îţi oferă suficient de mult ca să vânezi, dar nu te lasă niciodată să găseşti ce vrei.

— Scumpo, unde eşti? a repetat mama ei.

Evangeline s-a uitat în direcţia sunetului. Realiza că Străinul Chipeş avea dreptate. Într-un fel, se temuse în tot acest timp că era prea frumos să fie adevărat. Oamenii cădeau în gropi şi în fântâni, nu în cea mai bună zi din viaţa lor, şi totuşi tot ce voia

să facă era să alerge printre lăzi şi să urmărească sunetul vocii mamei ei. Voia o ultimă privire, un ultim minut, o ultimă îmbrăţişare.

Străinul Chipeş nu părea că ar fi încercat să o oprească dacă ar fi continuat să alerge după mama ei. Stătea nemişcat încât ar fi putut să fie unul dintre obiectele neînsufleţite scoase din lăzi.

Nu clipea, nu tresărea, nu-şi mişca nici măcar un deget. Era îmbrăcat ca un soldat, într-o armură deosebită, dar nu se asemăna cu celelalte armuri pe care le văzuse în acea zi. Şi deşi purta armură, nu observase nicio armă şi nici nu avea mustaţă, aşa că nu putea să fie unul dintre soldaţii lui Apollo.

— Şi tu eşti o capcană a pădurii? a întrebat. Eşti aici pentru vreun fel de schimb? O să mă laşi să-mi văd părinţii dacă îţi ofer un an din viaţă?

— Ai face acel schimb? a întrebat el.

Evangeline s-a gândit o clipă. Era ceva special în a fi atât de aproape de părinţii ei, care făcea ca durerea singuratică din pieptul ei să doară mai mult decât în mod normal. Era tentant să renunţe la un an doar pentru a fi strânsă în braţe de oamenii pe care îi iubea, care o iubeau la rândul lor şi despre care ştia că fără îndoială nu doreau decât tot ce era mai bun pentru ea. Voia pentru moment să uite că tot ce avea era un soţ misterios, că oamenii tot încercau să o omoare şi singura persoană de care era atrasă în mod inexplicabil era cel mai periculos ucigaş dintre toţi.

Un an nu părea un preţ atât de rău de plătit pentru a scăpa de toate. Dar părinţii ei nu ar fi de acord cu acel târg.

— Nu, nu vreau să fac schimbul, a murmurat Evangeline.

— Bine, a spus Străinul Chipeş. Şi nu, nu sunt o altă capcană. Sunt prins într-o capcană proprie.

A păşit uşor înainte, mişcându-se cu graţie pentru cineva atât de înalt şi atât de bine făcut.

— Pădurea Blestemată te poartă într-un loc care e o replică a celei mai bune zile din viaţa ta, apoi îţi

oferă suficient din acea zi încât să te facă să vrei să cauţi mai mult.

— Deci eşti într-o altă zi decât în cea în care sunt eu? a întrebat Evangeline.

Străinul Chipeş a dat din cap.

— Pădurea poate să-şi schimbe peisajul, dar nu poate să ascundă oamenii dinăuntru unul de celălalt. Aşa te-am găsit.

— De ce ai vrea să mă găseşti? Cine eşti?

— Mă cunoşteai ca fiind Haos. Sunt prietenul tău, a spus el.

Dar era ceva ciudat în felul în care zisese *prieten,* de parcă nu era complet sigur. Dacă Evangeline nu l-ar fi văzut pe unul dintre soldaţii însărcinaţi cu paza ei omorât de cineva care voia să o ucidă pe ea, poate că nu s-ar fi gândit prea mult la asta. Nu voia să creadă că era atât de ghinionistă încât până şi acest Haos va încerca să o omoare.

Dar nu voia să-şi asume acest risc.

Evangeline şi-a luat pumnalul de la curea.

Haos şi-a ridicat rapid mâinile.

— Nu eşti în pericol. Sunt aici pentru că un prieten de-al nostru are nevoie de ajutor – de ajutorul tău. E pe cale să ia o decizie îngrozitoare şi trebuie să-l ajuţi să se răzgândească înainte să fie prea târziu să-l salvăm. Nu sunt aici să te rănesc, Evangeline.

— Atunci de ce nu pleci de lângă ea? a mârâit Archer.

Evangeline nu l-a auzit apropiindu-se. S-a întors şi deodată Archer – *Jacks* – era acolo. Era mai uşor să se gândească la el ca Jacks în timp ce îl privea, înaintând repede printre lăzi, uitându-se la Haos cu o privire ucigaşă.

— Nu vreau să te apropii de ea niciodată.

Jacks şi-a scos sabia şi înainte ca Haos să aibă timp să vorbească, i-a străpuns pieptul.

26.
Jacks

Spatele lui Jacks a lovit pământul în timp ce Evangeline s-a aruncat spre el.

— Monstrule! a strigat şi a înjurat.

Nu o mai auzise niciodată înjurând cum trebuie. Nu se pricepea foarte bine, dar încerca să pară furioasă.

A aterizat pe pieptul lui cu o forţă ce ar fi trebuit să-l lase fără aer, dar asta nu a oprit-o din a striga.

— De ce ai făcut asta? Nu poţi pur şi simplu să omori oameni!

A continuat să se zbată deasupra lui. Genunchii ei erau de o parte şi de alta a taliei lui în timp ce îl lovea cu mâinile. Jacks nu putea să-şi dea seama dacă încerca să-l lovească sau să-l înjunghie şi bănuia că nici ea nu ştia.

Dacă ar fi vrut să-l înjunghie, ţinea cuţitul în direcţia greşită, întrucât continua să-l bată cu pumnii. Altă dată, probabil ar fi fost încântat să vadă că măcar încerca să se protejeze, dar ca de obicei, Evangeline nu avea nicio idee în ce fel de pericol se afla de fapt.

Jacks i-a imobilizat ambele încheieturi în mâinile înmănuşate şi i le-a ridicat deasupra capului, înainte ca ea să-i taie din greşeală gâtul.

— Nu e mort cu adevărat, a spus el. Monstrul *adevărat,* cel pe care tocmai l-am înjunghiat, va reînvia. Şi atunci când o va face, noi trebuie să fim plecaţi de aici.

— Nu există niciun noi. Ştiu cine eşti!

Evangeline şi-a eliberat în sfârşit mâinile, s-a dat în spate şi şi-a îndreptat pumnalul direct spre inima lui. De această dată lama era îndreptată în direcţia corectă. Mâinile îi tremurau, dar vocea încă era furioasă şi rănită.

— Ţi-am văzut portretul în revista de cancan împreună cu o poveste despre fiecare om pe care l-ai omorât noaptea trecută!

— N-am omorât pe nimeni noaptea trecută.

— Ai ucis pe cineva chiar în faţa mea!

— Asta nu a fost crimă. Încerca să te omoare.

Evangeline s-a încruntat. Ştia că avea dreptate. Dar nu a mişcat pumnalul. L-a ţinut aţintit spre inima lui. Putea să vadă în ochii ei că era convinsă că să-l omoare era lucrul cel mai bun de făcut. Şi nu greşea în totalitate.

— Merit asta, a spus. Probabil merit mult mai rău, dar asta *nu* este ziua în care mă omori. Încerc foarte mult să te ţin în viaţă.

Jacks i-a apucat mâinile din nou şi a întors-o, blocând-o cu corpul său. A încercat să fie blând, să nu o rănească, dar trebuia ca ea să înţeleagă înainte să-i dea drumul.

— Da, sunt un criminal. Îmi place să rănesc oameni. Îmi place sângele. Îmi place durerea. Sunt un monstru, dar fie că îţi aminteşti sau nu, sunt monstrul *tău,* Evangeline.

Ea a rămas fără suflare.

Pentru o secundă, Jacks putea să jure că nu era furie sau frică în ochii ei. Încet, obrajii i s-au îmbujorat în mod diferit faţă de înainte. Nu putea să-şi dea seama dacă îşi amintea.

Dar era suficient de egoist să spere că da.

A dezbătut dacă s-o ţină blocată sub el până când îşi amintea. Ştia că e o idee rea, dar îşi dorea ca ea să-şi aducă aminte de el. Voia să se uite la el măcar o dată şi să îl cunoască în modul în care o făcuse înainte.

Era crud din partea lui să vrea ca ea să îl dorească din nou. Dacă şi-ar aminti, ar durea-o mai mult.

Încă era bântuit de ultima dată când o văzuse. Fusese chiar în faţa Arcadei Valory. Doar cu câteva ore înainte, o simţise murind în braţele lui.

Evangeline nu avea nicio idee despre ce se întâmplase, nicio idee că Jacks deja folosise pietrele pentru a da timpul înapoi pentru ea.

Încerca să îl convingă să nu le folosească, să nu se întoarcă la Donatella. Îl rugase, în schimb, să rămână cu ea.

Până la urmă, ea încă îl voia.

Jacks îşi dorise atât de mult să-i spună că nici măcar nu-şi amintea cum arăta Donatella, că faţa lui Evangeline era singura pe care o vedea dacă închidea ochii, că ar merge oriunde cu ea… dacă ar putea.

Dar nu putea să o vadă murind din nou. Prima lui vulpe crezuse în el şi murise, exact cum avea să moară şi Evangeline. Povestea lor avea un singur final, şi nu era unul fericit. Speranţa ei poate că era puternică, dar nu era magică. Nu era suficientă.

Era mai bine s-o rănească, mai bine să-i frângă inima, să facă orice avea de făcut pentru a o ţine în viaţă şi a o ţine departe de el.

Asta nu se schimbase.

Dar astăzi, lui Jacks îi era greu să-i dea drumul. Voia să o ţină lipită de pământ, sub el. Ar fi dat foc lumii şi ar fi lăsat-o să ardă doar ca să continue să o ţină aşa.

S-a uitat într-o parte. Castor nu se mişca. Pieptul îi era împietrit, ochii îi erau larg deschişi. Chiar arăta mort. Dar nu mai era mult până avea să reînvie.

Jacks trebuia să o scoată pe Evangeline de acolo.

Încă era îmbujorată, faţă îi era roşie şi respira greu. Jacks putea să îşi dea seama că încă nu decisese dacă avea încredere în el, dar nu mai putea să piardă mai mult timp.

A sărit în picioare. Apoi i-a apucat mâna şi a ajutat-o să se ridice înainte să ia funia de la cureaua lui.

— Ce faci? a început ea, dar Jacks nu i-a dat ocazia să se îndepărteze. A tras-o înapoi spre el şi i-a legat rapid încheietura de a sa.

27.
Evangeline

Evangeline nu a văzut de unde scosese Jacks funia. A apărut deodată în mâinile lui dibace, de parcă ar fi cărat-o dintotdeauna cu el, în cazul în care avea nevoie să lege o fată.

— Cum am putut să fiu vreodată îndrăgostită de tine?

Era o întrebare nepoliticoasă, dar Evangeline se simţea istovită.

Acum o clipă era la pământ cu Jacks deasupra ei, iar acum erau legaţi împreună, piele pe piele, iar sentimentul era altul decât atunci când se afla un strat de haine între ei.

Îşi imagina că putea să-i simtă pulsul bătând odată cu al ei.

Evangeline trase de sfoara care îi lega, dar în loc să se lărgească, pe sfoară începură să crească flori, boboci albi şi roz pe firişoare verzi ca smaraldul care se răsuceau în jurul mâinilor lor, legându-i şi mai strâns.

— Ce faci? a întrebat Jacks.

— Am crezut că tu faci asta!

— Crezi că ne-aş lega cu flori?

S-a încruntat în timp ce un bobocel roz a înflorit.

— Probabil că e locul acesta, a spus el.

Atunci Evangeline a observat că nu mai erau în camera din spate a magazinului de curiozităţi.

Lăzile dispăruseră şi magazinul fusese transformat într-o cabană drăguţă – sau poate acest loc straniu era un han? Intrarea luminată intens unde stăteau arăta puţin prea mare pentru o cabană. Erau cel puţin patru etaje deasupra lor, pline cu uşi sculptate, cu decoraţiuni bizare care înfăţişau iepuri purtând coroane, inimi în clopote de sticlă şi sirene purtând coliere din scoici.

S-a simţit imediat naivă pentru că nu a observat imediat, pentru că nu a putut să vadă dincolo de Jacks.

Direct în faţa ei era o uşă rotunjită şi lângă ea era cel mai bizar şi minunat ceas. Era pictat cu penduluri strălucitoare cu bijuterii şi în locul orelor ceasul avea nume de mâncăruri şi băuturi. Lucruri precum *Găluşte şi Carne, Tocană de Peşte, Tocană Misterioasă, Pâine Prăjită şi Ceai, Terci, Bere, Cidru, Prăjitură cu Miere, Îngheţată cu Mure Sălbatice, Tort Pădurea Neagră.*

— Bine ai venit în Vizuină, a spus încet Jacks.

Evangeline s-a răsucit. Sau a încercat. Să te răsuceşti nu era întocmai posibil cu o funie din flori ce le lega mâinile.

— Nu poţi să legi oamenii şi să îi iei oriunde vrei tu să mergi.

— N-aş avea nevoie dacă ţi-ai aminti.

Vocea lui era înceată, dar era periculos de înceată, genul care făcea cuvintele să sune aspru.

Evangeline şi-a spus că nu-i va păsa. Dar înainte, simţea nevoia să riposteze.

— Nu crezi că *încerc* să-mi amintesc?

— În mod clar nu suficient de mult, a spus rece Jacks. Îţi vrei măcar amintirile înapoi?

— Tot ce am încercat a fost să le recuperez!

— Dacă tu crezi asta, atunci ori te minţi singură, ori chiar ai uitat cum e să încerci cu adevărat.

Ochii lui ardeau când i-a întâlnit pe ai ei, era un foc asemănător cu furia. Dar putea să vadă că era de asemenea rănit. Se vedea în firişoarele argintii care se mişcau prin albastrul ochilor lui ca nişte crăpături.

— Te-am văzut încercând înainte. Te-am văzut să vrei ceva mai mult decât orice din lumea asta. Am văzut ce eşti dispusă să faci. Cât de departe eşti dispusă să mergi. Nici măcar nu te apropii acum.

Jacks şi-a încleştat maxilarul în timp ce se holba la ea. Părea furios şi exasperat. Şi-a ridicat mâna de parcă ar fi vrut să şi-o treacă prin păr, dar apoi a dus-o la ceafa ei şi şi-a lăsat fruntea pe a ei.

Pielea lui era rece, dar contactul dintre ei o încălzise.

De pe ceafă, mâna i s-a strecurat în păr şi întregul corp i s-a înmuiat. A ţinut-o lipită de el, mângâind-o încet pe păr.

Era atât de greşit să îl dorească pe omul care o legase de el şi care-i făcuse alte lucruri îngrozitoare. Dar se putea gândi doar la cât de mult îl voia.

Era ca un fruct otrăvit din basme – o muşcătură distrugea o persoană. Dar nici măcar nu-l muşcase, şi nici nu avea de gând. Nu putea să fie vorba despre muşcături. Nici măcar nu ştia de ce se gândea la aşa ceva.

A încercat să se îndepărteze, dar Jacks a îmbrăţişat-o strâns, ţinându-i părul în pumn şi apăsându-şi fruntea de a ei.

— Te rog, Vulpiţo, aminteşte-ţi.

Numele i-a stârnit ceva.

Vulpiţo.

Vulpiţo.

Vulpiţo.

Un simplu cuvânt. Doar că nu se simţea simplu deloc. Părea ca o lovitură. Precum speranţa. Părea cel mai important cuvânt din lume. Cuvântul care i-a făcut sângele să clocotească şi capul să se învârtă până când încă o dată erau doar ea şi Jacks. Nimic nu exista cu excepţia frunţii lui reci, a sentimentului mâinii lui puternice care se juca în părul ei şi a privirii distruse care se ruga de ea din ochii lui albaştri.

Combinaţia acestor factori îi făcea stomacul să vuiască, până când toate sentimentele pe care încercase să le înăbuşe au ieşit iar la suprafaţă.

Voia să aibă încredere în el. Voia să-l creadă când a spus că Străinul Chipeş pe care tocmai îl înjunghiase nu era cu adevărat mort. Voia să creadă că toate poveştile sângeroase care i se spuseseră despre el erau minciuni.

Îl voia.

Nu conta că în urmă cu câteva clipe îi spusese că îi place sângele, şi să rănească, şi să provoace

durere. Acele lucruri erau lipsite de importanţă.

Evangeline ar fi putut să găsească un motiv să justifice asta, motive mai temeinice decât auzul unei porecle.

Dar nu voia să-şi apere sentimentele; voia doar să vadă unde duce povestea. Nu mai voia să se îndepărteze; în schimb voia să meargă pe drumul întunecat, pe orice drum întunecat pe care avea să o ducă. Şi asta însemna ceva. Poate că însemna doar că era naivă, sau poate că însemna că inima ei şi-a amintit lucruri, dar mintea nu.

Vulpiţo.

Vulpiţo.

Vulpiţo.

Doar gândul la Jacks spunând acest cuvânt îi făcea inima să tresară, dar nu i-a adus înapoi amintirile.

Când şi-a deschis ochii, privirea nepământeană a lui Jacks încă era aţintită asupra ei. Vedea ceva similar cu speranţa în ochii lui.

— Îmi pare rău, a zis ea încet. Nu-mi pot aminti.

Strălucirea din ochii lui s-a stins. Jacks şi-a desprins repede mâna din părul ei, s-a îndreptat şi s-a îndepărtat. Li se mai atingeau doar încheieturile şi braţele acolo unde erau legaţi de firişoare.

Nu a încercat să le taie, şi asta a bucurat-o pe Evangeline. Poate că nu-şi recuperase amintirile, dar părea că inima ei chiar tresărise la ceva, pentru că o simţea frângându-se puţin în timp ce el o privea cu ochi reci ca umbrele dintr-o pădure.

Ceasul straniu din hol a bătut *Tocană Misterioasă,* şi corpul Străinului Chipeş s-a mişcat pe jos. Evangeline i-a văzut pieptul tresărind, dar nu părea că respiră.

— Trebuie să plecăm de aici, a zis aspru Jacks. A tras de funia înflorată ce îi lega şi florilor le-au căzut multe petale.

— Unde mergem? a întrebat. Şi cum am ajuns *aici?*

— Suntem aici pentru că eu ne-am legat împreună, a zis Jacks. Dacă doi oameni se ating

piele pe piele, amândoi sunt blocaţi în iluzia persoanei cu cea mai puternică voinţă. Altfel e posibil să ne pierdem. De vreme ce suntem prinşi în iluzii diferite, s-ar putea să dai de un perete, iar eu de o uşă…

— Deci, asta e cea mai bună zi a ta? a întrebat Evangeline.

Şi-ar fi dorit să-şi fi dat seama mai devreme, ca să fi avut mai mult timp să cerceteze acest han ciudat, să vadă de ce îi plăcea lui Jacks că se găsea acolo.

Dar în mod clar el nu voia să mai zăbovească. Nici măcar nu i-a răspuns la întrebare.

Nu auzea nicio voce care să-l strige, dar s-a întrebat dacă să fie aici îl rănea pe Jacks la fel cum o rănise pe ea să fie atât de aproape de amintirea părinţilor ei. Dacă şi el simţea atracţia a ceva ce voia dar nu putea avea.

El a deschis uşa care dădea spre ieşirea din Vizuină de parcă nu putea să scape mai repede. Şi totuşi Evangeline a văzut o urmă de durere în ochii lui, de parcă şi pe el îl durea să plece.

Afară, el a început să fugă pe unul dintre cele mai vesele drumuri pe care ea le văzuse vreodată.

Păsări colibri zburau şi mici dragoni albaştri dormeau pe ciuperci îmbulinate. Macii care mărgineau drumul ce ducea departe de han erau de asemenea gigantici. Îi ajungeau până la talie şi aveau petale roşii care arătau ca mătasea şi care miroseau a cel mai dulce parfum.

Când au ajuns în capătul drumului pavat cu pietre, aerul s-a transformat din dulce-floral în umed, cu iz de muşchi. Drumul continua, dar era făcut doar din noroi şi mărginit de copaci enormi înşiruiţi, care transformau lumea din strălucitoare ca razele soarelui în umbrită şi rece.

Evangeline auzea un pârâu curgând în depărtare – alături de sunetele vocilor şi copitelor cailor grăbiţi.

Trebuie că Vânătoarea era aproape, ceea ce însemna că şi Apollo putea fi aproape.

Cu tot ceea ce se întâmplase, uitase de el. Se întreba dacă Apollo participa la Vânătoare sau dacă primise mesajul ei de la Joff despre a se alătura abia după ce ea ar fi vorbit cu el. Spera foarte mult că o aştepta în faţa Pădurii Blestemate. Nu voia să-şi imagineze ce s-ar întâmpla dacă ar găsi-o acum, legată de Jacks.

— Unde mergem mai exact? a întrebat Evangeline.

— Mai întâi trebuie să ieşim din această pădure înainte ca altcineva să încerce să te omoare.

— Legat de asta, a zis, a mai încercat cineva să mă omoare mai devreme, înainte să intru aici.

Jacks i-a aruncat o privire dezamăgită.

— Cum de în fiecare zi cineva încearcă să te omoare?

— Aş vrea să ştiu. Atunci poate aş putea să previn din a se întâmpla.

El părea că se îndoieşte.

— Cine a fost? L-ai văzut?

— A fost Lord Belleflower. Îl cunoşti?

— Ne-am cunoscut. Răsfăţat, bogat, în mare parte inutil.

— Ştii de ce ar vrea să mă ştie moartă? Numele Petra îţi spune ceva?

Jacks a tresărit. A fost rapid, aproape imperceptibil, că Evangeline s-a întrebat dacă şi-a imaginat.

Când a vorbit din nou, părea aproape plictisit.

— Petra a fost o fetişcană nesuferită. A fost amanta lui Belleflower până când a murit recent. Dar tu n-ai avut nimic de-a face cu asta.

— Atunci de ce vrea el să mă omoare?

— Nu ştiu.

Jacks părea mai nervos acum.

— În momentul acesta, cred că toţi te vor moartă.

— Inclusiv tu?

— Nu.

Nu a ezitat nici măcar o secundă.

— Dar asta nu înseamnă că sunt de încredere.

S-a uitat la ea atunci, întâlnindu-i ochii pentru prima dată de când îşi lipise fruntea de a ei şi o rugase să-şi amintească. Avea cei mai luminoşi şi albaştri ochi pe care îi văzuse vreodată. Dar cum stăteau în pădure, ochii lui păreau mai palizi decât înainte, o nuanţă fantomatică de albastru care o făcea să se gândească la luminile care pâlpâie gata să se stingă.

— Nu cred că mă vei răni, a zis ea.

Culoarea ochilor lui s-a întunecat.

O să te simţi foarte diferit în curând.

Cuvintele erau doar în capul ei, dar sunau ca vocea lui Jacks, şi pentru o clipă, a simţit un gol îngrozitor în stomac.

O pasăre a croncănit tare şi ascuţit.

Evangeline s-a uitat în sus.

O creatură neagră, familiară, înaripată le dădea ocol.

Inima i-a stat o clipă când şi-a amintit cum aceeaşi creatură o muşcase de umăr.

— O, nu!

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Jacks.

— Pasărea, a şoptit Evangeline. E a conducătorului Armatei Eroilor. Te vânează.

Cu mâna lui liberă, Jacks a scos un cuţit din teaca de pe picior.

— Nu!

Evangeline i-a apucat repede încheietura.

Jacks s-a încruntat.

— Nu-mi spune că acum nu am voie să omor păsări.

— E un animal de companie şi nu ar trebui să fie condamnat din cauza stăpânului său.

Jacks s-a uitat la Evangeline de parcă ce spusese nu avea niciun sens pentru el. Dar a lăsat cuţitul.

— Să sperăm că această pasăre de companie îşi trăieşte cea mai bună zi plină cu iepuri graşi şi nu se concentrează pe noi.

— Mulţumesc, a spus Evangeline.

— Nu prea cred că ţi-am făcut o favoare.

— Dar asta am vrut.

Jacks s-a uitat de parcă voia să spună altceva despre *dorinţele* ei, dar apoi a tras-o mai departe prin pădure.

Evangeline nu ştia cât au mers, dar în cele din urmă pădurea se vedea în ceaţă. Florile şi firişoarele care îi legau împreună au dispărut ca un vis care poate supravieţui doar la soare.

Încă îl vedea pe Jacks şi simţea încheietura lui pe a ei, acum legaţi doar cu o simplă funie, dar în jurul lor se lăsa întunericul. Cerul era un amestec de gri şi cărbune şi nori plutind gata să explodeze.

Prima picătură a fost surprinzătoare. Apoi a început să plouă cu şiroaie gri-argintii care cauzau harababură printre stele şi prin întunericul nopţii.

Evangeline şi-a pus gluga pelerinei ei verzi, dar ploaia deja îi udase tot părul.

— Asta înseamnă că am ieşit oficial din Pădurea Blestemată?

— Da.

— Dar unde sunt toate corturile pentru Vânătoare?

— Sunt de cealaltă parte a pădurii acum, a zis Jacks în timp ce continuau să înainteze.

Încă o dată, Evangeline pierdu noţiunea timpului în timp ce orbecăiau cu greu prin ploaie. Era întuneric când ieşiseră din pădure şi încă era întuneric şi acum. Jacks devenise foarte tăcut şi ei îi era foarte foame.

Nu-şi amintea ultima dată când mâncase sau băuse ceva. Nu păruse să conteze în Pădurea Blestemată. Dar acum îi ghiorăia stomacul şi picioarele îi erau obosite şi fiecare piatră şi ghindă arătau de parcă meritau să fie gustate.

Începea să resimtă consecinţele de a nu fi mâncat sau băut nimic toată ziua. Sau cel puţin… a crezut că trecuse doar o zi. Nu ştia sigur cât timp se scursese de când intrase în pădure.

Tot ce ştia era că era noapte din nou, gura îi era uscată şi picioarele păreau gata să se prăbuşească sub ea. Jacks mergea în ritmul ei, dar şi-a imaginat că îl încetinea.

Pelerina ei era îmbibată şi apa începea să-i ajungă până la piele.

— Aproape am ajuns, a zis el.

Ploaia îi picura din vârfurile părului auriu până pe obraji înainte să-i cadă pe gât, până la pieptar. Spre deosebire de Evangeline, nu purta nicio glugă sau pelerină – şi, ca întotdeauna, arăta foarte chipeş.

S-a uitat la ea cu coada ochiului.

— Nu ar trebui să te holbezi aşa la mine.

— Atunci cum ar trebui să mă holbez?

— Nu ar trebui să o faci.

Şi-a mutat brusc privirea.

Evangeline a simţit un junghi dureros. Jacks o legase de el, îi salvase viaţa şi acum îi spunea să nu se uite la el.

— Ce facem, Jacks?

— Trebuie să scăpăm de ploaie, a zis el.

De îndată ce a vorbit, un han a apărut în depărtare, ca o fotografie într-o carte cu imagini. Dar lui Evangeline nu-i păsa atât timp cât era cald şi cât putea să mănânce ceva. Pantofii ei erau uzi leoarcă; pelerina îi era îmbibată şi se lipea de ea; chiar şi funia care o lega de Jacks era udă. Dar pe măsură ce se apropiau, vedea că şi prin ploaia torenţială hanul părea călduros şi primitor.

Clădirea era făcută în totalitate din cărămidă roşie strălucitoare, cu multe ghivece pline de flori cu frunze în formă de vulpe, acoperite cu picături mari de ploaie. Hornul de pe acoperişul înţesat de muşchi, din care ieşeau aburi cenuşii, umplea aerul umed cu miros de fum, în timp ce semnul din faţa hanului se legăna în vânt.

Hanul cel Vechi de la Capătul Pădurii: pentru Călători Rătăciţi şi Aventurieri.

Sub acest semn era un alt semn care se legăna în vânt şi pe care scria: *Locuri libere.*

Şi apoi, sub acest ultim semn mai era un semn şi mai mic pe care scria: *Un pat.*

28.
Apollo

Apollo nu participase niciodată la Vânătoare.

E oportunitatea perfectă să fii ucis, îi spusese dintotdeauna tatăl său. *Fii prezent când începe, rosteşte un strigăt de luptă şi apoi pleacă de acolo cât poţi de repede.*

Apollo făcuse întotdeauna întocmai. Niciodată nu s-a aventurat dincolo de perimetrul taberei regale ca să intre în Pădurea Blestemată.

Singurul lucru care l-ar fi putut atrage în Pădurea Blestemată era Evangeline. De îndată ce băiatul apăruse în cortul său şi îi spusese că cineva încercase să o omoare, tot ce voia să facă Apollo era să meargă în pădure să o salveze.

Apoi realizase că asta era oportunitatea pe care o aşteptase. Momentul care o va asigura că va avea mereu grijă de ea.

— Măreţia Voastră, a strigat un soldat.

Partea din faţă a cortului său s-a deschis şi un bărbat s-a strecurat înăuntru.

— Lord şi Lady Vale sunt aici să vă vadă.

— Lasă-i să intre, a zis Apollo.

Uşa cortului s-a deschis mai larg şi Honora şi Wolfric Valor au păşit înăuntru.

Atmosfera s-a domolit când au intrat. Flăcările focului s-au diminuat, ca şi cum cortul ar fi inspirat adânc şi şi-ar fi ţinut respiraţia.

Wolfric nu purta o haină, doar o cămaşă veche modestă, cu şnururi la gât, pantaloni negri grei şi cizme din piele uzate. Îmbrăcămintea soţiei sale era la fel de simplă. Aceste straie ar fi trebuit să-i facă să arate ca nişte ţărani, şi totuşi un aer de autoritate superioară încă se agăţa de ei. Înainte ca gărzile lui Apollo să închidă cortul, îi surprinsese privind

cuplul cu ceva ce părea aproape de reverenţă, în ciuda faptului că nu ştiau cine erau ei cu adevărat.

— Vă rog, luaţi un loc.

Apollo a făcut semn spre banca de vizavi de o masă joasă acoperită cu lumânări, în timp ce el s-a aşezat pe un scaun. Cum Apollo plănuise să stea timp de câteva zile, se asigurase că avea un cort cât se poate de confortabil. Perne, pături, scaune – avea chiar şi o cadă într-un colţ.

— Mulţumesc că aţi venit în seara asta. Mă bucur să vă revăd pe amândoi, Majestăţile Voastre. Deşi mi-aş fi dorit să fie în alte circumstanţe. Sunt sigur că ştiţi că soţia mea a dispărut.

— Familia mea va ajuta cu orice va putea, a zis Wolfric.

— Mă bucur să aud asta, întrucât cred că aveţi acces la obiectul de care am nevoie.

Apollo a scos pergamentul pe care Lordul Robin Slaughterwood i-l dăduse şi l-a desfăcut cu grijă. Imediat, partea de jos a paginii a luat foc, aşa cum se întâmpla întotdeauna. Încet, flăcările au înghiţit cuvintele rând cu rând.

După ce Lordul Slaughterwood îi dăduse prima dată misiva, Apollo a avut nevoie de opt încercări ca să citească pagina şi chiar şi atunci, nu a reuşit niciodată să citească ultimele rânduri – ardea mereu prea rapid. Dar citise suficient de mult ca să ştie că nu ar fi trebuit niciodată să-şi piardă timpul în căutarea brăţării lui Vengeance Slaughterwood. Această poveste era cea pe care ar fi trebuit să o vâneze în tot acest timp.

— Ştiţi ce e asta? i-a întrebat pe Valori în timp ce pagina ardea în faţa lor.

— Nu, a răspuns Wolfric. Şi ar trebui să ştii, nu-mi place teatrul. Dacă vrei să ceri ceva, spune.

— Nu e teatru, a zis Apollo scuzându-se. Este doar blestemul poveştii.

S-a străduit să nu sune zeflemitor. Dacă avea să funcţioneze, bătrânul rege nu trebuia să-l vadă ca pe o ameninţare.

— Pergamentul conţine o poveste demult pierdută despre un copac unic. Copacul Sufletelor.

Apollo a făcut o pauză cât să-i analizeze expresia lui Wolfric, dar faţa fostului rege stoic nu trăda nimic. Nici cea a soţiei lui, deşi pergamentul nu o menţiona, prin urmare, poate că ea nu ştia despre el.

— Nu am auzit despre acest copac până în ziua când un prieten mi-a dat acest pergament. Conform lui, ramurile Copacului Sufletelor sunt pline cu sânge şi oricine suficient de isteţ să găsească copacul şi suficient de curajos să-i bea sângele nu va mai fi om, ci nemuritor.

— Pare un mit pe cinste, a zis Wolfric.

— Tu ar trebui să ştii, a zis Apollo. Pergamentul mai spune că sunteţi singura persoană care a reuşit să facă să crească acest copac.

— Am fost, a zis Wolfric calm. Am fost nesăbuit să îl plantez în primul rând. Copacul Sufletelor este malefic.

— Câteodată răul e necesar.

Pentru o clipă, expresia de piatră a fostului rege a cedat în sfârşit. Buzele i s-au curbat. Apollo a simţit o urmă de triumf.

Apoi Wolfric s-a ridicat şi s-a uitat de sus la Apollo, de parcă nu era decât un biet copil.

— Nu există rău necesar, există doar alegeri proaste, şi mă tem că eşti pe cale să faci una, băiete.

Apollo s-a enervat la auzul cuvântului *băiete.* Dar şi-a stăpânit vocea şi a continuat:

— Evangeline este inocentă şi Lordul Jacks este un nemuritor cu prieteni nemuritori. Nu o să-l întrec vreodată şi nu o să-mi salvez soţia atât timp cât sunt un simplu muritor.

Wolfric a pufnit.

— Am auzit că soţia ta a fost răpită de Lord Belleflower, nu de Lord Jacks.

— Poate că e adevărat, dar ascultaţi la mine, deja e cu Jacks acum.

— Atunci ar trebui să nu mai pierzi timpul în corturi luxoase şi să ieşi afară ca un conducător şi să o cauţi, a zis Honora.

Apollo fu luat prin surprindere şi se simţi uşor ruşinat. Cuvintele lui Wolfric îl enervaseră şi cele rostite de Honora l-au pus la respect.

— Soţia mea are dreptate, a zis Wolfric. Du-te şi caută-ţi prinţesa, şi dacă ţii la viaţa ta, uită de Copacul Sufletelor.

29.
Evangeline

Evangeline spera că Hanul cel Vechi era călduros. Extrem de călduros. Spera că încăperile erau mici şi primitoare, că ardea focul şi că erau pături – grămezi de pături. Şi-a imaginat pături peticite pe bănci, pături pe podele şi pături acoperind scările.

Şi-a dat seama că poate delira puţin. Şi nu era din cauza lui Jacks de data asta. Se obişnuise să-i simtă încheietura pe a ei. Deşi, pe când se apropiau de han, i-a simţit pulsul crescând.

— Orice ai face, nu-ţi da jos gluga.

Continua să plouă în timp ce Jacks i-a aşezat gluga astfel încât aproape îi acoperea ochii.

— Abia pot să văd.

Evangeline şi-a ridicat gluga ca să nu fie complet legată la ochi.

— Şi cum rămâne cu tine? Nici măcar nu ai o pelerină.

— Nu am nevoie de una.

— Eşti la fel de uşor de recunoscut ca mine. Şi ai o femeie legată de tine.

— Sunt foarte conştient de asta, a mormăit Jacks. Doar urmează-mă şi fă-mi jocul.

Înainte ca Evangeline să mai poată întreba ceva, el a deschis uşa.

Hanul nu era plin cu păturile pe care şi le imaginase Evangeline, dar era pitoresc şi primitor, din ce vedea.

Grinzi de lemn traversau un tavan acoperit cu felinare de sticlă desperecheate care păreau mici stele pierdute, în timp ce luminau scările la dreapta şi la stânga, iar apoi era un hol în mijloc care ducea spre o tavernă liniştită, cufundată în lumina difuză a felinarelor. Probabil că era destul de târziu, pentru că singurii clienţi ai tavernei erau un cuplu care

vorbea liniştit la un pahar de bere aproape gol şi o pisică albă şi pufoasă care bea lapte dintr-o farfurie, într-un capăt al barului.

— Cu ce vă ajut? a întrebat hangiul.

— Avem nevoie de o cameră în noaptea asta.

Jacks a ridicat mâna, lăsând la vedere încheieturile lor legate, dar acoperindu-i faţa lui Evangeline.

— Cred că ne aşteptaţi. V-am scris la începutul săptămânii ca să rezerv o cameră pentru mine şi noua mea soţie.

Soţie.

Cuvântul îi provoca multe trăiri, un gol în piept şi ameţeală. Îi plăcea să îl audă spunând cuvântul *soţie* probabil mai mult decât ar fi trebuit, dar spusese şi că le scrisese la începutul săptămânii.

Jacks plănuise asta – şi planurile lui Jacks nu se terminau niciodată cu bine.

Evangeline nu-şi amintea de ce se simţea aşa. A încercat să-şi amintească câteva lucruri pe care Jacks le planificase în trecut. Dar tot ce-şi amintea era cum pulsul lui Jacks crescuse şi cum îi spusese înainte că nu ar trebui să se holbeze la el. Şi acum avea un presentiment brusc şi îngrozitor despre acest plan.

— Eşti gata, iubire? Sau ai vrea să te duc în braţe? a întrebat el.

Acum Evangeline nu mai auzea decât cuvântul iubire. Şi-a spus că Jacks doar se prefăcea, jucând un rol pentru planul pe care-l pusese la cale. Dar Evangeline a rămas fără suflare când a tăiat funia ce le lega încheieturile şi apoi a ridicat-o fără efort în braţe.

Inima ei a tresărit în timp ce el urca scările. Îi plăcea cum i se simţeau braţele, dar nu putea să scape de sentimentul că se întâmpla ceva ce nu-i plăcea.

— Jacks, ce plănuieşti? a şoptit ea. De ce m-ai adus aici? De ce ne prefacem că suntem căsătoriţi?

— Pui multe întrebări.

— Doar pentru că tu faci multe lucruri îndoielnice.

A ignorat-o şi au ajuns la al doilea etaj al hanului. La jumătatea holului, o uşă era întredeschisă. O dâră de lumină de la nişte lumânări învăluia holul. Când Jacks a intrat în cameră, aceasta arăta oricum, dar nu sinistru.

Camera era ca o cabană de vis. Totul era verde şi auriu şi roz.

Felinare cu sticlă verde smarald care pâlpâiau atârnau de fiecare parte a patului, ce avea o tăblie sculptată care arăta precum un copac înflorit. Cuvertura de o nuanţă caldă de verde pădure era acoperită cu petale roz-pal. Petalele erau presărate, de asemenea, pe podeaua de lemn şi pe şemineul unde ardeau câţiva buşteni ce umpleau camera cu o strălucire suavă.

Evangeline i-a simţit pieptul lui Jacks mişcându-se când a respirat adânc. Inima îi bătea din nou şi acum şi a ei. Dar se temea că dintr-un alt motiv decât al lui.

Timpul părea că încetineşte în timp ce o ducea spre pat. Aerul era cald de la foc şi dulce de la petalele florilor, şi totul arăta de vis.

Cu excepţia lui Jacks.

Nu se uita la ea. De fapt, părea că se uită oriunde altundeva, dar nu la ea, în timp ce a aşezat-o cu grijă pe pat.

Apoi s-a îndreptat către curelele de pe picioarele lui, unde îşi ţinea cuţitele.

— Ce faci?

Evangeline tremura din cap până în picioare în timp ce Jacks a scos o fiolă din cositor pe care nu o observase înainte.

— Ce e asta? a întrebat emoţionată.

El şi-a încleştat uşor maxilarul.

— Am minţit, a zis el. Mi-aş dori ca noi să putem avea un final diferit.

A desfăcut fiola.

— Rămas-bun, Evangeline.

— De ce îţi iei rămas-bun?

S-a panicat în timp ce Jacks îndrepta fiola spre ea.

Nu ştia ce era înăuntru. Dar tot nu credea că ar răni-o. Dar nici c-ar avea de gând să o părăsească.

Plănuia să o adoarmă? Avea o poţiune de somn înăuntrul capsulei?

S-a dat de pe pat şi i-a aruncat fiola din mână, care a zburat.

— Nu!

Jacks a încercat să se mişte, dar pentru prima dată nu a fost suficient de rapid.

Praf auriu strălucitor din fiolă s-a vărsat peste tot în cameră. Evangeline îl simţea pe obraji, pe gene, pe buze.

Şi-a spus să nu-l guste. Dar orice ar fi fost, trebuie că a afectat-o în urma contactului. Dormitorul se învârtea suficient cât să-i facă lumea să pară zgomotoasă într-un mod plăcut în timp ce praful auriu strălucea în jurul lor. Jacks părea să strălucească cel mai mult. De fapt, părea făcut să strălucească. Părul, pometii, gura ursuză erau aurii şi strălucitoare.

Părea de parcă pudra îl afecta şi pe el.

Evangeline s-a uitat cum el încerca să-şi scuture sclipiciul din păr, dar pletele lui erau încă ude şi praful argintiu era încăpăţânat. După o secundă, a renunţat să-şi mai scuture părul şi a încercat să pară îmbufnat, dar părea mai degrabă că se răsfaţă. Tot ceea ce la Jacks arăta de obicei aspru, brusc părea blând şi uşor confuz.

— Eşti o ameninţare, a mormăit el în timp ce praful auriul se învârtea în jurul lui. Putea să fie otravă!

— M-ai fi otrăvit?

— Am fost tentat nu doar o dată…

Ochii i s-au întunecat în timp ce privirea i-a zăbovit pe buzele ei şi a rămas acolo.

Pielea lui Evangeline s-a încălzit şi a început să creadă că ea şi Jacks aveau definiţii diferite pentru otravă.

Ceva i-a venit în minte. *Gura nemiloasă a lui Jacks. Buzele ei. Moarte şi săruturi, şi acelaşi destin condamnat.*

Gândurile păreau ca frânturi dintr-o amintire. A încercat să se agaţe, să-şi amintească. Dacă şi-ar aminti, poate ar putea să-l convingă să rămână. Dar totul era atât de înceţoşat în capul ei din cauza prafului auriu.

Se făcea din ce în ce mai cald în cameră, şi pentru o clipă, tot ce voia era să îşi închidă ochii şi să se întindă pe pat până când totul se oprea din învârtit. Dar se temea că dacă îşi închidea ochii, când i-ar fi deschis din nou, Jacks ar fi plecat. *Definitiv de data asta.*

Tocmai îşi luase rămas-bun. Spusese că şi-ar fi dorit ca povestea lor să aibă un final diferit, de parcă deja ajunseseră la ultima pagină.

Dar Evangeline voia să aibă parte de mai multe pagini.

Când Jacks şi-a îndepărtat privirea şi a dat să plece, i-a apucat încheietura cu ambele mâini.

— Nu te las să pleci. Ai spus că eşti monstrul *meu.* Dacă eşti al meu, de ce să mă aduci aici doar ca să mă părăseşti? Nimic nu are sens.

El a scrâşnit din dinţi.

— Să fiu al tău nu te face a mea.

Evangeline nu ştia dacă pudra aurie încă îl afecta. Asprimea îi revenise în timp ce stătea acolo cu părul ud şi ochi arzători. Erau ciudat de luminoşi, aproape înfierbântaţi.

Nu pot să stau cu tine. Noi nu suntem meniţi să fim împreună.

El s-a retras…

Dar Evangeline l-a ţinut strâns. S-a luptat cu somnolenţa – care a învins în timp ce spunea:

— Nu te cred, Jacks. *Ştiu că te cunosc,* şi nu cred că poţi să faci nimic în privinţa asta.

— Nu pot să fac asta, a zis el aspru.

Fiind atât de aproape, îi vedea ochii care erau aproape de un roşu strălucitor în jurul pupilelor. Aproape ca… sângele?

El şi-a închis ochii de parcă nu voia ca ea să-l vadă, dar l-a făcut doar să pară şi mai pierdut. Aproape şi departe în acelaşi timp.

Ea a auzit o picătură căzând. A crezut că era o lacrimă, dar erau picături de ploaie ce picurau din pieptarul lui pe podea.

Praful auriu înflăcărat încălzise în mare parte camera, dar hainele lor încă era îmbibate cu apă.

A încercat să îi desfacă nasturele de sus al pieptarului.

Jacks a deschis larg ochii.

— Ce faci?

— Hainele tale sunt ude, a şoptit în timp ce a desfăcut primul nasture cu un sunet uşor. Era un sunet slab, dar cumva umplea camera.

Afară, ploaia se lovea cu putere de geam, zguduind sticla, dar Evangeline încă auzea sunetul fiecărui nasture în timp ce îi desfăcea unul după altul.

— E o idee foarte proastă, a murmurat Jacks.

— M-aş fi gândit că-ţi plac ideile proaste.

— Doar când sunt ale mele.

A stat neclintit când a ajuns la ultimul nasture şi l-a împins uşor prin gaură. Pentru o clipă, nu exista ploaie, nici respiraţie. Erau doar ei doi.

Evangeline i-a desfăcut cu grijă cămaşa.

Apoi a simţit mâinile lui Jacks care îi cuprindeau încheieturile.

— E rândul meu, a zis răguşit.

Şi ea putea jura că îi simţea vocea pe piele în timp ce îi desfăcea şnururile pelerinei.

Mâinile lui erau fierbinţi de la pudra aurie. Evangeline simţea degetele lui arzând în timp ce îi desfăcea nodul de la gât. Abia i-a atins pielea, dar ea luase foc dintr-odată, în timp ce el îi dădea pelerina jos.

Purta o rochie pe dedesubt, dar părea că nu poartă nimic din felul chinuit în care se uita la ea. Ea uitase să respire. Nu voia să se mişte, de teamă că mâinile lui s-ar opri acolo, că ar lăsa-o în rochia ei udă, că nu ar desface şnururile de la bust.

El a respirat adânc şi neregulat şi apoi mâinile lui erau pe talia ei, ghidând-o uşor pe pat, până când era aşezată pe pătură. Simţea petalele florilor cum se lipesc de pielea ei în timp ce Jacks s-a aşezat deasupra ei, cu genunchii de o parte şi de alta a picioarelor ei.

Şi-a coborât privirea.

A simţit un gol în stomac când el a luat baretele rochiei ei şi le-a dat în jos. Se simţea şi mai ameţită în timp ce mâna lui s-a îndreptat către corsetul din catifea al rochiei. A desfăcut cu grijă închizătoarele şi i l-a dat jos, lăsând-o numai într-o cămaşă de noapte din mătase. Ar fi trebui să-i fie mai uşor să respire, dar brusc uitase cum.

Ce era respiratul? Ce erau cuvintele? Singurul lucru pe care îl ştia Evangeline erau mâinile lui Jacks pe ea, fierbinţi şi curioase în timp ce i s-au strecurat de la şolduri spre talie. E posibil să fi oftat când i-au atins sânii. Mâinile lui erau atât de fierbinţi, le simţea prin cămaşă. Apoi le-a simţit pe piele în timp ce el şi-a strecurat o mână pe sub cămaşa ei şi şi-a odihnit-o pe inima ei.

Camera se învârtea mai repede şi de data asta nu avea nimic de-a face cu praful auriu.

Singura magie din cameră era cea a atingerii, a bătăilor de inimă şi a lui Jacks. Şi pentru o clipă era perfect. El se simţea al ei şi ea se simţea de parcă era a lui.

Evangeline nu voia să se mişte. Nu voia să vorbească de teama că ar fi rupt orice vrajă ar fi plutit asupra lor acum. Dar de asemenea voia să îl atingă, voia să fie mai aproape. Dacă doar timpul acesta l-ar fi avut cu el, dacă dimineaţa şi-ar fi luat rămas-bun iar, voia mai mult.

Şi-a dus mâna spre umerii lui.

— E rândul meu.

Şi-a lipit mâinile de el, ghidându-l să se aşeze, să o lase pe ea să fie cea care îl atinge în timp ce a început cu pieptarul lui, pe care el nu şi-l dăduse încă jos.

Şi-a strecurat mâinile sub materialul umed, gata să i-l dea jos. Şi atunci a simţit. Degetele ei au dat de o hârtiuţă.

Jacks a murmurat ceva care suna ca şi cum o implora: *nu o face.*

Sau poate că a auzit cuvintele doar în capul ei.

Ochii lui erau închişi, acoperiţi cu un strat perfect de praf auriu. Şi deodată era neclintit, cu excepţia pieptului său care se mişca.

În sfârşit căzuse sub vraja somnului a prafului auriu.

Mâinile ei încă erau sub pieptarul lui, atingând marginea hârtiei. De asta o oprise înainte?

S-a simţit puţin vinovată în timp ce trăgea de marginea hârtiei, dar nu suficient cât să o oprească din a o scoate din pieptar.

Era surprinzător de uscată, deşi părea mai degrabă uzată, de parcă o împăturise şi despăturise ca să o citească din nou şi din nou. Şi a recunoscut imediat scrisul şters.

Era al ei.

> În caz că uiţi ce a făcut Prinţul Inimilor
> şi eşti tentată să ai iar încredere în el.

A recitit repede cuvintele, sperând să-şi amintească momentul când le-a scris. Dar nimic. A desfăcut bileţelul, atentă să nu-l rupă, întrucât hârtia era foarte uzată şi subţire.

Probabil că era important dacă Jacks îl căra cu el şi îl recitea şi tot recitea.

Mai scrisese ceva pe pagină – dar nu era o scrisoare către Jacks, era către *ea.* Un bileţel pe care şi-l scrisese.

Dragă Evangeline,

În cele din urmă îl vei vedea din nou și când o vei face, să nu te lași păcălită de el. Nu te lăsa păcălită de gropițele lui șarmante, ochii lui surprinzător de albaștrii sau de felul în care stomacul tău tresaltă când îți spune Vulpițo – nu e un alint, e o altă formă de manipulare. Inima lui jacks poate că bate, dar nu simte. Dacă ești tentată să ai din nou încredere în el, adu-ți aminte tot ce a făcut. Adu-ți aminte că el l-a otrăvit pe Apollo ca să-ți înscenеze crima pentru a îndeplini o profeție de mult pierdută – una care te-ar transforma într-o cheie care deschide Arcada Valory. Asta e tot ce vrea, să deschidă Arcada Valory. Probabil va fi amabil cu tine la un moment dat în viitor ca să încerce să te influențeze să deschizi arcada. Nu o face.

Adu-ți aminte ce a zis în acea zi în trăsură – că este o Soartă și că tu nu ești decât o unealtă pentru el. Nu uita ce este Jacks și nu mai simți simpatie față de el. Dacă trebuie să ai încredere în cineva, ai încredere în Apollo când se trezește. Pentru că se va trezi. Vei găsi un leac și când o faci, ai încredere că voi doi veți avea un final fericit și că Jacks va primi ce merită.

Succes,

Evangeline

Poate că aceea era magia scrisorii, Evangeline din trecut care îi spunea *să-şi aducă aminte* din nou şi din nou, de parcă ştiuse că într-o zi avea să uite.

Sau poate că era un alt tip de magie care a venit dinăuntrul lui Evangeline când se întreba de ce Jacks ar fi păstrat această scrisoare. Nu era o scrisoare de dragoste. De fapt, era chiar opusul. Şi totuşi o recitise iar şi iar. O purta cu el, aproape de inima lui. Cuvintele ei – sau, mai degrabă, cuvintele fetei care fusese. Şi voia să fie din nou fata aceea. Voia să-şi amintească!

Şi după mult timp… a făcut-o.

Şi-a amintit.

30.
Evangeline

Amintirile au început să curgă ca ploaia, căzând peste Evangeline şi înceţoşând orice altceva în timp ce îşi amintea când şi-a scris acea scrisoare. Stătuse în apartamentul ei regal pe punctul de a izbucni în lacrimi de furie, dar cu inima frântă. Nu recunoscuse emoţia atunci, dar acum Evangeline ştia exact sentimentul.

Era aceeaşi durere pe care o simţise în inimă de când îşi pierduse amintirile. Crezuse că avea să dispară când şi le-a recuperat în cele din urmă, dar durerea părea să se intensifice în timp ce amintirile ieşeau tot mai mult la suprafaţă.

Şi l-a amintit din nou pe Jacks. Şi-a amintit când i-a vizitat biserica şi când l-a întâlnit prima dată, când a crezut despre el că era un tip groaznic. Apoi a realizat cine era de fapt: Prinţul Inimilor. Şi apoi a continuat să creadă că e îngrozitor.

De fiecare dată când îl întâlnea pe Jacks, Evangeline credea că era puţin mai rău. Mereu mânca mere şi o tachina, chiar şi atunci când o salva, avea un comportament neplăcut. Şi-a amintit noaptea în care fusese otrăvită cu lacrimile lui LaLa. El a ţinut-o ca pe o povară. Corpul lui fusese rigid şi tensionat, de parcă chiar nu o voia acolo, şi totuşi braţele lui o ţineau strâns de talie de parcă nu intenţiona să-i dea drumul vreodată.

Continuase să creadă că era îngrozitor şi atunci, dar în timp ce Evangeline retrăia acea noapte, în ea s-a produs o schimbare. S-a întâmplat din nou când a retrăit următoarea noapte cu el în criptă.

Brusc a înţeles de ce când se gândea la Jacks îi răsărea în minte imaginea unei muşcături.

Mai erau şi alte amintiri despre muşcat – despre cum voia să-şi înfigă dinţii în el când fusese

infectată cu venin de vampir şi apoi cum chiar l-a muşcat de umăr când avea dureri oribile – noaptea în care o ucisese pe Petra.

Evangeline şi-a amintit totul de la coadă la cap. Cum ea şi Petra erau amândouă cheile din profeţie ce puteau deschide Arcada Valory. Evangeline încercase să găsească toate cele patru pietre ale arcadei pentru a o deschide, şi Petra încercase să o ucidă pentru a o opri.

Evangeline o ucisese pe Petra în legitimă apărare. Jacks o găsise după, acoperită de sânge. Apoi o luase pe Evangeline în Vizuină şi ea recunoscuse într-un final că era îndrăgostită iremediabil de el.

Era îndrăgostită de el de ceva vreme. Evangeline nu era sigură dacă acea parte a amintirii era doar un gând pe care îl avea acum.

Amintirile ei nu se simţeau atât de mult ca trecutul ei, ci se simţeau ca povestea lor. Povestea lui Evangeline şi Jacks. Şi era o poveste frumoasă, noua ei poveste preferată. Ura că o uitase. Că fusese pierdută şi că Apollo încercase să o rescrie, să-i spună că Jacks era personajul negativ.

Deşi, din perspectiva lui Apollo, lucrurile stăteau întocmai aşa: Jacks aruncase o vrajă a iubirii asupra lui; apoi l-a pus pe Apollo într-o stare de somn fermecat. Jacks nu aruncase blestemul oglindirii sau blestemul Arcaşului asupra lui Apollo, dar Evangeline se întreba dacă Apollo ştia asta.

Deşi amintirile îi reveniseră, pe alocuri avea anumite goluri de memorie. Nu ştia ce fusese închis în Valory.

Nimeni nu-i putuse spune povestea din cauza blestemului poveştii. Dar realizase că nu-i mai păsase de ce era înăuntru imediat ce a aflat că Jacks nu voia să o deschidă de fapt; el doar voise să folosească pietrele Arcadei Valory pentru a da timpul înapoi, pentru a fi cu fata care îi făcuse inima să bată din nou. *Donatella.*

Când şi-a amintit această parte, a simţit că o trăieşte din nou.

Inima lui Evangeline s-a frânt când şi l-a amintit pe Jacks spunând: *Vreau să şterg fiecare moment pe care noi doi l-am petrecut împreună, fiecare cuvânt pe care mi l-ai spus şi fiecare dată când te-am atins, pentru că dacă nu o fac, o să te omor, exact cum am omorât Vulpea.*

Încercase să-l contrazică. *Nu sunt acea vulpe!*

Dar Jacks era sigur că nu exista niciun final fericit pentru ei doi. Îi spusese că el e Arcaşul.

Şi ea ştia, brusc, că acesta era motivul pentru care inima ei se frânsese când Madame Voss menţionase *Balada Arcaşului şi a Vulpii.* Nu din cauza numelui Archer, ci din cauză că era povestea lui Jacks, iar Evangeline ştia cum se termină. Ştia că Jacks omorâse Vulpea şi că era de părere că într-o zi avea să o omoare şi pe Evangeline.

Era atât de convins, încât plănuise să dea timpul înapoi pentru a curta o fată pe care nu o iubea cu adevărat şi să facă în aşa fel încât el şi Evangeline să nu se întâlnească niciodată, apoi i-a şters amintirile şi orice urmă din povestea lor.

Şi-a adus aminte că era rănită, furioasă şi că se certa cu el după ce deschisese Arcada Valory. Îl implorase să meargă cu ea, dar el alesese să o părăsească. Îi spusese: *Vreau să pleci.*

Şi ea făcuse exact asta. Plecase.

Dar era o despărţire complicată. În adâncul ei, ştia că Jacks ţine la ea. Credea că o dorea. Dar mai ştia că îi era atât de frică să nu o omoare, că nu o va alege niciodată. Credea că deja îşi găsise iubirea adevărată şi nu era Evangeline.

Dar Evangeline nu-i spusese niciodată că-l iubise. El fusese speriat, dar şi ea la fel. Ea îi spusese că îşi dorea ca povestea lor să aibă un final diferit, dar ar fi trebuit să îi spună că-l iubea. Iubirea era cea mai puternică magie din lume.

Dar iubirea o dezamăgise în acea seară. Nu fusese de ajuns.

Încă era îndrăgostită de Jacks, şi totuşi atât Evangeline din trecut, cât şi cea din prezent simţeau că-l pierduseră.

Evangeline din trecut se simţea atât de naivă faţă de Evangeline din prezent când şi-a amintit cum s-a grăbit să-l găsească pe Jacks, crezând că dacă i-ar spune că-l iubeşte, ar repara tot.

În mod clar nu reuşise.

Cu toate acestea, o parte din Evangeline din prezent o invidia pe cea din trecut pentru credinţa ei de nestrămutat în magia iubirii.

Evangeline încă putea spera, dar simţea că ceva în ea se schimbase încă din acea noapte. Se întreba acum dacă era din cauză că îl pierduse pe Jacks.

Când fugise înapoi spre încăperea unde se găsea Arcada Valory, să-i spună că-l iubeşte, Jacks dispăruse.

Nu putea să fi dat timpul înapoi pentru că încă şi-l amintea. De asemenea, vedea şi cele patru pietre magice ale Arcadei Valory.

Dar nu era nici urmă de Jacks, era doar sângele lui care păta aripile îngerilor din piatră care păzeau Arcada Valory.

Apoi l-a văzut pe Apollo. Ea crezuse că o lăsase să plece pentru că îi cauzase numai durere. Lui Apollo îi era mai bine fără ea, dar el nu voia să-i dea drumul.

Evangeline nu crezuse niciodată în destin, dar pentru o clipă îi era greu să creadă în iubire în timp ce şi-a amintit ce făcuse Apollo.

O mângâiase pe păr în timp ce îi furase fiecare amintire una câte una. Evangeline încercase să-l oprească. Se zbătuse, îl implorase şi plânsese.

Dar el continuase calm să spună:

— Va fi mai bine în curând.

— Nenorocitule!

Evangeline voise să-l lovească, să-l rănească, dar tot ce reuşise să lovească a fost salteaua când s-a trezit din starea de visare în care o aruncaseră amintirile.

A revenit în prezent. În patul verde pădure în care Jacks o aşezase seara trecută.

Doar că nu era nici urmă de Jacks.

Evangeline îi simţea absenţa în felul în care obişnuia să-i simtă prezenţa înainte să-şi fi pierdut amintirile. Era un fior care o lăsa rece şi speriată.

Şi-a spus să nu se panicheze.

Dar încă era ameţită din cauza trecutului şi prezentului ei care se îmbinau. Nu şi-l amintea pe Apollo furându-i amintirile, îl simţea. Acum înţelegea de ce inima ei bătuse *pericol, pericol, pericol* în acea primă noapte cu Apollo în turn. Dar nu-şi ascultase inima; ci îl sărutase.

De asta o părăsise Jacks? Credea că e îndrăgostită de Apollo?

Ideea o făcea să-i fie atât de rău încât îi era greu să se ridice din pat. Dar trebuia să-l găsească pe Jacks. Trebuia să-i explice că îşi amintise. Şi să-i spună că-l iubea.

Când îi analiza gesturile lui Jacks, majoritatea păreau să spună că şi el o iubea. Se tot întorcea, o proteja. Dar în acelaşi timp o părăsea.

Şi-a căutat emoţionată rochia aruncată. Atunci a văzut ceva la încheietura mâinii.

Avea o brăţară lată din sticlă la mâna dreaptă. Era rece la atingere şi transparentă şi când Evangeline încerca s-o scoată, nu reuşea.

Nu părea să aibă vreo închizătoare şi era prea strâmtă să-şi strecoare mâna prin ea. Cineva i-a sudat-o la mână.

Ce făcuse Jacks?

Pentru că ştia că era Jacks. Nu putea fi altcineva decât Jacks. Plănuise să o aducă aici şi să o adoarmă cu praful auriu. Ca să-i pună brăţara la mână. Dar de ce?

Evangeline a analizat obiectul straniu. Părea simplu, dar acum observa că era gravat cu flori de cireş delicate care se împleteau în jurul brăţării ca pe o ramură.

A încercat să-şi amintească dacă auzise vreodată o poveste despre o brăţară ca aceasta, dar nu-şi amintea nimic. Cu sau fără brăţară, trebuia să plece. Trebuia să-l găsească pe Jacks înainte ca Apollo să o găsească pe ea.

Apollo realizase cu siguranţă că ea dispăruse şi probabil trimisese o jumătate de armată să o caute.

Evangeline s-a strecurat înapoi în rochie. Apoi şi-a luat pelerina, şi-a aruncat-o pe umeri, şi-a acoperit părul cu gluga şi s-a îndreptat spre uşă. Nu studiase prea atent uşa când intrase, pentru că fusese mai atentă la faptul că se afla în braţele lui Jacks.

Acum observa că era o uşă drăguţă. Nu era un simplu dreptunghi, ci se ascuţea spre vârf. Era de un verde-pal cu o patină aurie. Clanţa poate că ar fi fost şi ea drăguţă, dar Evangeline nu putea să o vadă clar printre picăturile de sânge. Sânge roşu-închis cu particule aurii strălucitoare acoperea clanţa.

Şi-a adus aminte de noaptea în care deschisese Arcada Valory şi găsise sângele lui Jacks peste tot peste pietre.

— Nu, nu, nu… nu se poate întâmpla din nou.

Era aproape mai dureros acum pentru că Evangeline îşi amintea totul atât de clar. Că ştia că asta se mai întâmplase înainte. Că Jacks alesese să o îndepărteze şi că dispăruse şi că nu reuşise niciodată să-i spună că-l iubeşte şi iubirea pierduse în loc să câştige.

Mâinile lui Evangeline tremurau în timp ce a răsucit clanţa însângerată. Şi apoi au tremurat şi mai tare. Afară era mai mult sânge, pătând podeaua holului.

— Jacks! a strigat cu disperare. Jacks…

S-a desprins şi şi-a amintit că Jacks era un proscris. Trebuia să-l găsească urgent, dar nu voia să alerteze pe altcineva, care ar fi putut fi aproape.

Fără un alt cuvânt, a coborât în fugă scările. Acum că se oprise din ţipat, auzea ploaia cum lovea pereţii, dar restul era straniu de liniştit pentru un han cu o tavernă. Liniştit în sensul greşit. Prea liniştit.

Ultimul ei pas pe scări a sunat ca un tunet. Ştia chiar dinainte să găsească trupurile că ceva se întâmplase.

Erau trei. Trei forme nemişcate, fără viaţă. Evangeline a văzut asta înainte ca vederea să i se

înceţoşeze, devenind neagră pe margini, şi să se umple de pete care îi dansau dinainte.

S-a apucat de balustradă pentru sprijin, picioarele slăbindu-i. Un sunet imperceptibil i-a scăpat din gât. Un ţipăt – un blestem. Nu ştia ce cuvinte i-au ieşit pe gură şi nici cât timp a stat acolo.

Amorţită, Evangeline s-a forţat să verifice dacă era singură. Barmanul era întins atât de aproape de uşă, de parcă ar fi încercat să fugă înainte să-i fie smuls gâtul. Celelalte două cadavre se aflau lângă foc, iar Evangeline şi-a imaginat că au fost luaţi pe nepregătite.

Părea ca şi cum un animal sălbatic îi atacase, dar Evangeline ştia mai bine acum că îşi recăpătase toate amintirile.

Un vampir făcuse asta.

Trebuie că a fost cruţată datorită lui Jacks – dar atunci, unde era el? De ce era sângele lui în camera ei? Corpul lui nu era printre celelalte, dar mintea ei se învârtea cu un milion de întrebări în timp ce ieşea din tavernă. Era rănit? Mort? Fusese muşcat?

Evangeline a jurat că se va întoarce să acopere cadavrele cu cearceafuri şi cârpe, dar mai întâi trebuia neapărat să-l găsească pe Jacks.

Afară ploua neîncetat. Nu putea să vadă la mai mult de câţiva metri în faţă, dar i se părea că aude pe cineva venind.

O pasăre familiară a croncănit, iar Evangeline a încremenit imediat.

O secundă mai târziu, o siluetă s-a îndreptat spre ea prin ploaie. O siluetă care cu siguranţă nu era Jacks.

Garrick din Armata Eroilor era în mare parte ascuns de pelerină şi glugă. Dar ea l-a recunoscut din cauza păsării îngrozitoare cocoţate pe umărul lui.

A început să se îndepărteze, spre han. Dar drumul era noroios. I-a alunecat piciorul.

— E în regulă, Prinţesă. Nu sunt aici ca să vă rănesc.

Garrick a apucat-o de braţ, ca şi cum ar fi vrut să o ajute să-şi recapete echilibrul.

— Sunt aici să vă salvez.

— Nu am nevoie să fiu salvată.

Evangeline a încercat să se elibereze de el. Dar Garrick o ţinea strâns, de parcă nu-i păsa dacă o rănea sau nu, cu degetele învineţite în strânsoarea lor.

— Domnule, lăsaţi-mă să plec.

— Sunteţi udă leoarcă, a mârâit el. Trebuie să vă întoarceţi înăuntru.

Evangeline a făcut un pas, dar apoi şi-a amintit că nu era doar Evangeline Fox, ci era Prinţesa Evangeline Fox.

— Trebuie să-mi daţi drumul acum, a cerut ea. Vă ordon să mă eliberaţi.

Eroul a înjurat pe sub barbă şi a adăugat ceva despre cât de inutilă era regalitatea.

— Îmi pare rău, Prinţesă, dar veniţi cu mine şi cu oamenii mei.

A pocnit din degete de două ori şi mai multe siluete au înaintat prin ploaia ce cădea neîncetat. Erau cel puţin şase bărbaţi, toţi ascunşi de pelerine precum cea a lui Garrick, dar Evangeline îşi dădea seama cu uşurinţă că toţi erau mai mari decât ea.

Nu putea să se lupte pentru a scăpa. Dar poate că ar putea să se înţeleagă cu ei şi să o lase să plece.

— Nu înţelegeţi.

Şi-a înfipt călcâiele în noroi.

— Nu putem fi în siguranţă în acel han. Duceţi-vă şi convingeţi-vă singur. Dar vă rog să nu mă luaţi cu dumneavoastră. Nu mă pot întoarce acolo.

— Nu vă faceţi griji, a spus Garrick, nu sunteţi mai în siguranţă decât cu noi.

— Atunci de ce mă simt ca şi cum aş fi prizoniera dumneavoastră? a protestat ea.

Garrick a oftat pe sub glugă.

— Bine, sunteţi o prizonieră. Dar asta nu înseamnă că nu veţi fi în siguranţă.

Evangeline a continuat să protesteze, dar Garrick a condus-o înăuntru, urmat de grupul lui de *eroi.*

Aerul mirosea fetid, metalic din cauza sângelui şi moartea părea că pluteşte în aer.

Barmanul zăcea încremenit pe jos, în aceeaşi poziţie îngrozitoare în care îl găsise Evangeline.

Degetele lui Garrick s-au înfipt puţin mai tare în braţul lui Evangeline. Era singurul indiciu că ar fi putut fi afectat de privelişte.

Şi-a coborât gluga. Era pentru prima dată când îl vedea pe Garrick fără mască. Avea o faţă robustă şi frumoasă, pe care nu se citea nicio emoţie.

Apoi a început să dea ordine.

— Leif, Raven, Thomas – voi trei mergeţi sus şi verificaţi camerele. Vedeţi dacă există şi alte victime.

Bărbaţii au urcat repede pe scări, făcând ca lemnul să vibreze în timp ce Garrick s-a întors spre Evangeline.

— Aţi văzut cine a făcut asta, Măreţia Voastră?

— Dacă vreţi să vă răspund la întrebări, daţi-mi drumul.

— Nu avem nevoie să ne spună cine a fost. Nu putea să fie decât Lordul Jacks, a spus unul dintre bărbaţii care veniseră împreună cu Garrick.

— Nu, a intervenit rapid Evangeline, aruncându-i bărbatului o privire. Nu a fost Jacks.

— Soţia mea este în mod clar şocată, a spus o voce care imediat a înfiorat-o pe Evangeline.

Apollo era acolo. Îl auzea cum se apropie. Apoi a simţit atingerea mâinii lui pe spatele ei.

Evangeline s-a întors şi l-a plesnit puternic peste faţă. Sunetul mâinii ei lovindu-i obrazul a răsunat puternic în toată încăperea – tare şi satisfăcător.

Vierme dezgustător, îngâmfat şi laş ce eşti, s-a gândit ea în timp ce-i privea pielea căpătând o nuanţă de roşu-aprins.

Nu i-a spus că ştia tot ce făcuse. Nu i-a spus că ştia adevărul şi că nu va fi niciodată a lui. Îi era greu să se abţină. Dar nu era atât de proastă. Nu acum când Apollo era înconjurat de soldaţi şi mercenari care puteau să o supună fără efort dacă s-ar fi luptat cu prinţul.

— O, Apollo! a exclamat ea în schimb. M-ai speriat.

Prinţul şi-a frecat obrazul.

— Nu ştiam că poţi lovi atât de tare, scumpa mea.

Cuvintele o tachinau, dar jura că ochii lui s-au îngustat. Evangeline şi-a spus că el nu avea cum să ştie că şi-a recăpătat memoria.

A realizat că nu trebuia să afle niciodată.

Trebuia să continue să se prefacă, şi nu doar din cauza armatei care îl însoţea. Dacă Apollo ar fi înţeles că şi-a recăpătat amintirile, ar fi putut pur şi simplu să i le fure din nou. Acum înţelegea de ce îi pusese pe medici să o verifice în fiecare zi. Pentru a se asigura că dacă o parte din trecutul ei începea să revină, el ar fi putut să o şteargă pur şi simplu.

Era îngrozitor. Evangeline ştia că era îngrozitor, dar amploarea dezamăgirii cauzate de el o lovea din ce în ce mai tare. Îşi dorea să-l plesnească din nou, să ţipe şi să urle şi să se înfurie, să se înfurie, să se înfurie, dar trebuia să fie mai atentă.

A încercat să pară mai docilă. Garrick îi dăduse în sfârşit drumul după ce apăruse Apollo. Şi-a încrucişat braţele la piept şi şi-a plecat capul, ca şi cum ar fi fost zdruncinată şi speriată, ceea ce ar fi trebuit să fie, dar era atât de greu să simtă orice dincolo de toată furia care pulsa în ea.

Era şi mai greu să-şi controleze vocea în timp ce spunea:

— Nu mi-am dat seama că pot lovi atât de tare. Doar că totul a fost atât de supărător. Cadavrele, sângele. Şi ştiai că Lordul Belleflower l-a ucis pe Hale şi a încercat să mă ucidă şi pe mine?

— Am auzit despre asta.

Apollo şi-a înfăşurat braţele în jurul ei, dar îmbrăţişarea lui părea prea strânsă. Sufocant de strânsă.

— E în regulă, sunt aici acum.

Evangeline şi-a spus: *Continuă să te prefaci. Doar continuă să te prefaci.* Trebuia să-l îmbrăţişeze şi ea şi să pară uşurată, dar nu era sigură

că era în stare. Era destul de greu doar să respire cu corpul lui apăsat atât de aproape de al ei.

În cele din urmă, Apollo s-a retras, dar a continuat să o atingă. Şi-a pus un braţ greu în jurul umerilor ei, ţinând-o aproape. Se întreba dacă el putea simţi că voia să evadeze. A încercat să se relaxeze, dar următoarele cuvinte pe care i le-a spus el au făcut să fie imposibil.

— O să o scot pe Evangeline de aici, i-a spus Apollo lui Garrick. Trebuie să-l găseşti pe Jacks înainte să ucidă din nou.

— Nu Jacks a făcut asta, a protestat Evangeline.

Apollo s-a încordat imediat ce a spus *Jacks*. Îi simţea braţul încordându-se în jurul ei.

Dar ea a refuzat să-şi retragă cuvintele. Putea să se prefacă că şi-a pierdut amintirile şi că ar putea suporta o îmbrăţişare, dar nu avea de gând să-l lase pe Apollo să-l învinovăţească pe Jacks pentru nişte crime pe care el nu le comisese. Nu din nou. Şi nu când mai era un alt ucigaş în libertate.

— A fost mâna unui vampir.

Apollo i-a aruncat lui Evangeline o privire scurtă şi neliniştitoare care părea să întrebe: *Ce ştii tu despre vampiri?*

Apoi a râs. A fost un chicotit uşor, dar a fost suficient pentru a-i face obrajii să se aprindă când a continuat:

— Soţia mea este în mod clar ameţită după toate cele prin câte a trecut.

— Totul îmi e clar în minte, a protestat Evangeline cu calm. Am văzut un vampir în Pădurea Blestemată.

Ceea ce era adevărat. Nu-şi dăduse seama la momentul respectiv. Dar acum că-şi recuperase amintirile, tot mai multe lucruri se legau.

Străinul Chipeş din pădurea blestemată era Haos. Îi spusese asta atunci când se cunoscuseră, dar Evangeline nu-şi amintise cine era el, aşa că nu-şi dăduse seama că era un vampir şi că până de curând purtase o cască pe cap care îl împiedica să se hrănească.

Acum înţelegea de ce Jacks se grăbise atât de mult să îl imobilizeze. Jacks o protejase. O proteja mereu.

Iar acum venise rândul ei să-l protejeze pe el.

— Ştiu că par nebună, a spus Evangeline. Dar sunt sigură de ceea ce am văzut. Am văzut un vampir şi nu semăna deloc cu Lordul Jacks.

A adăugat numele lui Jacks la final doar pentru a-l vedea pe Apollo tresărind. Dar de data asta, nu a făcut-o. Buzele lui s-au transformat încet într-un zâmbet care a făcut-o pe Evangeline să se gândească la o mască.

— În regulă, draga mea, te cred.

— Mă crezi?

— Bineînţeles. Am fost doar surprins. Nu se întâmplă prea des ca să vorbească cineva despre vampiri, aşa că iartă-mă că am fost sceptic iniţial.

Apollo i-a mângâiat umărul în timp ce se uita înapoi spre Garrick.

— Lordul Jacks încă este prioritatea ta. Dar spune-le oamenilor tăi să îl caute pe Lucien, moştenitorul impostor al tronului. Avertizează-i că este un vampir şi că a început să ucidă.

Evangeline s-a luptat cu nevoia de a reacţiona. A încercat să-şi păstreze o expresie naivă, inocentă. Trebuia să arate ca o fată fără amintiri, nu ca una care tocmai îl auzise pe soţul ei viclean şi mincinos acuzându-i prima iubire de crimă.

— Acest moştenitor, a spus Evangeline încet, sperând că a sunat doar a curiozitate. Cum arăta? Am auzit că este tânăr şi extrem de chipeş.

Apollo s-a încruntat la auzul cuvântului *chipeş,* dar Evangeline a continuat de parcă nu ar fi observat.

— Menajerele mele vorbeau despre cât de copleşitor de atrăgător era. Dar vampirul care a făcut asta – cel pe care l-am văzut în pădure – a tresărit – era bătrân şi monstruos.

A simţit un junghi de vinovăţie pentru această minciună. Dar Evangeline ştia că, dacă ar fi încercat să-l descrie pe Haos, Apollo probabil că ar fi

răstălmăcit-o, astfel încât să pară că era vorba despre Luc, deoarece ambii vampiri erau tineri, cu părul negru şi chipeşi.

— Evangeline, draga mea, a spus Apollo. Vampirii arată diferit când se hrănesc. Ştiu că tu crezi că vampirul care a făcut asta e un monstru bătrân, dar vampirii sunt destul de rari. Sunt sigur că dacă tu chiar ai văzut un vampir, atunci era vorba despre moştenitorul impostor. Sau poate nu eşti sigură că a fost un vampir?

Ticălosule. Criminalule. Monstrule.

Te urăsc, ar fi vrut să spună Evangeline. Dar să-i arate lui Apollo cum se simţea acum, nu i-ar fi ajutat nici pe Luc, nici pe Jacks. În schimb, a spus ferm:

— Sunt sigură că a fost un vampir.

Şi a sperat cu disperare că Luc era undeva departe şi în siguranţă.

31.
Evangeline

Evangeline trebuia doar să supravieţuiască plimbării cu trăsura.

Era o simplă plimbare cu trăsura.

Ultima plimbare cu trăsura.

Odată ajunsă la Palatul Lupului, va scăpa folosind pasajele secrete despre care Apollo îi spusese înainte de a se căsători. Odată ce şi-a recăpătat memoria, şi-a amintit de pasaje. Trebuia doar să aştepte până la lăsarea întunericului, când toată lumea din castel dormea. Apoi Evangeline va pleca să încerce să-l găsească pe Jacks.

Nu, s-a corectat ea însăşi, nu să încerce. Îl *va* găsi pe Jacks. Nu conta că nu avea nicio idee unde se dusese, de ce o părăsise sau de ce îi pusese brăţara de sticlă la mână.

Evangeline voia să mai analizeze o dată brăţara. Jacks se chinuise să i-o pună la mână, deci probabil era importantă.

Poate că era magică. Dar până acum, brăţara nu făcuse nimic spectaculos – sau, de fapt, nimic.

Şi-a ascuns brăţara sub mantie în timp ce trăsura se îndrepta spre Palatul Lupului. Doar că acum păreau să meargă în direcţia greşită.

Evangeline nu ştia prea multe despre geografia Nordului. Dar ştia că Palatul Lupului se afla la sud, iar ea îşi dădea seama după direcţia în care soarele strălucea peste toate pământurile din Nord că trăsura lor se îndrepta acum spre vest, spre un loc pe care nu-l cunoştea.

Tot ce vedea erau câmpuri înverzite şi copaci înmugurind.

S-a trezit apucând pernele de catifea roşie de sub ea în timp ce aştepta ca drumul să şerpuiască înapoi

spre sud, dar drumul a rămas drept ca o tulpină de grâu.

Până atunci, Evangeline încercase să se uite pe fereastră în loc să se uite la Apollo. Nu ştia dacă putea să se uite la el prea mult timp fără să-şi dea de gol adevăratele sentimente. De asemenea, nu voia să-l vadă. Era suficient de dureros să stea atât de aproape de bărbatul care îi furase amintirile şi îi rescrisese povestea. Nu voia să se uite la faţa lui. Dar în cele din urmă s-a întors către el.

Stătea chiar în faţa ei. Mâinile lui erau încleştate, sprijinite sub bărbie, în timp ce o privea cu aceeaşi intensitate cu care ea îl evitase.

Un fior i-a traversat şira spinării când s-a întrebat dacă o privise aşa tot timpul. Ca şi cum ar fi ştiut că ţinea un secret.

— E totul în regulă, dragă? Pari puţin emoţionată.

— Doar mă întrebam unde mergem. Palatul Lupului nu e spre sud?

— Este. Vom sta în altă parte pentru o vreme.

O *vreme* ar fi putut fi o *eternitate,* din modul în care cuvintele au făcut-o să se simtă. Evangeline ştia cum să evadeze din Palatul Lupului, dar putea fi mult mai dificil să evadeze dintr-un loc necunoscut.

— Unde? a întrebat ea.

— Chiar aici.

Apollo a făcut un gest cu mâna în timp ce trăsura trecea pe lângă un semn prea prietenos, legat cu o panglică verde veselă, pe care scria:

BINE AŢI VENIT ÎN SATUL MERRYWOOD!
UNDE TOŢI SUNT BINEVENIŢI

De îndată ce l-a văzut, amintirile lui Evangeline s-au ciocnit cu realitatea ei. Şi-a amintit că a călărit cu Jacks prin acest oraş şi prin pădurea vecină. Fusese definiţia pustietăţii, fără speranţă, fără viaţă şi fără culoare. Dar acum era plin de vitalitate.

Evangeline vedea piaţa principală din trăsură. Era plină de suflători în sticlă şi metalurgişti, oameni cu topoare şi femei cu ciocane, cu toţii lucrând sub

fanioane, lampioane şi panglici colorate care atârnau de magazinele în curs de reparaţie.

Chiar şi cu uşa trăsurii închisă putea auzi ciripitul păsărilor, râsete de copii şi cum oamenii munceau din greu.

— Acum că Vânătoarea s-a terminat, a spus Apollo, Casa Vale organizează un festival pentru a încuraja oamenii să îi ajute să reconstruiască Conacul Merrywood şi satul vecin. Acesta este evenimentul despre care vorbeau acum câteva seri la cină. Au promis terenuri, case şi locuri de muncă tuturor celor care ajută. Este o tradiţie veche pe care celelalte Mari Case o sprijină punând standuri şi sponsorizând cine şi dansuri în fiecare seară.

În timp ce Apollo vorbea, trăsura s-a îndepărtat de piaţă şi au ajuns rapid la un cerc de corturi regale. Atmosfera de aici nu era chiar atât de veselă ca în sat. Erau mult mai puţine fanioane şi mult mai mulţi soldaţi.

Evangeline s-a încordat când i-a văzut. Erau prea mulţi pentru a-i număra; semănau cu nişte furnici care mişunau peste un picnic. Precum se temuse, avea să-i fie mult mai greu să se strecoare neobservată. Dar avea să găsească o cale.

Soldaţii au rupt şirul, permiţând trăsurii să se îndrepte spre centrul corturilor regale, unde bărbaţii se antrenau luptând între ei şi carnea era gătită la focuri.

— Se pare că oamenii tăi se pregătesc de luptă mai degrabă decât de un festival, a spus Evangeline.

— Asta fac soldaţii, a răspuns Apollo cu răceală.

Trăsura s-a oprit în faţa cortului care părea în sine un castel. Acesta era căptuşit cu aur şi avea în laterale două corturi în formă de turnuri, ambele cu steaguri cu stema regală a lui Apollo.

Paznicii au făcut o plecăciune când Apollo a coborât din trăsură, urmat de Evangeline. Imediat, prinţul şi-a împletit degetele cu ale ei, dar ea jura că strânsoarea lui era mai puternică decât de obicei.

Ea a respirat adânc şi şi-a amintit că doar trebuia să-şi joace rolul, să se prefacă că nimic nu s-a

schimbat. Atât timp cât Apollo nu bănuia că-şi recuperase amintirile, ar fi putut să evadeze.

— Prinţesă Evangeline! a exclamat o voce melodioasă, iar câteva secunde mai târziu, Aurora Vale a apărut, păşind cu eleganţă printre paznici. Purta o coroană de flori în părul ei violet. Aceasta era împletită din boboci de trandafir şi crini care lăsau în urma ei petale parfumate.

Evangeline putea să jure că atunci au apărut mai multe păsări, tocmai ca să poată ciripi o melodie pentru ea.

— Mă bucur atât de mult că eşti în siguranţă! Am fost atât de îngrijorată în ultimele două zile, a spus Aurora cu dulceaţă în glas. Dar am ştiut că prinţul tău te va aduce înapoi, şi chiar ţi-am pregătit asta pentru când avea să se întâmple.

I-a dat lui Evangeline o coroană de flori asemeni celei pe care o purta.

— Mulţumesc, a spus Evangeline, deşi încă nu avea încredere în Aurora.

A căutat rapid în amintirile ei proaspăt recuperate, pentru a vedea dacă cumva o cunoscuse pe Aurora în trecut. Dar tot ce a găsit a fost o altă amintire din Vizuină. În prima ei dimineaţă acolo, chiar lângă ceasul de masă, sculptat în lemn, găsise scrijelite două nume:

AURORA + JACKS

AURORA + JACKS

Oare de aceea Evangeline nu o plăcea pe Aurora Vale, pentru că avea acelaşi nume ca o persoană moartă de mult timp care avusese cândva sentimente pentru Jacks?

— Toate festivităţile încep mâine, a continuat să trăncănească veselă Aurora. Şi va fi atât de distractiv să iei parte la ele. Vor fi tot felul de standuri şi de bunătăţi şi de lucruri frumoase. O să mergi la festival, nu-i aşa? Fraţii mei vor să muncească, dar eu nu mă pricep deloc la construit.

— De fapt, cred că ar fi destul de distractiv să construieşti, a spus Evangeline.

Apollo a râs.

Sunetul i-a făcut pielea lui Evangeline să se înfioare. Şi-a spus să nu se certe cu el, să nu facă nimic din ceea ce l-ar face să devină suspicios faţă de ea. Dar nu s-a putut abţine să nu se întoarcă spre el pentru a-i spune:

— Nu crezi că aş putea ajuta la construit?

— Doar cred că te-ai potrivi să faci altceva, scumpa mea.

— Cum ar fi? a intervenit Aurora. Să construieşti sună îngrozitor, dar nu pentru asta suntem cu toţii aici? Ţi-e teamă că soţia ta este atât de fragilă încât s-ar putea răni singură dacă ar folosi un ciocan?

Apollo şi-a încleştat maxilarul.

— Nu am spus că soţia mea este fragilă.

— Atunci poate că nu ar trebui să o tratezi aşa sau să râzi de dorinţele ei, a replicat Aurora.

Ceva întunecat a licărit în ochii lui Apollo.

În jurul lor, toţi soldaţii au rămas nemişcaţi. Chiar şi păsările s-au oprit din ciripit.

Evangeline a deschis gura ca să spună ceva – orice. Aurora habar nu avea cât de rău putea fi Apollo, iar după modul în care tocmai o apărase pe Evangeline, a vrut să o protejeze. Dar apoi, spre surprinderea ei, Apollo şi-a schimbat privirea şi şi-a plecat capul.

— Aveţi dreptate, domnişoară Vale. Nu ar fi trebuit să râd de soţia mea.

— Nu, n-ar fi trebuit, l-a mustrat Aurora.

Şi a fost cel mai ciudat lucru. Cu câteva secunde în urmă, Evangeline se temuse pentru ea, dar acum simţea că echilibrul de putere se schimbase.

Apollo părea că se temea de Aurora.

Evangeline ar fi putut crede că era doar în mintea ei. Dar când Aurora a plecat în cele din urmă, după ce declarase că va construi ceva alături de Evangeline mâine, Evangeline a văzut-o pe fată strecurându-i lui Apollo un bileţel.

Se întâmplase când Apollo îi sărutase mâna Aurorei în semn de rămas-bun. Evangeline a zărit hârtia preţ de o clipă. Apoi şi-a imaginat că Apollo şi-a strecurat-o în mânecă, pentru că atunci când s-a uitat din nou, micul pergament dispăruse.

32.
Apollo

Prima dată când Apollo a întâlnit-o pe Aurora Valor, crezuse că era un înger. Era frumoasă şi el se simţea mai degrabă ca o fantomă decât ca un prinţ.

Mai devreme, în acea noapte, fusese închis în bârlogul subteran al unui vampir. Evangeline îl încuiase înăuntru după ce o sărutase şi apoi îşi pierduse controlul, aproape omorând-o.

După ce îl lăsase închis în cuşcă, Apollo crezuse că vampirii îl vor omorî şi aproape că ar fi vrut să moară. Era blestemat, cu adevărat blestemat – nu în felul în care oamenii spuneau că sunt blestemaţi când aveau ghinion.

Dacă ar fost vorba doar de un blestem, Apollo chiar s-ar fi bucurat să fie blestemat. Un prinţ blestemat o dată putea deveni o legendă, dar Apollo fusese blestemat de trei ori, şi aproape ucis de aproape tot atâtea ori – o dată de propriul său frate.

Fusese pregătit să lase vampirii să-l sece de sânge atât timp cât se întâmpla rapid. Dar apoi o femeie intrase în cameră. Nu-i ştia numele, cel puţin nu atunci. Tocmai îşi închisese ochii şi aşteptase să îl muşte. Dar femeia aceasta nu era un vampir. Femeia aceasta era Honora Valor, şi cumva ea îl vindecase de blestemul Arcaşului şi de blestemul oglindirii. Dar a fost una dintre acele situaţii în care leacul s-a simţit la început aproape la fel de rău ca blestemul.

Leacul îl eliberase pe Apollo. Legătura lui cu Evangeline fusese întreruptă şi el o voia înapoi. Nu voia să fie blestemat, dar o voia pe ea; dorinţa nu dispăruse doar pentru că blestemul fusese înlăturat.

Ba chiar o dorea şi mai mult. Acum că nu se mai simţea constrâns să o rănească, să o vâneze, putea în sfârşit să o facă să fie a lui.

Dar ştia că nu era atât de simplu. Nu era deloc simplu.

În cea mai mare parte a vieţii sale, Apollo primise întotdeauna ceea ce-şi dorea. Ca prinţ, nu era obişnuit să tânjească după ceva. Era obişnuit să obţină sau să primească. Dar pentru prima dată, Apollo se temea că nu va primi ceea ce-şi dorea.

Încercase să o ucidă pe Evangeline. O împuşcase şi strangulase. Probabil că încă mai avea vânătăi pe gât în locurile unde mâinile lui o strânseseră. Spera că îl va ierta. Fusese blestemat. Incapabil să se abţină. Cu siguranţă că avea să înţeleagă. Dar dacă Evangeline nu va uita niciodată ceea ce a făcut?

Dacă, ori de câte ori încerca să o sărute, o făcea să-şi amintească de momentul în care încercase să o ucidă?

Apoi era vorba şi despre Jacks. Fostul prieten al lui Apollo.

Apollo nu fusese niciodată în competiţie cu un alt bărbat. Cine ar fi putut concura cu un prinţ care urma să fie rege? Dar când Apollo încercase să o ucidă pe Evangeline, văzuse modul în care ea îl privise pe Jacks după ce acesta dăduse buzna în cameră pentru a o salva. Ca şi cum Jacks ar fi fost salvatorul ei, eroul ei.

Ceva se schimbase între ei.

Şi Apollo nu ştia ce să facă în privinţa asta.

Înainte ca Honora să-l părăsească, ea ridicase gratiile cuştii. El fusese liber să plece. Dar Apollo nu putuse să se mişte. Avusese prea multe emoţii şi îi fusese frică să iasă din cameră.

Apoi, Aurora apăruse în uşă ca un înger. Nu era doar frumoasă, ci şi diafană, cu o voce dulce, care spunea toate cuvintele pe care el voia să le audă.

— Cineva atât de chipeş ca tine nu ar trebui să fie atât de trist, îi spusese.

Şi ea ştiuse lucruri, şi nu doar despre faptul că el era un prinţ – ceea ce toată lumea ştia. Ştia despre blestemul Arcaşului, care îl forţase să-şi vâneze soţia.

— Te-aş putea ajuta să repari totul, a spus ea.

Apoi i-a dat un elixir.

— Bea-l şi pentru o scurtă perioadă de timp vei avea puterea de a-i şterge toate amintirile. Poţi să o iei de la capăt. Poţi să-i ştergi orice amintire vrei şi să rescrii o nouă poveste.

Apollo ar fi trebuit să pună mai multe întrebări.

Dar nu voise să afle răspunsurile. Băuse elixirul şi corpul lui se regenerase imediat.

Cum putea măcar să se gândească să-i şteargă amintirile lui Evangeline? Nu ar fi făcut-o. Avea să lase să dispară efectul elixirului. Chiar şi în starea sa delicată, Apollo ştia că ar fi fost o greşeală de neiertat.

Dar apoi părăsise celula şi o găsise pe Evangeline, iar ea se uitase la el ca şi cum îl părăsea. A spus că ar fi vrut ca Jacks să nu o influenţeze aşa mult, iar apoi i-a spus lui Apollo că îi pare rău.

Îl alegea pe Jacks.

Alegea greşit.

A fost păcălită, la fel cum fusese şi Apollo când crezuse că îi era prieten.

Apollo trebuia să o oprească. Trebuia să o salveze.

Nu voia să o rănească pe Evangeline. A încercat ca ea să nu simtă nicio durere. O ţinuse în braţe în timp ce plângea şi i-a promis, în tăcere, că împreună vor crea noi amintiri. Amintiri frumoase, extraordinare. Şi că nu-i va mai face niciodată aşa ceva.

De asemenea, nu credea că avea să mai vadă vreodată acel înger, sau că avea să se dovedească a fi Aurora Valor.

La fel ca toţi ceilalţi din Nord, Apollo crezuse că Valorii erau morţi. Când Honora Valor îl vindecase pentru prima dată, el nu ştiuse cine era.

Începuse să înţeleagă abia mai târziu întregul scop a ceea ce se întâmplase, doar după ce îi furase amintirile lui Evangeline şi apoi intrase în Valory şi văzuse întreaga familie Valor.

Valorii nu fuseseră decapitaţi, aşa cum se spunea în poveşti. Familia era în viaţă şi se afla de sute de ani într-o stare suspendată de somn. Ei erau adevărata comoară ascunsă în spatele Arcadei Valory.

Wolfric şi Honora îl asiguraseră pe Apollo că nu erau acolo pentru a-i fura regatul sau coroana. Dar tot ceea ce auzea Apollo era sângele care-i urca până la urechi când o vedea pe fiica lor Aurora.

Ea îi făcuse cu ochiul de parcă era un joc, iar Apollo doar stătuse acolo, ţintuit locului, ca un copil.

— Tot ce ne dorim acum este un loc unde să trăim liniştiţi, a spus Wolfric. Nimeni nu trebuie să ştie că ne-am întors.

Dacă Apollo ar fi fost în apele lui, ar fi spus imediat ceva de genul:

— Sunt total de acord.

Şi apoi i-ar fi trimis la marginea îndepărtată a Nordului, unde nimeni nu avea să-i mai vadă vreodată.

Dar ei erau Valorii, era uimit să-i vadă în viaţă, iar fiica lor îi ştia cel mai îngrozitor secret.

Ochii ei frumoşi fuseseră aţintiţi asupra lui în timp ce spusese:

— Ce-ar fi dacă ne-ai face o Mare Casă? Am putea folosi un alt nume, cum ar fi Vale.

Apollo aşteptase ca Wolfric să obiecteze. Marile Case nu au parte de sorţi liniştite. Dar se părea că, până la urmă, Wolfric nu dorea cu adevărat să trăiască o viaţă liniştită.

— Cred că ar putea funcţiona. Ce spui, draga mea? a întrebat el, uitându-se la soţia lui, care a fost de acord.

— Atât timp cât ne păstrăm identităţile adevărate în secret, a spus Honora. Nu am nicio dorinţă să repetăm trecutul.

Lângă ea, Aurora a zâmbit ca şi cum totul ar fi fost hotărât. Apoi, restul copiilor familiei Valor au dat din cap şi au zâmbit.

Cum ar fi putut Apollo să refuze?

Se auzise spunând:

— Excelent. Există pământuri pe care pot să vi le ofer. Un conac, un sat, o pădure trebuie să fie reconstruite, iar odată ce vă voi face o Mare Casă, oamenii se vor aduna să vă ajute. Am nevoie doar de puţin timp.

— Să nu dureze prea mult, a spus dulce Aurora.

Şi când i-a făcut din nou cu ochiul, Apollo a ştiut că făcuse o înţelegere cu un diavol, nu cu un înger.

Acum, inima lui Apollo bătea cu putere când a simţit bileţelul pe care Aurora i-l strecurase. Îl ascunsese repede în mânecă, dar doar ştiind că era acolo, îl făcea să-i fie rău.

Cea mai recentă cerere a Aurorei fusese să-i facă cunoştinţă cu Evangeline.

— Nu fiţi atât de îngrijorat, Măreţia Voastră, spusese ea mieros. Vreau doar să fim prietene. Am fost închisă pentru mult timp, şi toţi prietenii mei sunt morţi.

Apollo nu prea o crezuse că voia doar să fie prietene, dar ştia că nu se putea opune. La fel cum ştia că nu se va putea opune la orice ar fi cerut ea astăzi. Dar poate că ar putea ignora mesajul ei pentru o vreme.

Avea nevoie de puţin timp singur cu soţia lui.

Apollo a urmărit-o cu atenţie în timp ce intrau în cort.

Covoare aurii şi vişinii brodate fuseseră aşezate pe jos, lumânări din ceară de albine fuseseră aprinse lângă pernele şi blănurile de pe pat. Lângă se afla o masă joasă plină cu fructe, brânză şi pocale de vin.

Şi totuşi, Evangeline stătea în prag. Nu a luat nimic din mâncarea de pe masă, nu s-a aruncat pe perne şi nici măcar nu a încercat să-şi dea jos mantia udă.

— Tu unde vei sta? a întrebat ea.

— Vom sta împreună, a spus Apollo încet, în timp ce a venit în spatele ei. Aşa te pot proteja.

Şi-a înfăşurat braţele în jurul taliei lui Evangeline.

Ea s-a încordat.

Doar pentru o secundă. Evangeline s-a încordat, apoi a părut să se topească în braţele lui.

El i-a dat părul într-o parte şi a sărutat-o pe gât.

Din nou, ea s-a încordat. De data aceasta nu s-a mai relaxat.

Trebuia să o lase să plece. Ea era din nou speriată. El simţise ceva asemănător la hanul unde o găsise, dar nu fusese sigur până acum. Gura lui a zăbovit pe gâtul ei, suficient de aproape pentru a-i simţi pulsul, care creştea sub atingerea lui. Apoi a auzit-o inspirând adânc.

Din nou, ştia că ar fi trebuit să o elibereze, dar nu putea să-i dea drumul. Pulsul ei a declanşat ceva în el, o dorinţă de a o ţine în braţele lui. Să o ţină până când ea nu ar mai fi vrut să evadeze.

— Credeam că am terminat cu prostiile astea despre faptul că nu te comporţi ca soţia mea.

Braţele lui s-au strâns în jurul ei şi…

A durut! Durerea a fost bruscă şi intensă şi atât de puternică, încât i-a dat drumul. S-a aplecat. Nu mai vedea clar.

Se simţea ca şi cum îi fusese înfipt un cuţit fierbinte în coaste, apoi răsucit. Dar pe cât de repede l-a săgetat durerea ascuţită, pe atât de repede aceasta a dispărut.

Când şi-a recăpătat vederea, Evangeline îl privea cu o altfel de groază.

— Apollo, eşti bine? Ce s-a întâmplat? a întrebat ea, ridicând braţele spre el.

Atunci el a observat brăţara de la încheietura mâinii ei. Era făcută din sticlă. Probabil de aceea nu o observase înainte. Poate că nici nu ar fi observat-o dacă nu ar fi strălucit slab, luminată cu cuvinte într-o limbă pe care nu o putea citi, deşi se temea că ştia ce înseamnă acele cuvinte. Ce era de fapt brăţara.

A vrut să o întrebe unde a găsit-o, cum ajunsese să fie a ei, de ce o purta, dacă ştia ce puteri are. Dar a presupus că Evangeline nu avea nicio idee despre ce era, iar el nu voia să atragă atenţia asupra brăţării. Spera, de asemenea, că se înşela.

Pentru că dacă Apollo avea dreptate – dacă aceasta era brăţara pierdută a lui Vengeance Slaughterwood –, atunci însemna că Apollo fusese pe cale să o rănească.

Trebuia să se controleze.

— Sunt bine, a spus el, dându-se încet înapoi. Doar mi-am amintit că am ceva important de rezolvat.

— Ce? a întrebat Evangeline.

— Treburi plictisitoare de prinţ. Nu-ţi face griji, mă voi întoarce curând.

Poate ar fi încercat să o sărute de rămas-bun, dar nu avea încredere în el. Şi avea treburi de rezolvat.

Imediat ce a ieşit din cort, Apollo a scos din mânecă bileţelul de la Aurora Valor.

> *Ne întâlnim la graniţa dintre Merywood şi drumul care duce spre Pădurea Blestemată.*
>
> *La apus.*
>
> *Vino singur şi îţi sugerez să nu spui nimănui.*

În loc să-şi scrie numele, desenase un lup purtând o coroniţă de flori.

A ars bileţelul în cel mai apropiat foc.

Apollo a ajuns devreme la răscrucea de drumuri. Voia să încheie lucrurile cu Aurora cât de repede posibil.

Călărise până aici şi rămăsese surprins de cât de mult se schimbase deja Pădurea Merrywood. Muşchii acopereau pietrele. Copacii înfrunzeau. Apollo auzea chiar sunetele vieţii – cerbi, păsări şi greieri.

Pădurea Merrywood renăscuse de când se întorseseră Valorii. Nu mai părea a fi locul bântuit de care se temuse în copilărie – totuşi Apollo nu-şi văzuse niciodată calul atât de agitat. După ce l-a legat de un copac care se afla la graniţa dintre Pădurea Merrywood şi drumul umed spre Pădurea

Blestemată, animalul a lovit din picioare şi a nechezat. Când Apollo a încercat să îi dea un măr, calul i l-a aruncat din mână.

S-a întrebat dacă nu cumva animalul era neliniştit de cât de aproape erau de drumul fermecat spre Pădurea Blestemată, sau dacă nu cumva era din cauza sosirii Aurorei Valor.

Aurora, bineînţeles, încă arăta ca un înger în timp ce călărea spre Apollo pe un cal care părea să aibă o strălucire argintie în lumina lunii.

— Nu fi atât de posomorât. Nu este atrăgător, l-a mustrat ea înainte de a descăleca. Şi, crezi sau nu, Prinţule, sunt aici să te ajut.

— Ca ultima dată când m-ai ajutat?

— Evangeline este a ta, nu-i aşa?

— Deocamdată, a mormăit Apollo. Mă tem că îi revin unele amintiri.

Aurora a legat calul de un copac. Spre deosebire de cel al lui Apollo, animalul ei părea complet liniştit.

— De ce spui asta?

— Se comportă ciudat. Mai ai din elixirul acela pentru amintiri? a întrebat el.

Şi s-a urât pe sine pentru că a întrebat.

Aurora a pufnit în timp ce se apropia, cu fustele ei lungi argintii măturând pământul.

— Crezi că a fost o poţiune uşor de găsit?

— Eşti o Valor.

— Da. Dar magia noastră nu e nelimitată. Crezi că umblu pur şi simplu cu sticle cu magie la mine?

— Umblai în acea zi.

Aurora şi-a pecetluit buzele.

— Vrei să mai pui întrebări prosteşti, Prinţule? Sau ai vrea să devii bărbatul pe care soţia ta nu ar îndrăzni vreodată să-l părăsească?

33.
Evangeline

După ce Apollo a lăsat-o pe Evangeline singură în cort, ea a analizat brăţara de sticlă de la încheietura ei. Era magică. Presupuse asta, dar nu ştia ce face până când nu l-a văzut pe Apollo aplecându-se de durere.

A ţinut sticla mai aproape de flacăra lumânării. O văzuse luminând cu un scris ciudat când Apollo se ţinea de stomac. Acum nu putea să facă literele să apară din nou; tot ce vedea erau florile mici de cireş gravate în sticlă.

S-a întrebat dacă fusese vrăjită în mod special împotriva lui Apollo – dacă de aceea, acum câteva minute, apăruseră acele cuvinte ciudate când el o atinsese şi ea nu ar fi vrut să o facă. Părea exact genul de vrajă pe care Jacks ar fi pus-o asupra unui obiect.

Ceea ce nu înţelegea era *de ce*. Dacă Jacks nu voia ca Evangeline să fie cu Apollo, atunci de ce o lăsase cu el? *De ce nu m-a luat Jacks cu el?* se întreba ea. Dar ştia deja răspunsul la această întrebare.

Tu şi cu mine nu suntem făcuţi unul pentru celălalt.

Îmi pare rău că-ţi stric basmul, Vulpiţo, dar baladele nu au un final fericit, şi nici noi doi.

Fiecare fată pe care am sărutat-o a murit, cu excepţia uneia. Iar tu nu eşti acea fată.

Vreau să şterg fiecare moment pe care noi doi l-am petrecut împreună… pentru că dacă nu o fac, o să te omor, exact cum am omorât Vulpea.

Jacks îi dăduse deja toate motivele pentru care plecase.

Cu toate că ultimul motiv pe care şi l-a amintit i-a dat de gândit lui Evangeline. Jacks voise ca ea să

găsească toate pietrele din Arcada Valory, nu ca să poată deschide Valory, ci ca să le poată folosi pentru a da timpul înapoi şi să fie cu Donatella, singura fată pe care o sărutase şi nu o omorâse. Dar Jacks nu făcuse asta. Dacă ar fi făcut-o, ea nu l-ar fi întâlnit niciodată, iar el ar fi fost cu Donatella în Valenda chiar acum.

Ce *se întâmplase, atunci?* Erau patru pietre ale Arcadei. Fiecare dintre ele avea o putere magică diferită, dar când toate patru erau unite, aveau puterea de a da timpul înapoi. Dar puteau fi folosite o singură dată pentru a face asta.

Oare se răzgândise Jacks privind datul timpului înapoi? Oare aştepta să folosească pietrele? Sau fuseseră deja folosite?

Înainte de a-şi recăpăta amintirile, Haos îi spusese: *Sunt aici pentru că un prieten de-al nostru are nevoie de ajutor – de ajutorul tău. E pe cale să ia o decizie îngrozitoare şi trebuie să-l ajuţi să se răzgândească înainte să fie prea târziu să-l salvăm.*

Era clar că se referise la Jacks. Dar despre ce decizie îngrozitoare vorbea?

Evangeline avusese inima frântă şi fusese îngrozită când aflase că Jacks voia să se întoarcă în timp şi să schimbe trecutul astfel încât ei să nu se fi întâlnit niciodată. Dar nu părea că se referea la asta – suna ca şi cum ar fi fost altceva. Ceva mai rău poate.

Evangeline trebuia să iasă din acest cort şi să-l găsească.

S-a gândit să dea foc la cort şi apoi să evadeze în învălmăşeală. Dar incendiile puteau scăpa prea uşor de sub control, iar ea nu voia să rănească pe nimeni.

Cu excepţia lui Apollo. Pe el chiar voia să-l rănească.

— Sper că apreciezi cât de mult m-am chinuit să intru în acest cort, a spus o voce minunat de familiară în timp ce uşa cortului lui Evangeline s-a închis.

Nici măcar nu o auzise deschizându-se, dar trebuie că cineva o făcuse. O fată îmbrăcată ca un

soldat stătea în mijlocul cortului, cu mâinile în şolduri, în timp ce scruta spaţiul somptuos cu o răsucire vicleană a buzelor, care erau date cu un luciu strălucitor.

— LaLa! a exclamat Evangeline, prea tare. Dar nu a putut să-şi stăpânească emoţia la vederea prietenei ei.

— De ce eşti îmbrăcată ca un soldat?

— Am tot încercat să te vizitez, dar nu m-au lăsat. Aiureli că eşti prea epuizată să vezi *prieteni.* Aşa că a trebuit să improvizez un costum.

LaLa se învârtea şi, în timp ce o făcea, fusta s-a ridicat suficient de mult pentru a dezvălui că sub materialul simplu vişiniu era un jupon strălucitor din paiete care strălucea ca lumina focului. De asemenea, adăugase mâneci bufante mici la jacheta aurie şi o curea asortată care se lega cu o fundă la spate.

LaLa era specială. În primul rând, Evangeline o considera o prietenă, aşa că uneori îi era uşor să uite că şi ea era o Soartă nemuritoare, la fel ca Jacks.

Ea era Mireasa Necăsătorită.

Odată îi mărturisise lui Evangeline că Sorţile se luptau mereu cu impulsul de a fi ceea ce au fost menite să fie. Impulsul lui LaLa era să găsească dragostea. Şi-o dorea mai mult decât orice, deşi ştia că nu va dura niciodată. Pentru că povestea ei de dragoste întotdeauna se termina cu ea singură la altar, plângând cu lacrimi otrăvite. Pentru că, indiferent câte iubiri găsea, iubirea pe care o voia cu adevărat era prima ei iubire – un dragon metamorfic care fusese închis în Valory.

Pentru a rezista impulsului de a găsi dragostea, ea cosea. Cosea mult. Şi se pricepea foarte bine.

— Ştiu că nu este exact aceeaşi uniformă, a spus ea cu o altă mişcare a fustei, dar cred că am îmbunătăţit-o.

— Îmi place, a spus Evangeline. Dar şi mai mult îmi place că eşti aici.

Recuperându-şi amintirile de mai puţin de o zi, Evangeline nu apucase să-i fie dor de prietena ei.

Dar acum că LaLa era aici, Evangeline a simţit că dorul fusese acolo tot timpul, o parte din golul din interiorul ei care abia acum începea să simtă cum se umple. A îmbrăţişat-o atât de strâns încât i-ar fi fost teamă să nu o rănească dacă LaLa nu ar fi fost o Soartă.

— Unde ţi-e dragonul? a întrebat Evangeline.

Şi-a dat seama apoi că, deşi acum îşi amintea că a deschis Arcada Valory, tot nu ştia exact ce fusese înăuntru, în afară de dragonul metamorfic al lui LaLa. De asemenea, nu avea nicio idee dacă LaLa se reîntâlnise de fapt cu el.

— Oh, e pe aici pe undeva, a spus LaLa vag, în timp ce se îndepărta. Sunt sigură că îl vei întâlni în curând, a adăugat ea, dar a spus-o cu jumătate de gură, ceea ce nu-i stătea în fire.

Poate că LaLa era o Soartă, şi astfel emoţiile ei nu erau chiar umane, dar Evangeline ştia că LaLa îl iubise pe dragonul metamorfic; îl iubise atât de mult încât chiar ea fusese cea care a aruncat blestemul Arcaşului asupra lui Apollo, sperând în mod eronat că astfel Evangeline va deschide Arcada Valory.

Evangeline fusese destul de rănită la momentul respectiv, dar, ca LaLa, şi ea luase decizii îngrozitoare din cauza iubirii.

— E totul în regulă? Evangeline a luat-o de mână pe prietena ei. Vrei să vorbeşti?

— E în regulă, serios. Doar că…

LaLa s-a oprit pentru a expira.

— Lumea s-a schimbat mult de când Dane a fost închis şi se pare că la fel şi eu. Dar este în regulă. Sincer. Care era proverbul ăla despre iubire? Ştii tu, cel care menţionează zahărul, focul şi preţul dorinţei?

Evangeline a dat din cap.

— Nu sunt sigură că-l ştiu.

— Ei bine, poate că nu este chiar un proverb. Acum, nu mă înţelege greşit, prietena mea, sunt încântată că mă întrebi despre toate astea. Dar sunt şocată. Nu-ţi pierduseşi toate amintirile?

— Ba da, a spus încet Evangeline. Abia le-am recuperat.

Apoi i-a povestit rapid lui LaLa cum Apollo a fost cel care i le furase. Cum încercase să o convingă că Jacks era răufăcătorul, şi ar fi reuşit dacă Jacks nu s-ar fi întors mereu pentru a-i salva viaţa. I-a povestit lui LaLa despre fiecare dată când Jacks o vizitase şi cum inima ei îşi amintea de el, chiar dacă nu şi mintea. Până când, în cele din urmă, a găsit scrisoarea pe care o scrisese şi pe care Jacks o purta lângă inima lui.

— E surprinzător de drăguţ, a spus LaLa.

— Aşa am crezut şi eu. De îndată ce am citit-o, am reuşit în sfârşit să îmi doresc să îmi amintesc. S-a întâmplat aseară – sau poate că a fost în această dimineaţă. Sunt puţin confuză în privinţa timpului.

A zâmbit, dar şovăia. Era atât de uşurată să-şi vadă prietena. Ar fi vrut să se tolănească pe una din pernele din cort şi să vorbească despre nimicuri. Dar nu era timp pentru asta.

Nu şi dacă voia să-l găsească pe Jacks şi să încerce să-l oprească din a face orice avea de gând să facă, aşa cum o avertizase Haos.

— Nu am vrut să mă întorc aici cu Apollo, dar când m-am trezit, Jacks mă părăsise, iar apoi Apollo era acolo cu mercenarii, cu soldaţii şi cu minciunile lui.

— Ticălosul, a murmurat LaLa. Ştiu că prinţii sunt cei mai răi, dar am vrut să sper că blestemul îi va face puţin bine.

— Mă întreb dacă nu cumva, în felul lui, crede că face un bine.

— Dar tot îl urăşti, nu-i aşa?

— Bineînţeles, îl urăsc. Nu suport să-l văd sau să-i aud vocea, şi vreau să plec de aici înainte ca el să se întoarcă, ca să nu trebuiască să-l mai văd vreodată.

— Să punem la cale o evadare. Deşi mi-ar plăcea să aştept până când se întoarce ca să-l înjunghii în inimă şi apoi să o gătesc pe foc. Dar presupun că

pot face asta într-o altă zi, a spus LaLa. Deci, care este planul nostru de evadare?

Ochii ei au strălucit în timp ce şi-a împreunat mâinile.

— A trecut ceva timp de când nu m-am mai luptat cu sabia. Ar putea fi distractiv.

— Din păcate, nu pot să mânuiesc o sabie, a spus Evangeline.

— Cum rămâne cu acele lecţii de autoapărare despre care mi-ai spus? Te-a învăţat Jacks ceva sau a fost doar o scuză pentru a-şi pune mâinile în jurul tău?

LaLa a ridicat din sprâncene.

Evangeline s-a îmbujorat.

— M-a învăţat câte ceva, dar în mare parte şi-a pus braţele în jurul meu.

— Aşa mă gândeam şi eu.

LaLa a zâmbit, dar Evangeline îşi dădea seama că era unul dintre acele zâmbete încerc-să-fiu-fericită-pentru-o-prietenă.

Doar că, de vreme ce LaLa era o Soartă, părea doar un pic mai periculos. Era un zâmbet care spunea de asemenea: *Dacă te răneşte, spune-mi şi eu mă voi bucura să-l rănesc şi mai mult.*

I-a amintit lui Evangeline de ultima conversaţie pe care o avusese cu LaLa. Înainte ca Evangeline să-şi piardă amintirile, LaLa venise să o avertizeze în privinţa lui Jacks. *Cât timp eşti cu Jacks, nu eşti în siguranţă,* spusese ea.

— Încă mai crezi că Jacks o să mă rănească? a întrebat Evangeline.

Zâmbetul forţat al lui LaLa a pălit.

— Jacks îi răneşte pe toţi. Nu a mai fost el însuşi din ziua în care au murit fratele meu şi Castor, şi totul în Nord s-a dus de râpă.

Pentru o clipă, LaLa nu a mai arătat ca o Soartă. Nu părea crudă sau puternică, sau de parcă ar fi putut ucide pe cineva doar pentru că i-a făcut prietena să plângă. LaLa arăta pur şi simplu ca o fată care avea nevoie de o prietenă la fel de mult ca Evangeline.

Pe lângă faptul că era o Soartă, LaLa era şi una dintre vlăstarii familiei din familia Merrywood. Fratele ei era Lyric Merrywood, care fusese unul dintre cei mai apropiaţi prieteni ai lui Jacks, împreună cu Prinţul Castor Valor. Muriseră în aceeaşi zi, şi chiar dacă nu fusese vina lui Jacks, Evangeline ştia că Jacks se învinovăţea pentru că nu putuse să-l salveze pe Castor.

— Dacă ceva ar putea declanşa o schimbare în Jacks, cred că ar putea fi sentimentele lui pentru tine, a spus în cele din urmă LaLa. Dar tot trebuie să ai grijă. Pentru că până şi sentimentele lui sunt periculoase.

— Ştiu.

— Da?

LaLa a privit-o cu seriozitate, cu ochii ei vii îngustaţi de îngrijorare.

Existau trei reguli privind Sorţile, pe care Evangeline le învăţase în copilărie. Cea mai importantă dintre aceste reguli era să nu te îndrăgosteşti niciodată de o Soartă.

Evangeline cunoştea această regulă, dar nu se gândise la ea de ceva timp şi nu era sigură că o înţelesese bine înainte.

Dar acum căpăta un nou sens. Mai devreme, când Evangeline îşi recăpătase amintirile, dar îl pierduse din nou Jacks, începuse să se teamă că poate el avea dreptate şi că nu erau meniţi să fie împreună.

Dacă erau cu adevărat tăcuţi unul pentru celălalt, nu ar fi trebuit să fie mai uşor? N-ar fi trebuit să fie mai puţină vărsare de sânge şi mai puţină suferinţă şi mai puţini oameni care să încerce să-i despartă? N-ar fi trebuit ca dragostea *să fi învins* deja?

Dar poate că motivul avertismentului să nu te îndrăgosteşti de Sorţi nu exista pentru că să iubeşti o Soartă nu ar putea funcţiona niciodată, ci pentru că era mult mai greu. Aproape imposibil.

Tot ce-şi dorea LaLa era iubire, dar ea era cea care îşi tot părăsea mirele la altar. Chiar şi acum, după ce s-a reunit în sfârşit cu dragonul ei, LaLa nu părea să fie sigură că vrea să mai fie cu el.

Evangeline auzise cândva că Sorţile nu erau capabile să iubească în acelaşi fel ca oamenii. A dedus că însemna că nu puteau simţi emoţii. Dar s-a întrebat dacă asta însemna şi că Sorţile nu credeau în dragoste în acelaşi mod. Poate că ele credeau că dragostea faţă de un om era condamnată, şi atunci se comportau în moduri care duceau la această condamnare.

— Nu renunţ la Jacks, a spus Evangeline.

LaLa şi-a strâns buzele.

— Este un lucru pe care l-ar spune numai oamenii.

— Nu-mi dau seama dacă e un compliment sau o insultă.

— Cred că e un pic din amândouă.

LaLa i-a mai zâmbit o dată cu jumătate de gură.

— Ştiu că îţi place să faci ceea ce trebuie, dar nu poţi să faci întotdeauna ce trebuie cu noi. Cred că e unul dintre motivele pentru care Jacks a devenit o Soartă. Întotdeauna a încercat să facă ceea ce trebuie ca om, dar nu părea să conteze, iar oamenii pe care i-a iubit cel mai mult au continuat să moară.

LaLa s-a oprit pentru a se încrunta.

— Vreau să te susţin. Chiar iubesc cauzele pierdute şi ideile groaznice. Dar mă tem că dacă încerci să-l salvezi pe Jacks, vei muri şi tu. Ştiu că ţi-ai recuperat amintirile, dar, în caz că ai nevoie să-ţi reamintesc, Jacks este o fiinţă supranaturală care te va ucide dacă îl vei săruta vreodată.

— Sau, a propus Evangeline, aş putea să-l sărut pe Jacks, iar el ar putea vedea în sfârşit că nu mă va ucide.

— Nu, nu, nu, nu! a spus LaLa furioasă. E cel mai prost plan din lume.

— Dar dacă nu este? Poveştile despre sărutul lui Jacks spun că este fatal pentru toţi, cu excepţia singurei sale iubiri adevărate – şi ştiu că se presupune că a sărutat-o deja pe acea fată. Dar mai ştiu că poveştile de aici mint şi răstălmăcesc adevărul, aşa că ar putea fi o minciună. *Eu* sunt iubirea adevărată a lui Jacks. Cred asta cu aceeaşi

convingere cu care cred că apa umple oceanele şi că dimineaţa vine după noapte. Cred asta cu toată inima şi din tot sufletul meu. Şi trebuie să fie un fel de magie în asta.

— Nu cred că aşa funcţionează magia.

LaLa s-a uitat la ea cu tristeţe.

— Faptul că tu crezi în ceva nu face acel lucru adevărat.

— Dar dacă motivul pentru care cred acest lucru este pentru că *este* adevărat? Ştiu că toate poveştile spun contrariul, dar inima îmi tot spune că povestea lui Jacks nu s-a încheiat.

LaLa continuă să se încrunte în timp ce se juca cu unul dintre nasturii de la haina ei.

— Povestea lui poate că nu s-a terminat încă, dar asta nu înseamnă că va avea un final fericit. Îl cunosc pe Jacks dintotdeauna. Se pricepe de minune în a obţine ceea ce vrea. Dar nu cred că Jacks vrea un final fericit. Dacă ar fi vrut asta, ar fi putut să-l aibă. Dar există un motiv pentru care nu o face.

— Atunci e bine că mă are pe mine.

LaLa părea că vrea să o contrazică.

— Ştiu că par naivă, a insistat Evangeline. Ştiu că să crezi în dragoste poate părea o prostie. Ştiu, de asemenea, că s-ar putea să nu fie suficientă. Dar nu fac asta pentru că eu cred că voi câştiga. De fapt, mi-e puţin teamă că voi pierde. Nu mai cred că dragostea este o garanţie a victoriei sau a fericirii până la adânci bătrâneţi. Dar cred că este un motiv să lupţi pentru aceste lucruri. Ştiu că încercarea mea de a-l salva pe Jacks s-ar putea sfârşi dezastruos, dar mai degrabă aş prefera să ard cu el decât să mă uit la el în timp ce el arde.

Auzind asta, LaLa a zâmbit în sfârşit.

— Aceasta este poate cea mai rea declaraţie de dragoste pe care am auzit-o vreodată, dar cred că pasiunea ta merită să închinăm un pahar.

Ea a luat două pocale cu vin de pe masă şi i-a înmânat unul lui Evangeline.

— Pentru inimile naive şi pentru foc! Fie ca tu şi Jacks să ardeţi doar de pasiune şi dorinţă.

34.
Evangeline

După ce au închinat un pahar, Evangeline şi LaLa au băut puţin mai mult vin decât ar fi trebuit.

Evangeline nu obişnuia să bea, dar în ciuda tuturor cuvintelor îndrăzneţe pe care i le spusese lui LaLa, Evangeline era destul de îngrozită că ar putea să-i spună lui Jacks că îl iubeşte, iar apoi el tot s-ar putea să o părăsească.

Fusese transformată în piatră, otrăvită, vânată cu săgeţi, jupuită de un blestem magic, şi aproape ucisă de mai mult de şase ori. Dar toate aceste lucruri nu o speriau la fel de mult ca gândul ca Jacks să decidă că nu vrea să o iubească la rândul lui.

Evangeline ştia că LaLa avea dreptate, Jacks se pricepea de minune să obţină ceea ce voia. Când Jacks se hotăra ceva, nu mai era cale de întoarcere. Singurul care îl putea convinge pe Jacks să rămână era el însuşi.

— Te-ai răzgândit? a întrebat LaLa.

— Nu, a spus Evangeline. De fapt, am un plan de evadare.

Mai devreme, în timp ce LaLa se juca cu nasturii de la haina ei, lui Evangeline îi venise o idee care nu implica săbii sau foc sau orice altceva legat de luptă.

— Asta ar putea funcţiona.

LaLa şi-a bătut bărbia gânditor auzind planul propus de Evangeline.

— Ai putea să pleci chiar înaintea schimbului de gardă, când soldaţii aceştia sunt obosiţi. Aş putea evada imediat ce sosesc noii soldaţi din gardă. Nu vor şti că m-am strecurat înăuntru. Şi vor fi prea fermecaţi de frumuseţea mea ca să se îndoiască de asta.

Capul lui Evangeline se învârtea puţin acum. Cu siguranţă băuse prea mult vin. Totul era uşor înceţoşat în timp ce se îmbrăca în hainele lui LaLa şi în timp ce LaLa a răscolit cufărul lui Evangeline până când a găsit o rochie strălucitoare cu umerii goi, în care cu siguranţă urma să arate sublim.

După aceea, LaLa a avut grijă să-i îndese părul lui Evangeline sub o pălărie. Apoi i-a întunecat rădăcinile cu o parte din vinul de pe masă, doar atât cât să-i schimbe aspectul la prima vedere.

— Dacă soldaţii se uită prea atent, te vor recunoaşte, a avertizat-o LaLa. Aşa că încearcă să fii rapidă – dar nu suspect de rapidă.

— Nu cred că aş putea fi bănuitor de rapidă chiar acum, nici dacă aş vrea, a spus Evangeline.

Dar nici nu putea să zăbovească prea mult timp. Soldaţii din gardă urmau să se schimbe în curând. Dacă voia să plece, asta era şansa ei.

— Voi fi exact în spatele tău, a spus LaLa. Şi nu uita asta.

I-a înmânat lui Evangeline o hartă a Pădurii Merrywood pe care o desenase – marcase cu triunghiuri copacii şi cu o linie drumul care ducea la un cerc etichetat ca fiind *izvorul incandescent.*

Planul era ca ele să se reîntâlnească acolo, iar apoi să-l caute împreună pe Jacks.

— Mulţumesc că faci asta, a spus Evangeline.

— Care este rostul în a avea prieteni dacă nu sunt lângă tine să te susţină când iei decizii proaste?

LaLa i-a dat o ultimă îmbrăţişare exact când a sunat clopotul.

— Acum ar trebui să pleci.

Evangeline a ţâşnit afară exact la timp pentru schimbarea gărzilor. Unul dintre ei a părut să se uite spre ea în mod iscoditor, dar cerul întunecat i-a servit drept ajutor. Torţele de pretutindeni au umplut cerul nopţii cu coloane de fum care răspândeau un aer uşor diafan. O făceau pe Evangeline să se simtă de parcă se afla printre paginile arse ale unei cărţi de poveşti. O poveste care abia aştepta să se termine.

Ora cinei se apropia de sfârşit în timp ce ea îşi croia drum prin tabăra regală. Atmosfera avea un aer de sărbătoare distinsă. O parte din veselia de la festivalul de reconstrucţie de la Merrywood se infiltrase în sfârşit în tabăra regală.

La prima vedere, se părea că bărbaţi şi femei din alte tabere veniseră să se amestece cu gărzile regale, ceea ce era un lucru încurajator pentru Evangeline. Cu toate acestea, şi-a ţinut respiraţia până când a ajuns la marginea taberei.

Îşi simţea măruntaiele încălzite din cauza vinului, dar se emoţionă din nou, în timp ce se strecura în spatele unei grămezi de cherestea chiar lângă cărare, pentru a evita soldaţii care supravegheau intrarea taberei.

Avea grijă să nu facă gălăgie, deşi noaptea era plină de cântece, râsete şi focuri de artificii. Zgomotul s-a stins pe măsură ce a intrat în Pădurea Merrywood, iar în curând nu mai se auzeau decât zgomotul paşilor ei, orăcăitul slab al broaştelor şi, din când în când, urletul singuratic al unui lup, căruia îi răspundea un cor de urlete în depărtare.

Evangeline şi-a aprins lanterna pentru a verifica harta pe care LaLa o desenase spre izvorul incandescent.

Crezuse că linia de pe hartă era un drum adevărat. Dar Evangeline nu vedea niciun drum în pădure. Fie îl ratase, fie desenul lui LaLa reprezenta doar traseul pe care trebuia să îl urmeze, nu un drum adevărat.

În timp ce Evangeline încerca să memoreze drumul de pe hartă, pădurea a devenit foarte liniştită – ciudat de liniştită. Murmurul veveriţelor a dispărut, la fel şi sunetele căprioarelor şi ale puilor de dragoni. Nu auzea nimic, cu excepţia pocniturii foarte puternice a unei crengi.

A tresărit.

Şi apoi a apărut Jacks.

Era viu.

Nu era rănit.

Nu vedea nici măcar o zgârietură pe faţa lui frumoasă. Evangeline a simţit că poate respira din nou. Până în acel moment, nu-şi dăduse seama cât de îngrijorată fusese de fapt.

— Te-am speriat, puiule?

— Nu – adică, da, nu chiar, a spus ea stânjenită, nu ar fi putut spune de ce. Avea de gând să plece în căutarea lui şi acum el era aici. Comportându-se specific lui.

Avea în mână un măr alb şi se mişca prin pădure aşa cum se mişcă o umbră la apus. Încet şi repede, în acelaşi timp. Fusese la câţiva metri distanţă, dar acum se afla în faţa ei, privind-o de sus, cu ochii albaştri limpezi care străluceau în întuneric.

— Îmi amintesc, a răsuflat ea.

— Acum îţi aminteşti?

El a zâmbit cu un zâmbet specific lui Jacks. Mai ascuţit la un colţ, dând impresia de a fi atât crud, cât şi jucăuş în acelaşi timp, îi amintea vag de prima dată când se întâlniseră, când ea crezuse că el arăta ca un tânăr nobil pe jumătate plictisit, pe jumătate semizeu malefic.

— Spune-mi, puiule, cât de mult îţi aminteşti?

Vârfurile degetelor lui reci s-au aşezat la baza gâtului ei.

Pulsul ei a crescut. Doar puţin, şi totuşi era suficient pentru a diminua căldura din interiorul ei, în timp ce Jacks îşi plimba degetele de la gât până la linia maxilarului ei.

Şi asta se simţea specific lui Jacks.

Şi totuşi… inima ei bătea greşit, greşit, greşit, şi se gândea acum la faptul că el îi spusese de două ori *puiule.* Nu Vulpiţo, nu Evangeline.

Dar problema când îţi doreşti ceva ce nu poţi avea, sau pe care nu ar trebui să-l ai, este că în momentul în care pare posibil, raţiunea dispare. Raţiunea şi dorinţa merg bine împreună doar atunci când motivul încurajează o persoană să obţină ceea ce vrea. Orice motiv care se opune acestei dorinţe devine duşman.

O parte distantă din Evangeline îi spunea că Jacks se comporta ciudat, că era ceva straniu în faptul că i-a spus *puiule.*

Dar o parte din Evangeline care dorea ca Jacks să o iubească încerca să ignore acest instinct.

— Îmi amintesc totul, a spus ea. Îmi amintesc totul din momentul în care ne-am întâlnit în biserica ta până la noaptea din Arcada Valory. Îmi pare rău că mi-a luat atât de mult timp.

— Nu contează, a spus Jacks cu nonşalanţă, zâmbind în continuare strâmb, în timp ce a scăpat mărul din mână. A căzut pe jos cu o lovitură puternică.

— Evangeline. Îndepărtează-te de el, a strigat o voce puternică printre copaci.

Îi era vag familiară, dar nu şi-a dat seama cine era până când Haos nu s-a apropiat cu grijă.

— Acum nu eşti în siguranţă lângă el.

— Niciodată nu eşti, a spus Jacks.

Apoi, zâmbindu-i vechiului său prieten, a adăugat:

— Să faci pe eroul nu ţi se potriveşte, Castor.

— Cel puţin eu nu mă dau bătut doar pentru că eşuez.

— Nu renunţ, a tărăgănat Jacks. Îi dau fetei ceea ce vrea.

Degetele lui s-au plimbat pe maxilarul ei până la bărbie. Pentru o secundă, timpul a părut să încetinească pe măsură ce el i-a ridicat cu grijă bărbia într-un mod care a făcut-o să se gândească la un singur lucru: sărutat.

Evangeline s-a simţit brusc trează.

— Nu asta îţi doreşti? a şoptit Jacks.

Da, a vrut ea să spună. Dar, din nou, auzea acea voce raţională care îi spunea că nu era bine. Jacks trebuia să o tachineze, să o necăjească, să o atingă, dar niciodată să nu încerce să o sărute. El nu credea că se puteau săruta. El credea în dragostea condamnată şi în nefericire până la adânci bătrâneţi.

Iar Evangeline încă voia să-i demonstreze că se înşela.

Se poate să se fi simţit brusc îngrozită când el s-a aplecat mai aproape.

Cu toate astea, nu s-a putut îndepărta când Jacks şi-a adus buzele la…

El s-a îndoit imediat de durere şi a înjurat cu voce tare, spunând cuvinte pe care Evangeline nu le auzise niciodată pronunţate de nimeni. Faţa lui se contorsionase, devenind albă ca varul, în timp ce îşi strângea coastele înainte de a cădea în genunchi cu un geamăt.

— Ce se întâmplă?

Ea s-a aplecat să-l ajute. Şi atunci a observat cum cuvintele de pe brăţara de la încheietura mâinii începuseră să strălucească din nou.

— Îmi pare rău pentru asta.

Braţele fierbinţi ale lui Haos au înconjurat-o, aproape arzând-o în timp ce o ridica.

— Trebuie să plecăm înainte ca Jacks să încerce să te ucidă din nou.

35.
Apollo

Aurora presăra petale de flori în timp ce mergea pe cărare. Le arunca în faţa ei ca o zână a pădurii. Şi drumul spre Pădurea Blestemată o trata ca atare.

Ploua mereu pe drumurile spre Pădurea Blestemată – cu excepţia locurilor pe unde mergea Aurora Valor. De îndată ce îşi arunca petalele şi făcea un pas, nu mai ploua. Tot ce simţea Apollo era o briză subtilă în timp ce mergea la pas alături de ea pe o cărare pavată cu pantofi şi căptuşită cu trăsuri răsturnate, dintre care unora încă li se mai învârteau roţile.

— Nu mi-ai spus care e preţul, a zis Apollo, sau unde mergem.

— Te duc la Copacul Sufletelor.

— Tatăl tău…

— Este foarte încăpăţânat, l-a întrerupt Aurora. Ştie multe lucruri, dar nu le ştie pe toate.

Ceva s-a răsucit în interiorul lui Apollo – un sentiment care îi spunea fie că mâncase mai devreme nişte carne de oaie stricată, fie că era o idee foarte proastă. Ştia că nu trebuie să aibă încredere în Aurora. Ea nu era nici pe jumătate atât de drăguţă pe cât părea, în timp ce continua să ia petale de flori din mantia ei argintie şi să le presară pe drum.

Şi totuşi, cum putea să renunţe la şansa de a fi nemuritor.

— Îţi cer doar un mic lucru în schimb, a spus Aurora, atât de încet încât aproape că nu a auzit-o.

Apollo s-a încordat imediat.

— Ce vrei?

Ea s-a întors încet spre el şi, pentru prima dată, nu era nimic dulce în expresia ei. Arăta ca un lup în

lumina lunii, cu dinţii albi strălucind în timp ce spunea:

— Vreau să termini cu prostia asta de a încerca să-l ucizi pe Jacks. După această seară, îl vei absolvi de vină şi nu va mai fi căutat sau vânat.

— Nu pot să fac asta.

— Atunci nu pot să-ţi arăt Copacul Sufletelor.

Aurora s-a oprit din mers când au ajuns la finalul drumului, acolo unde începea înceţoşata zonă de mijloc care ducea spre Pădurea Blestemată.

— Fie poţi să fii nemuritor, fie poţi alege să îl vânezi pe Jacks, pe care de fapt mă îndoiesc că vei fi vreodată în stare să-l omori – nu atât timp cât eşti om. Ai trimis un întreg regat pe urmele lui, şi ce ai rezolvat? Poate când vei fi nemuritor, vei avea o şansă. Dar nu vreau să-ţi asumi acest risc, de aceea, chiar acum, vei jura cu sânge pe viaţa ta că nu-i vei face niciodată rău lui Jacks.

Umerii lui Apollo s-au încordat.

— De ce vrei să-l salvezi pe Jacks?

— Nu e treaba ta.

— Ba da, dacă îmi ceri să nu-l omor.

Apollo s-a uitat urât.

— Te-a vrăjit şi pe tine?

Aurora s-a enervat.

— Nimeni nu mă vrăjeşte. Sunt o Valor.

S-a uitat la el cu toată aroganţa unei prinţese.

Şi acesta era exact motivul pentru care lui Apollo nu-i plăcuseră niciodată prinţesele. Precum Aurora, arătau adesea bine la exterior, dar multe dintre ele erau putrede pe dinăuntru.

— Dacă îţi faci griji că Jacks o va recâştiga pe Evangeline sau că o să o ia de lângă tine, nu ai de ce, a spus Aurora. M-am ocupat deja de asta.

— Cum?

— Nu-ţi bate capul cu asta. Eu păstrez secretele, la fel cum voi păstra secretul despre tot ce se întâmplă între noi. Ce alegi, Prinţule?

Apollo ştia că nu putea renunţa. Tatăl său îi spusese mereu să fie mai mult, şi nu putea fi *mai mult* decât ca nemuritor. Îşi închipuia că putea

probabil să continue să se certe cu Aurora în legătură cu Jacks, dar se îndoia că ar fi câştigat. În ciuda a ceea ce spusese Aurora, era clar că Jacks o vrăjise, aşa cum o vrăjise pe Evangeline.

— Abia după ce mă duci la copac voi face jurământul cu sânge. Dar nu înainte.

Aurora s-a încruntat.

— Îţi dau cuvântul meu, a spus Apollo. Dacă mint, poţi să spui întregului regat că am furat amintirile soţiei mele.

— Prea bine, a spus Aurora. Apoi a început iar să arunce petale în timp ce se cufundau în zona de mijloc.

— De ce încă mai faci asta? Aici nu plouă.

— O fac pentru că îi place pădurii, a spus Aurora. A aruncat mai multe petale şi, între timp, pământul de sub ei a strălucit, luminând mai mult zona de mijloc.

— Acolo mergem? În Pădurea Blestemată?

— Nu, dacă o putem evita. Poţi ajunge la Copacul Sufletelor prin cealaltă parte a pădurii. Dar ar trebui să fie o arcadă veche pe aici care ne poate duce la Copacul Sufletelor mai rapid.

O încreţitură s-a format între sprâncenele Aurorei în timp ce scruta întinderea ceţoasă de pământ. În cele din urmă, ea a strigat:

— Am găsit-o!

Apollo nu vedea nimic în afară de un petic de ceaţă care părea mai întunecat decât restul.

Apoi Aurora a aruncat mai multe petale. De data aceasta ea le-a aruncat sus în aer, iar când au lovit ceaţa, s-au agăţat de ea. Pentru scurt timp, petalele au format conturul unei arcade, iar apoi păreau să se topească şi să se împrăştie până când arcada nu mai era doar un contur, ci o construcţie reală făcută din marmură albă strălucitoare.

Apollo auzise în copilărie poveşti care spuneau că existau arcade ascunse în Nord, dar era prima dată când vedea una.

Aproape că a întrebat-o pe Aurora de unde ştia că se afla aici. Dar apoi şi-a amintit că Valorii

construiseră iniţial toate arcadele.

În calitate de conducător al Nordului, Apollo avea câteva arcade ale sale. Una pe care o folosea pentru a-i uimi pe oaspeţii care participau la Nocte Neverending. Cealaltă proteja un copac phoenix foarte bătrân. Aceea chiar semăna puţin cu aceasta, pentru că amândouă erau acoperite cu simboluri magice ciudate.

Aurora îşi muşca buza în timp ce se uita la simboluri. Apoi şi-a înfipt una din unghii în palmă până când a început să sângereze. A mânjit cu sânge partea laterală a arcadei.

— Bună arcadă, te rog, deschide-te şi lasă-ne să trecem spre Copacul Sufletelor, a spus ea.

O secundă mai târziu, a apărut o uşă, de acelaşi alb strălucitor ca arcada. Uşa s-a deschis spre ceea ce părea a fi un tunel, deşi era prea întuneric pentru a vedea bine.

Aurora a scos un chibrit din interiorul mantiei şi l-a aprins de perete înainte de a-l lăsa să cadă pe pământ. De îndată ce a căzut, o linie de foc s-a întins de-a lungul unui perete. A repetat procesul pe cealaltă parte până când caverna era luminată ca ziua de cele două linii de foc.

Aurora a păşit graţios, fredonând în timp ce se plimba între rândurile de flăcări. Aerul era fierbinte şi se încălzea şi mai tare pe măsură ce străbăteau cărarea, până când tunelul s-a extins într-o peşteră enormă din granit alb strălucitor, înconjurată de acelaşi foc precum tunelul.

Apollo nu putea să vadă cerul, totuşi caverna probabil că avea deschidere la el, întrucât în faţa lor o rază perfectă a lunii lumina cel mai mare copac pe care Apollo îl văzuse vreodată.

Deşi *copac* nu părea cuvântul potrivit. Copacii nu aveau o inimă care să bată.

Trunchiul roşu ca sângele al acestui arbore părea să aibă puls. Apollo jura că-l auzea pe măsură ce se apropia. *Bum-Bum… Bum…*

În trunchi erau sculptate feţe umane?

I s-a părut că vede ochi îngroziţi şi guri răsucite încremenite în lemn, ca şi cum oamenii ar fi fost prinşi în trunchiul copacului, dar nu era sigur că nu era o iluzie din cauza luminii pâlpâitoare.

Copacul Sufletelor era plin de frunze ţepoase de un roşu-aprins şi ramuri de aceeaşi culoare roşie sângerie ca trunchiul. Unele dintre ramurile neîmblânzite se înălţau spre cer, în timp ce altele creşteau spre exterior şi în jos, spre pământ.

Când Apollo citise pentru prima dată despre acest copac în pergamentul de la Lordul Slaughterwood, se gândise că era asemănător copacului phoenix. Ceva fermecător şi magic. Îşi imaginase un loc perfect pentru a poza pentru portrete.

— E urât, a mormăit el.

Aurora i-a aruncat o privire mustrătoare.

— Ai grijă ce spui.

— E doar un copac, a spus Apollo.

Dar apoi i-a auzit din nou bătăile inimii.

Bum. Bum. Bum.

Inima îi bătea mai repede acum, nerăbdătoare, flămândă, şi şi-a adus aminte de avertismentul lui Wolfric: *Am fost nesăbuit să îl plantez. Copacul Sufletelor este malefic.*

Apollo cu siguranţă nu avea un sentiment bun legat de el.

— Nu-mi spune că acum ţi-e frică, a spus Aurora batjocorindu-l.

Dar Apollo a observat că, deşi ea se apropiase de copac, nu îndrăznea să-l atingă.

— Ai de gând să bei şi tu din seva lui? a întrebat el.

Conform pergamentului de la Lordul Slaughterwood, Apollo trebuia doar să străpungă o creangă şi sângele copacului avea să se reverse. Şi apoi să bea sângele direct din crestătură ca să devină nemuritor.

Nu se va mai îmbolnăvi şi nu va mai îmbătrâni, ci va rămâne tânăr şi puternic şi sănătos pentru totdeauna. Putea totuşi să moară dacă cineva încerca să-l ucidă, dar nu ar fi pierit din cauze naturale şi,

conform pergamentului, aceeaşi magie care îl menţinea tânăr îl făcea şi mai greu de ucis.

Poate că i s-ar fi părut prea uşor, dar pergamentul preciza de asemenea că să creşti unul dintre aceşti copaci nu era un lucru simplu. După ce Wolfric Valor primise sământa foarte rară din care răsărise acest copac, a trebuit apoi să hrănească vlăstarul cu sângele său – în fiecare dimineaţă şi în fiecare seară, timp de un an întreg. Dacă rata o singură masă, copacul avea să se ofilească şi să moară.

— Eu mai aştept câţiva ani, a spus Aurora. Este suficient de greu să fii femeie. Nu vreau să fiu o tânără pentru totdeauna.

— Cel puţin tu dai dovadă de o urmă de judecată, deşi nu suficient cât să te numesc *fiica* mea acum, a urlat o voce puternică din tunelul din spatele lor.

Câteva clipe mai târziu, Wolfric Valor a păşit în peşteră, însoţit de ceea ce păreau a fi doi dintre fiii săi. Ca toţi Valorii, fiii săi păreau puţin mai mult decât umani.

Aurora a tresărit uşor când i-a văzut intrând.

— Arăţi mai morocănos ca niciodată, tată.

Wolfric i-a aruncat o privire tăioasă înainte de a se întoarce spre fiii săi, cărora le-a poruncit:

— Duceţi-o înapoi în tabără. Mama ei şi cu mine ne vom ocupa de ea mai târziu.

Înainte ca ei să plece, Wolfric s-a îndreptat spre Apollo.

Apollo şi-a căutat arma.

— Nu te deranja, a spus Wolfric. Nu sunt aici ca să te omor, băiete. Ai fost bun cu familia mea, aşa că te voi mai avertiza încă o dată în legătură cu acest copac. Singurul motiv pentru care acest copac este încă aici este pentru că nu-l pot tăia. Dacă acest copac moare, atunci mor şi eu. Şi înainte să îţi vină vreo idee, eu sunt singurul care îl poate tăia.

— Niciodată nu aş…

— Nu minţi, a intervenit Wolfric. Faptul că eşti aici spune că ai face multe. Dar ştii ce faci? Sau pur şi simplu ai ascultat de fiica mea, care e cu capul în nori?

Apollo s-a gândit să-i spună lui Wolfric că fiica lui era mai degrabă un geniu care îl şantaja, dar se îndoia că ar fi fost de folos.

— Vrei să ştii de ce ţi-am spus nu atunci când m-ai întrebat despre acest copac? a continuat Wolfric. Vrei să ştii preţul pe care trebuie să-l plăteşti ca să bei sânge din Copacul Sufletelor? Magia vine mereu cu un preţ, iar pentru a obţine viaţa veşnică, trebuie să sacrifici o altă viaţă. În acest caz, vei renunţa la viaţa persoanei pe care o iubeşti cel mai mult. De aceea mi-a fost dată sămânţa să plantez acest copac.

Wolfric a admirat cu amărăciune copacul.

— Când eram mai tânăr, eram oarecum naiv, ca tine. Odată, pe când vizitam un regat vecin, i-am salvat viaţa prinţesei lor. Numele ei era Serenity. Era drăguţă, iar eu eram un pic mai prietenos decât ar fi trebuit să fiu. Înainte de a părăsi regatul, Serenity mi-a dat sămânţa pentru a planta acest copac. Mi-a spus că e un gest de mulţumire pentru că i-am salvat viaţa şi am crezut-o. Am considerat că merit să fiu nemuritor şi nu m-am gândit să-l întreb pe niciunul dintre consilierii mei de încredere ce era cu adevărat acest copac înainte să îl hrănesc cu sângele meu în fiecare zi. Abia după ce copacul a ajuns la maturitate, chiar pe când mă pregăteam să-i beau sângele, am aflat că Prinţesa Serenity mi-a dat de fapt sămânţa acestui copac în speranţa că o voi planta şi că soţia mea va muri imediat ce voi bea din seva sa. După ce i-am salvat viaţa, Serenity s-a îndrăgostit de mine. Dar ştia că nu aş putea fi cu ea niciodată decât dacă Honora murea. Dar aş prefera să mor decât să-mi rănesc soţia.

— Şi eu la fel, a spus Apollo.

Tot ceea ce făcuse până atunci fusese pentru a o proteja pe Evangeline.

— Sper că vorbeşti serios, a spus grav Wolfric. Nu te mai apropia de acest copac sau va fi ultimul lucru pe care îl vei face.

36.
Evangeline

— Ce… nu… cum? Nu!

Evangeline gâfâia, neputând să înşire corect cuvintele. Voia să spună că Jacks nu încercase să o ucidă şi că nu i-ar fi făcut niciodată rău. Dar se temea că acele cuvinte ar putea să nu fie adevărate şi că, dacă le-ar fi spus cu voce tare, le-ar fi făcut să fie şi mai puţin adevărate.

Dacă Jacks chiar nu i-ar fi făcut niciodată rău, nu ar fi fost nevoită să o spună.

Evangeline şi-a pus mâinile la ochi, sperând să oprească lacrimile care ameninţau să cadă.

Haos a scos un sunet gâtuit, undeva între un mormăit şi o dregere a glasului. Ea se întreba dacă vampirul încerca să se gândească la o modalitate de a o linişti sau la o scuză să plece, acum că o îndepărtase de Jacks.

Când şi-a luat mâinile de la ochi, Haos părea că se simte extrem de incomod. Vampirul, îmbrăcat într-o pelerină neagră şi pantaloni din piele gri-fumurie, se sprijinea ţeapăn de un copac de pe cealaltă parte a unui izvor incandescent.

Evangeline nu-şi amintea să-i fi spus să o aducă la izvorul incandescent, dar probabil că o făcuse. Locul în care se afla acum era izolat şi drăguţ, cu ape cristaline care făceau cercul de copaci din jurul lor să strălucească în nuanţe de verde şi albastru, în timp ce stâncile care înconjurau apa străluceau în lumina fermecătoare.

Totul părea cuprins de o magie diafană, cu excepţia lui Haos. Magia lui părea să fie de alt fel.

Lumina apei era suficient de strălucitoare şi putea să-i vadă colţii vampirului ieşind la iveală, devenind mai lungi şi lucind mai puternic când lumina lunii cădea pe vârfurile lor ascuţite.

— Ai de gând să mă muşti? a întrebat ea.

— Tocmai ţi-am salvat viaţa, a spus el, dar mai mult a mârâit cuvintele. Nu am de gând să te rănesc.

— Simt că asta spun întotdeauna oamenii chiar înainte de a te răni.

— Atunci ar trebui să te simţi norocoasă că practic eu nu sunt un om.

Gura lui s-a ridicat uşor la colţuri.

Evangeline şi-a imaginat că încerca să zâmbească, dar părea mai mult înfometat decât liniştit.

— Ce s-a întâmplat cu Jacks? a întrebat ea.

— Cred că ştii deja.

Haos a arătat către brăţara din sticlă de la mâna ei.

Acum nu mai strălucea, dar strălucise când Jacks încercase să o sărute cu câteva minute în urmă, la fel cum se aprinsese atunci când Apollo o rănise.

În capul lui Evangeline a început un bâzâit, sau poate că fusese acolo tot timpul. Poate că bâzâitul era acolo pentru a o împiedica să se gândească prea mult la ceea ce tocmai se întâmplase cu Jacks şi cum e posibil ca el să fi încercat să o ucidă.

— Brăţara aceea are o magie foarte veche, i-a explicat Haos. Cel mai probabil a fost un cadou de nuntă de la Vengeance Slaughterwood pentru sora mea geamănă.

— Nu ştiam că ai o soră.

— Am. De fapt, cred că sunteţi prietene. Deşi mă îndoiesc că veţi mai fi prietene după ce-ţi voi spune povestea. O ştii pe sora mea drept Aurora Vale, dar iniţial numele ei a fost Aurora Valor.

Terenul plin de muşchi din jurul izvorului se simţea instabil sub picioarele lui Evangeline.

— Tocmai ai spus Valor?

Haos a dat din cap, în timp ce mintea lui Evangeline se grăbea să înţeleagă.

În ultima zi, îşi amintise atât de multe şi trecuse prin atât de multe, încât îi era greu să le proceseze pe toate. Dar ştia despre Valori. Îi studiase în timp ce căutase pietrele Arcadei Valory.

Dar nu-şi dăduse seama niciodată că Haos era unul dintre ei.

S-a simţit imediat naivă. Cu câteva minute în urmă, Jacks îi spusese Castor, iar Castor Valor fusese prietenul apropiat al lui Jacks. Ar fi trebuit să fie mort, la fel ca toţi ceilalţi Valori – dar, în mod clar, nu era cazul.

Şi dacă Aurora era sora lui Castor, atunci părinţii ei trebuie că erau Wolfric şi Honora Valor. Evangeline nu ştia cum şi-ar fi putut da seama că ei erau de fapt primul rege şi prima regină a Nordului întorşi din morţi după sute de ani. Totuşi, simţea că ar fi trebuit să fi pus cumva totul cap la cap. Nu avusese niciodată încredere în Aurora, dar crezuse că Aurora doar avea acelaşi prenume ca Aurora Valor. Nu-şi imaginase niciodată că cele două erau una şi aceeaşi persoană.

— Înţeleg că ai multe întrebări, a spus Haos.

— Am doar întrebări, a spus Evangeline. Familia ta s-a întors din morţi? Sau pur şi simplu s-au prefăcut că sunt morţi? Unde au fost în toţi aceşti ani? De ce s-au întors acum?

— Ştiu că va fi greu, dar îţi recomand să pui întrebările după ce termin povestea, în caz că se întoarce Jacks.

Haos nu i-a dat timp să obiecteze înainte de a spune:

— Cred că Jacks ţi-a spus deja că sora mea a fost logodită cu Vengeance Slaughterwood.

Evangeline a dat din cap şi Haos a continuat.

— Vengeance credea că Aurora nu era decât o prinţesă frumoasă care nu era capabilă să aibă grijă de ea însăşi. A pus să i se făurească o brăţară special făcută pentru ea – una care ar fi oprit pe oricine încerca să o rănească. Brăţara avea o singură chichiţă: odată pusă la mână, nu mai poate fi dată jos. Ştiind acest lucru, sora mea a refuzat să şi-o pună la încheietură. De asemenea, ea nu avea nevoie de nicio amuletă pentru protecţie, sau cel puţin aşa credea ea. A păstrat totuşi brăţara. Nu ştiu

ce avea de gând să facă cu ea, dar cât timp a fost închisă în Valory, brăţara a devenit o legendă.

— Stai puţin, l-a întrerupt Evangeline. Sora ta a fost în Valory?

— Întreaga mea familie a fost în Valory, blocată într-o stare suspendată de somn. De ce crezi că am vrut atât de mult să o deschid?

— M-am gândit că din cauza căştii, a spus Evangeline.

Înainte ca ea să deschidă Valory, Haos purta o cască blestemată care îl împiedica să se hrănească. Dar acum, când se gândea la evenimente, avea sens că Haos voia să deschidă arcada din motive mai întemeiate. Unii oameni credeau că el era monstrul închis în Valory, dar în schimb familia lui fusese închisă.

— După noaptea în care ai deschis Arcada Valory, Jacks aproape că a înnebunit. Tot delira că ai murit. Despre cum a trebuit să te salveze. Nu l-am luat în serios.

Haos a făcut o pauză pentru a-şi trece o mână prin păr în timp ce a mormăit:

— Se poate să-l fi muşcat, din greşeală, şi am crezut că delira din cauza sângelui pierdut.

Apoi, câteva zile mai târziu, am aflat că se târguise cu sora mea pentru brăţară. O voia pentru tine, pentru ca nimeni să nu te mai poată răni vreodată.

— Fusese obsedat de asta, a spus Evangeline.

Şi-a amintit că mai fusese protectiv cu ea, dar devenise obsesiv acum. În mod evident, ceva se schimbase de când îl văzuse ultima dată pe Jacks la han. Haos spusese că brăţara de protecţie funcţiona ghidându-se după intenţiile unei persoane şi îl oprise pe Jacks când intenţionase să o sărute.

— Ce a dat la schimb Jacks pentru brăţara asta? a întrebat Evangeline.

— Am încercat să-l opresc, a zis Haos. I-am spus să nu o facă, dar nu a ascultat.

— Ce a dat la schimb? a întrebat mai aspru de data asta.

Haos a evitat să o privească.

Evangeline şi-a amintit că nu trebuia să faci contact vizual cu un vampir pentru că vampirii îl luau drept o invitaţie să te muşte, dar în acest moment, se simţea diferit. Haos nu părea înfometat, ci trist.

— Jacks şi-a dat la schimb inima.

— Inima? a repetat Evangeline. Ce fel de inimă? E un fel de obiect magic? Un talisman? Cu siguranţă nu inima lui adevărată.

— Toţi avem două inimi diferite, a zis Haos. Este inima care bate şi ne ţine în viaţă. Apoi este cealaltă inimă, a doua inimă, care se frânge în loc să bată, cea care iubeşte pentru ca existenţa noastră să aibă un scop. Asta e inima pe care a vrut-o sora mea.

— De ce ar vrea Aurora asta? a întrebat Evangeline, deşi se temea că deja ştia răspunsul şi că avea legătură cu două nume pe care le văzuse cândva scrijelite pe pereţii Vizuinii.

AURORA + JACKS

Numele fuseseră scrijelite în perete cu sute de ani în urmă, dar pentru Aurora era ca şi cum ar fi trecut câţiva ani, poate doar câteva luni, de când fusese închisă în Arcada Valory în tot acest timp.

— Îl iubeşte pe Jacks, nu-i aşa? a spus Evangeline.

— Asta am bănuit întotdeauna, a răspuns Haos. Aurora nu a mărturisit niciodată, dar îmi imaginez că doar din cauză că Jacks nu s-a arătat niciodată interesat de ea. Lyric Merrywood, a fost cel care o iubea, dar am crezut întotdeauna că sora mea era cu el doar ca un pretext pentru a fi lângă Jacks, care nici măcar nu se uita spre ea.

Dacă Aurora ar fi vrut cu adevărat să-şi anuleze logodna cu Vengeance pentru a se căsători cu Lyric, tatăl nostru ar fi fost supărat, dar ar fi lăsat-o să o facă. Nu e un tiran. Dar Aurorei îi plăcea să fie obiectul dorinţei. Îi plăcea să aibă atât atenţia lui Lyric, cât şi a lui Vengeance, şi cred că a continuat

să spere că îl va face gelos pe Jacks. Bineînţeles că totul a mers prost. Nu cred că Aurora s-a gândit vreodată că după ce îl va părăsi pe Vengeance, el va veni după Lyric şi va distruge toate pământurile Merrywood. Dar asta este problema cu sora mea. Nu se gândeşte niciodată înainte să facă ceva, şi ştiu că nu gândeşte limpede acum.

— Ştii ce are de gând să facă cu inima lui Jacks? O să pună o vrajă a iubirii asupra ei? a ghicit Evangeline cu voce tare.

Deşi ştia din propria experienţă că o persoană nu avea nevoie de inima cuiva pentru asta. Vrăjile iubirii puteau fi, de asemenea, rupte.

— Am sentimentul că plănuieşte să facă ceva mai permanent, a spus Haos în mod sumbru.

— Cum ar fi? Să-i dea o inimă complet nouă?

— Nu ştiu. Dar îmi imaginez că atunci când va termina, Jacks va fi în sfârşit al ei.

Lui Evangeline îi venea să vomite şi să fugă, sau poate să fugă şi să vomite. Nu putea accepta gândul ca Jacks şi Aurora să fie împreună – şi nu-şi putea imagina că Jacks şi-ar fi dorit asta.

Cum a putut să facă asta? Cum a putut să-şi dea inima? Cum a putut să renunţe la ea în felul acesta? Deşi ea se îndoia foarte mult că el percepea situaţia în acest fel. Jacks probabil că şi-a spus că face ceva bun, ceva nobil, sacrificându-şi inima pentru a o proteja pe ea.

Din păcate, nu asta făcuse cu adevărat. Jacks poate că şi-a spus că a renunţat la inima lui pentru a o salva, dar Evangeline se temea că o făcuse şi pentru a-i fi mai uşor să renunţe la ea.

Trebuia să existe o cale de a schimba totul, de a repara cele întâmplate. De a o opri pe Aurora să-i schimbe pentru totdeauna inima lui Jacks sau să-i dea o cu totul altă inimă. Cine ar mai fi Jacks dacă s-ar întâmpla asta?

— Cum îi recuperăm inima? a întrebat Evangeline.

— Nu noi, doar tu. Mă tem că nu pot să te ajut.

— De ce?

— Te-aş ajuta, dar cred că sora mea a ascuns inima în singurul loc în care nu pot merge. Cred că e undeva în Vizuină.

— Evangeline!

Glasul lui LaLa a răsunat pe deasupra copacilor din jur.

— Sper că nu ai aşteptat prea mult…

LaLa s-a oprit brusc când a ieşit din luminiş şi l-a zărit pe Haos de cealaltă parte a izvorului incandescent.

— Ce faci aici?

S-a îmbufnat.

— Tocmai i-am salvat viaţa prietenei tale, a răspuns Haos dur.

Şi era doar imaginaţia lui Evangeline, sau şi-a scos pieptul în faţă? Până în acel moment, ea încă se gândise la el ca la Haos. Dar acum, în timp ce îşi îndrepta postura, cu pelerina aruncată neglijent peste un umăr, ea îl vedea ca fiind Castor Valor, prinţul tânăr şi carismatic al Nordului Magnific.

— Ei bine, acum sunt aici, aşa că…

LaLa a arătat către pădure.

— Tocmai mi-ai zis să plec? a întrebat Castor.

— Am încercat, a spus LaLa.

Ea era cea mai mică de statură dintre cei trei, şi totuşi, era ceva în felul în care se holba la Castor, care dădea impresia că îl privea de sus.

— Nu ai de băut sânge virgin sau ceva?

— Sânge virgin?

Castor a zâmbit cu unul dintre acele zâmbete devastatoare de vampir, în timp ce şi-a trecut indiferent o mână prin păr.

— Ce fel de poveşti ai citit despre mine?

— Eu nu citesc poveşti despre tine, a pufnit LaLa, dar Evangeline putea jura că se îmbujorase.

— Deci e doar o coincidenţă că spui citate dintr-una?

— Ştiu că bei sânge, a spus ea.

Privirea lui Castor s-a încins. *Mi-ar plăcea să-ţi beau sângele,* părea că zice.

Şi, dintr-odată, totul s-a simţit puţin mai fierbinte decât ar fi trebuit să fie. LaLa nu părea să îl placă pe Castor, dar Evangeline a presupus că vampirul simţea cu totul altceva pentru ea.

— Cred că ne abatem de la subiect, a intervenit Evangeline înainte ca vampirul să o muşte pe LaLa. Jacks e în pericol.

LaLa şi-a întors imediat privirea de la Castor.

Evangeline i-a explicat rapid lui LaLa ce-i spusese vampirul despre Aurora şi despre inima lui Jacks.

— Nu-mi vine să cred că l-am considerat pe Jacks drept cel deştept.

Încă o dată, LaLa l-a privit pe Castor.

— De ce nu l-ai oprit?

— Am încercat.

— Pff, a spus LaLa. În mod clar nu ai încercat suficient de mult.

— Nu este vina lui Castor, a spus Evangeline, dar niciunul dintre ei nu era atent la ea.

— Ai reuşit vreodată să-l opreşti pe Jacks? a întrebat Castor.

LaLa şi-a ridicat imperios bărbia.

— Odată l-am înjunghiat cu un cuţit pentru unt.

— Îmi amintesc incidentul cu cuţitul pentru unt, a spus Evangeline. A provocat un mare dezastru. Apropo de dezastru – ce o să facem în legătură cu inima lui Jacks?

— Eu zic să o răpim pe Aurora şi să o torturăm până când ne va spune unde este, a spus LaLa.

— Nu vă las să-mi torturaţi sora, a intervenit Castor.

— Sora ta e un monstru!

Nările lui Castor s-au umflat.

— Cu toţii suntem monştri.

S-a îndepărtat cu un mârâit de copacul de care se sprijinea.

Pentru o secundă, Evangeline a crezut că va traversa izvorul şi că îşi va înfige în sfârşit dinţii în gâtul lui LaLa. Tensiunea se simţea din nou,

încordându-i maxilarul şi umerii. Apoi, încet, el a făcut un pas înapoi.

— Nu-ţi cer să o ierţi pentru ceea ce i-a făcut familiei tale, a spus Castor încet. Dar nu trebuie să o răneşti. A fost închisă în Valory timp de sute de ani; a suferit deja destul pentru crima ei. Dacă vrei să o răneşti pentru asta, găseşte inima şi înapoiază-i-o lui Jacks. Asta o va pedepsi suficient.

Castor a dat să plece.

— Unde te duci? a strigat LaLa.

— Soarele va răsări în curând. Trebuie să plec, i-am spus deja lui Evangeline unde trebuie să meargă.

Şi cu asta, Haos a dispărut în noapte.

37.
Apollo

Cortul era gol. Evangeline dispăruse.

La prima vedere, părea că a avut loc o luptă.

Înăuntru domnea un dezastru – mormane de haine erau răvăşite. Pernele erau sfâşiate. Masa era răsturnată, vinul era vărsat şi mâncarea împrăştiată. Fructe de pădure fuseseră strivite, şi carnea zăcea acum murdară pe pământ.

— Gărzi! a strigat Apollo, chemând doi soldaţi care aşteptau afară.

Era clar din momentul în care s-au uitat în cort că nu auziseră nicio agitaţie. Nu fusese nicio luptă, nicio răpire – exact cum se temuse Apollo.

Evangeline plecase de bunăvoie – şi lăsase în urmă dezastrul ca să-l inducă în eroare.

Ceea ce însemna un singur lucru.

Îşi amintise.

— Vreau să-mi găsiţi soţia, a zis Apollo. Şi aduceţi-mi-o înapoi cu orice preţ.

38.
Evangeline

— Tot aş prefera să o torturez personal pe Aurora, a spus LaLa în timp ce mergea alături de Evangeline pe drumul care urma să le ducă la Vizuină. Soarele începea să răsară încet, aruncând lumina caldă a dimineţii peste picăturile de rouă care se agăţau de iarba care le mărginea cărarea.

— Cred că şi mie mi-ar plăcea să o torturez, a spus Evangeline.

Dar a spus-o în mare parte pentru ca să spună ceva, orice îi lua gândul de la faptul că Jacks nu avea o inimă, iar când o va primi înapoi, s-ar putea să nu mai fie aceeaşi inimă.

LaLa o ajută să se distragă, sugerând să-i dea foc părului Aurorei, să-i smulgă unghiile şi alte lucruri pe care Evangeline nici măcar nu le putea reproduce.

— Vreau doar să-l sărut, a spus Evangeline încet. Şi… nu vreau să mor.

Înainte de noaptea trecută, nu crezuse niciodată cu adevărat că Jacks ar putea să o ucidă. În noaptea pe care o petrecuseră împreună în criptă ea se temuse că o va muşca şi că o va transforma în vampir, dar niciodată nu se temuse că va muri de buzele lui.

Până acum.

LaLa s-a întors spre ea atunci, cu un zâmbet foarte blând.

— Sper că într-o zi îl vei săruta pe Jacks în faţa Aurorei. Ar fi cea mai bună tortură.

— Dar nu spuneai că sărutul lui Jacks mă va ucide?

LaLa a ridicat din umeri.

— Ce pot să spun? Răzbunarea îmi dă speranţă.

Câţiva metri mai târziu au ajuns la semnul pe care scria: *Bine aţi venit în Vizuină!*

Un dragon micuţ dormea pe el, sforăind şi scoţând scântei adorabile.

Cu un fior, Evangeline s-a gândit la noaptea pe care ea şi Jacks o petrecuseră aici împreună.

Apoi s-a gândit la cum Pădurea Blestemată îl adusese pe Jacks înapoi în Vizuină.

Se putea oare ca ziua cea mai bună din viaţa lui Jacks să fi fost cea pe care a petrecut-o cu Evangeline acolo? Părea prea mult, şi totuşi doar acest gând i-a redat speranţa lui Evangeline.

Poate că Jacks nu-şi dorea un final fericit, dar ea încă refuza să creadă că el nu o dorea. Deşi cine ştie ce şi-ar fi dorit odată ce Aurora i-ar fi schimbat inima?!

— Ar trebui să fim pe aproape, a spus LaLa. Dacă îmi amintesc corect, Aurora avea un bârlog malefic ascuns la baza unui copac. Familia ei îşi petrecea întotdeauna vacanţa în Vizuină. Îmi amintesc că am încercat să mă joc cu ea în primii câţiva ani, dar ea voia mereu să fugărească băieţii.

LaLa a condus-o pe Evangeline dincolo de drum, printr-o pădure plină de copaci şi de ciuperci cu pălării de catifea care le ajungeau până la genunchi. În vârful lor dormeau mai mulţi dragoni, umplând aerul cu scântei de lumină aurie. Apoi, ciupercile au dispărut şi, pe o distanţă de câţiva metri, pământul era gol – nu existau ciuperci, nici iarbă, nici măcar o crenguţă ruptă. Era doar un cerc mare de pământ neatins, în jurul unui copac cu o sculptură în mijloc a unui lup purtând o coroană de flori.

— Ar fi trebuit să aduc un topor, a spus LaLa, oprindu-se în faţa copacului.

— Probabil că pot să-mi folosesc sângele pentru a-l deschide.

— Da, dar ar fi fost mult mai distractiv să-i distrug cu un topor sigiliul.

— Ne putem întoarce după ce-i găsim inima lui Jacks.

Evangeline şi-a scos pumnalul pe care i-l dăduse Jacks şi pentru o secundă a simţit o urmă de ceva asemănător cu regretul. Ştia că nu era vina ei că îşi pierduse amintirile. Dar şi-ar fi dorit să le fi putut recupera mai devreme. Şi-ar fi dorit ca atunci când Jacks îi aruncase cuţitul, să-şi fi amintit de el.

Privind acum în urmă, era clar că-l durea că ea uitase. Dacă şi-ar fi amintit mai devreme, poate că atunci ar fi putut să oprească toate astea.

Şi-a tăiat degetul cu pumnalul şi apoi a picurat sângele pe copac, dorind să-l deschidă. După ceva vreme, o uşă a apărut în pădure. De cealaltă parte erau scări. Albe şi împodobite cu flori sculptate. Probabil că erau magice, întrucât de îndată ce Evangeline a păşit pe ele, au început să lumineze.

— De unde are Aurora puteri magice ca să facă toate astea? a întrebat.

— Nu am nicio idee, a zis LaLa. Se crede că toţi copiii familiei Valor aveau puteri magice, dar nimeni nu a ştiut vreodată ce puteri avea Aurora.

Evangeline a numărat douăzeci de trepte până jos. Ca şi scările, podelele în această încăpere străluceau, luminând pereţii complet acoperiţi de rafturi. Pe o parte, păreau să fie multe cărţi – cărţi drăguţe, în culori pastel, precum violet, roz, auriu şi bej, toate legate cu fundiţe îngrijite.

Evangeline abia s-a uitat la ele înainte să se întoarcă spre cealaltă parte, care era plină cu recipiente: borcănaşe şi sticluţe de diferite forme şi mărimi, sigilate cu ceară topită sau dopuri strălucitoare. Şi conţineau tot felul de lucruri înăuntru. Evangeline a văzut flori uscate, păienjeni uscaţi, degete – *bleah!* –, poţiuni în culori aprinse ca nestematele, o sticlă care strălucea ca stelele. Dar nu era nimic care să arate ca o inimă.

A cercetat repede vasele până când a dat de o sticlă cu un lichid roşu ca vinul, care strălucea când îl privea. L-a luat. Legată de dop era o fundă cu o etichetă pe care scria mic: *Sânge de dragon.*

Evangeline s-a înfiorat. Ideea de a le extrage micilor dragoni sângele şi a-l îmbutelia i se părea

extrem de crudă.

Evangeline a pus la loc sticla cu sângele şi a luat un borcan drăguţ, plin cu particule argintii. Particulele au tresărit imediat ce a atins sticla. S-au retras la fundul borcanului, formând o grămadă cenuşie. Nu avea nicio etichetă, dar Evangeline nu credea că avea înăuntru inima lui Jacks.

I-ar recunoaşte inima lui Jacks – îi *ştia* inima. Inima lui era rănită precum a ei, dar era puternică, nu s-ar feri sau ruşina de ea. Ar bate mai repede, mai tare, în tandem cu a ei.

Evangeline şi-a închis ochii şi a întins o mână către rafturi, mângâind sticlele netede.

Te rog să baţi. Te rog să baţi, a repetat încet, atingând vas după vas.

Nimic. Nimic. Nimic. Doar sticlă rece şi mai multă sticlă rece şi…

Degetele ei au atins ceva ce nu era niciun borcan, nicio sticlă. Se simţea ca pielea pe pielea ei. Evangeline şi-a deschis ochii şi a văzut o carte din piele albă cu un contur auriu pe cotor.

— Mă întreb, s-a gândit. E posibil ca Aurora să fi tăiat mijlocul uneia dintre aceste cărţi şi să fi pus inima înăuntru?

— Bănuiesc că orice e posibil, a zis LaLa, care a început să verifice cărţile de pe rafturi. Le dezlega fundele, le scutura şi le întorcea ca să vadă dacă ar fi căzut ceva. Evangeline a auzit câteva chei căzând pe jos.

Apoi a văzut o perucă lungă castanie căzând dintr-unul dintre volume înainte ca LaLa să-l arunce neglijent pe jos.

— Nu e ca şi cum ai sparge o uşă cu toporul, dar se simte bine, a zis LaLa, aruncând o altă carte peste umăr.

Evangeline a fost mai atentă când a luat volumul alb din piele de pe raft. Nu era nimic scris pe copertă, doar o altă imagine a unui lup purtând o coroană din flori.

Evangeline nu ştia dacă inima lui Jacks era ascunsă în acest volum, dar cu siguranţă era ceva

înăuntru. A simţit ceva când a încercat să deschidă cartea, dar nu se deschidea. *Magie.*

Evangeline a picurat puţin sânge pe paginile cărţii zicând:

— Te rog, deschide-te.

Cartea s-a supus imediat.

Pe prima pagină erau scrise cu grijă cuvintele: *Cartea cu Vrăji a Aurorei.*

— Ce ai găsit acolo? a întrebat LaLa, chiar înainte să arunce o altă carte pe podea.

— E cartea cu vrăji a Aurorei.

Evangeline a dat pagina, sperând să găsească un cuprins. Dar cartea părea să fie mai degrabă un jurnal.

Prima însemnare era datată şi era urmată de un rând:

Am încercat să fac prima mea vrajă azi.

— Nu cred că o să găseşti inima lui Jacks înăuntru, a zis LaLa.

— Ştiu, dar poate o să găsesc vraja pe care Aurora plănuieşte să o folosească pentru a-i schimba inima lui Jacks sau pentru a-i da alta.

— Sau poate că putem găsi o vrajă pe care să o folosim pentru ea, a sugerat vesel LaLa.

Evangeline a continuat să dea paginile. Hârtia era veche şi aspră în timp răsfoia cartea vrăjită.

Aurora era perseverentă, Evangeline nu putea nega asta. Majoritatea primelor ei vrăji eşuaseră, dar asta nu păruse să o oprească. A continuat să încerce vrăji până când în sfârşit i-au ieşit.

> *Mi-am schimbat culoarea părului azi! Acum e un violet mai strălucitor. Deşi Jacks nu pare că a observat.*

— Normal că nu a observat, a mormăit LaLa, citind peste umărul lui Evangeline.

Evangeline a simţit un fior precum fericirea, dar s-a evaporat câteva pagini mai târziu.

Sora mea Vesper, în sfârşit a avut o viziune despre viitorul lui Jacks. Se va îndrăgosti de o Vulpe, a zis ea. Eu am întrebat: Ce vrei să spui, o vulpe?

Dar, bineînţeles, Vesper nu ştia. Încă încerca să-şi controleze viziunile. Acum nu toate aveau sens. Dar cred că am desluşit-o.

Fratele meu, Castor a construit o reţea de spioni ca să protejeze Nordul – de parcă tatăl nostru ar avea nevoie de ajutor! Din fericire pentru mine, spionii lui Castor sunt foarte folositori. Unul dintre ei mă place, normal. Zilele trecute, pe când încerca fără îndoială să mă impresioneze, mi-a spus despre o ţărancă pe care o întâlnise care se putea transforma în vulpe. Plănuia să-i spună fratelui meu, crezând că această fată ar fi un spion grozav.

L-am convins să facă exact opusul.

Această fată trebuie că e „vulpea” pe care Jacks o iubeşte. Nu că voi lăsa asta să se întâmple.

De fapt, poate că am făcut deja ceva ce nu ar fi trebuit ca să previn asta. Dar e prea târziu acum să mă mai întorc din drum.

— Nu e prea târziu să o torturăm, a zis LaLa.

— Niciodată n-am avut încredere în ea, a murmurat Evangeline. Dar încă mi-e greu să cred că ar putea fi atât de îngrozitoare.

Deşi Aurora nu scrisese ce făcuse, Evangeline bănuia.

Jacks îi spusese cândva lui Evangeline povestea despre cum devenise Arcaşul din *Balada Arcaşului şi a Vulpii.* Cum fusese angajat să vâneze o vulpe, dar apoi aflase că vulpea era de fapt o fată – o fată de care începuse să se îndrăgostească. Le spusese bărbaţilor care îl angajaseră, convins fiind că

făcuseră o greşeală când l-au rugat să vâneze o fată, dar în loc să-l absolve pe Jacks de sarcină, se pare că a fost pus sub o vrajă care îl obliga nu doar să vâneze, ci să ucidă fata-vulpe. Jacks s-a luptat împotriva vrăjii şi nu a împuşcat fata – dar apoi a sărutat-o şi ea a murit.

— Crezi că asta înseamnă că Aurora a aruncat ambele blesteme asupra lui Jacks – blestemul Arcaşului şi blestemul care îi transformă sărutul într-unul fatal.

— Nu m-ar mira, a zis LaLa. Aurora i-a luat inima lui Jacks. Cred că se ghidează după regula *Dacă nu pot să-l am eu, atunci nimeni nu-l poate avea.*

39.
Evangeline

Tot mai multe fanioane au răsărit peste noapte. Mici steaguri vesele, din tot felul de materiale şi în tot felul de culori, împodobeau agitatul Sat Merrywood – piersică în dungi, verde mentă, culoarea oului de raţă, roz apus şi mov cu buline, toate fluturau în adierea vântului.

Soarele strălucitor lumina puternic şi nu se vedea nicio urmă de nori, deşi era o umezeală în aer care o făcea pe Evangeline să simtă că va ploua. Şi-a imaginat cerul deschizându-se de parcă era tăiat cu cuţitul.

Şi-a aranjat discret peruca pe care o luase din bârlogul Aurorei, cea castanie care căzuse dintr-una dintre cărţi. Evangeline spera că avea să o ajute să se piardă în mulţime şi să evite soldaţii în timp ce ea şi LaLa o căutau pe Aurora. Planul era să o găsească pe fosta prinţesă printre participanţii la festival şi apoi să o urmărească, în speranţa că le va duce la locul unde ţinea ascunsă inima lui Jacks.

Cu o zi în urmă, Aurora îşi exprimase interesul faţă de standurile de la festivalul Merrywood, faţă de gustări şi lucruri drăguţe. Gândindu-se mai bine, Evangeline şi-a amintit cât de fericită păruse Aurora, cum purtase o coroniţă din flori şi arborase un zâmbet diafan. Privind în urmă, Evangeline se întreba dacă nu cumva era bucuroasă pentru că în sfârşit îi luase inima lui Jacks.

Evangeline a căutat-o pe Aurora în mulţime, uitându-se dincolo de negustorii ce vindeau fierăstraie şi ciocane, fructe de pădure şi bere şi mii de globuri. În jurul lor, copiii chicoteau şi ţipau în timp ce alergau cu morişti din hârtie în mână. Fericirea plutea în aer precum polenul. Era peste tot şi îi învăluise pe toţi, mai puţin pe Evangeline. Tot

ce simţea era un junghi în piept, un sentiment că rămânea fără timp.

Deja trecuse o zi de când Aurora îi luase inima lui Jacks.

Dacă Evangeline ajunsese prea târziu? Dacă motivul pentru care nu o vedea pe Aurora era pentru că se afla undeva cu Jacks şi deja îi schimbase inima? Dacă…

— Vezi pe undeva prinţesa malefică? a întrebat LaLa.

Evangeline a scuturat din cap. Vedea oameni tocmindu-se, discutând şi ajutând la reconstrucţie. Dar nu vedea nicio fată cu păr violet.

— Mere caramelizate de către dragoni, poftiţi la merele caramelizate de către dragoni! a strigat un vânzător care trăgea de un cărucior roşu.

Părea că fusese atent pictat. Cuvintele *Mere caramelizate de către dragoni* erau scrise cursiv şi în jurul lor erau pictate mici mere şi conturul unor dragoni adorabili.

A oprit căruciorul în faţa lui LaLa.

— Nu ne interesează, mulţumim, a zis LaLa.

— Dar cineva deja a cumpărat ceva pentru domnişoara.

Vânzătorul, un tânăr cu o faţă prietenoasă, a zâmbit. Dar era ceva puţin ciudat la el, ca un rânjet pe care un copil l-ar fi adăugat unei capodopere.

Degetele vânzătorului au tremurat în timp ce i-a înmânat lui Evangeline un mic pergament legat cu o fundă albă impecabilă.

— Mi s-a spus să vă dau mai întâi asta.

Ea a desfăcut emoţionată pergamentul.

Nu mă căuta.

Nu era niciun nume, nicio iniţială, dar Evangeline a ştiut instant de la cine era. *Jacks.*

S-a întors către vânzător. Dacă Jacks îi spunea să nu-l caute, atunci se gândea la ea. Încă mai era speranţă.

— Când ţi-a fost dat bileţelul? l-a întrebat.

Dar tânărul nu a răspuns. Nici nu s-a uitat la ea. Vânzătorul părea că e într-un fel de transă în timp ce presăra zahăr peste căruciorul său preţios cu mere, întorcându-se apoi către micii lui dragoni. Erau trei. Unul maro, unul verde şi unul de culoarea piersicii.

— E timpul, a zis încet tânărul.

Dragonii au scâncit.

— Doar faceţi ce vă spun, a zis el, încă ignorând-o pe Evangeline.

Probabil că era sub influenţa lui Jacks, şi-a dat seama Evangeline. Îl mai văzuse pe Jacks făcând asta înainte, controlând alţi oameni, dar în trecut, o făcuse ca să o protejeze.

A avut un sentiment groaznic că nu asta se întâmpla acum, când urmărea cum vânzătorul îşi şterge o lacrimă în timp ce dragonii suflau flăcări, dând foc zahărului. În câteva secunde, întregul cărucior ardea, acoperit de flăcări albe şi portocalii. Vânzătorul stătea neclintit lângă el, de parcă era ţintuit acolo.

— Trebuie să aducem nişte apă! i-a zis Evangeline lui LaLa, întorcându-se spre fântâna din centrul pieţei.

— Nu!

LaLa a apucat-o de mână.

— Trebuie să mergem.

A tras-o pe Evangeline de lângă vânzător şi din piaţă, tocmai când gărzile regale păreau că au observat căruciorul în flăcări şi oamenii începuseră să aducă găleţi cu apă.

Tânărul plângea acum. Micii dragoni plângeau. Focul era deja stins. Dar căruciorul era distrus, rămăseseră doar bucăţi mocnite de lemn cenuşiu.

— Nu pot să cred că Jacks ar face una ca asta, a murmurat Evangeline, în timp ce LaLa o îndemna să se îndepărteze de mulţime. Pare inutil de crud.

— Jacks este inutil de crud, a spus LaLa. Obişnuia să facă lucruri de genul ăsta tot timpul. Nu-l cunoşti pe acest Jacks pentru că a fost mereu diferit cu tine.

Tonul i s-a înmuiat şi deşi nu a spus-o cu voce tare, Evangeline a simţit că LaLa se gândea că acea versiune a lui Jacks dispăruse.

— Crezi că Aurora i-a schimbat deja inima sau că i-a dat o alta?

LaLa şi-a muşcat buza, dar nu a răspuns, ceea ce părea a fi un da pentru Evangeline.

Soarele bătea cu putere pe faţa lui Evangeline în timp ce ea şi LaLa au ajuns la marginea satului.

Era momentul din zi în care nu existau umbre. Totul era luminos. O fată ca Aurora ar fi trebuit să fie uşor de observat într-o mulţime ca aceasta, unde majoritatea oamenilor purtau haine modeste şi aveau părul în culori obişnuite.

— Nu o văd, a spus Evangeline. O parte din ea se temea că a ajuns prea târziu. Că Aurora îi schimbase deja inima lui Jacks sau că îi dăduse alta. Dar Evangeline nu putea să renunţe la el şi ştia că, dacă era încă *Jacks al ei,* nu ar renunţa la ea dacă Evangeline şi-ar pierde inima.

— Cred că am găsit-o.

LaLa a arătat în direcţia opusă faţă de sat, spre o dâră de petale roz pal care duceau în Pădurea Merrywood. Apoi şi-a dat ochii peste cap.

— Când Aurora era mai tânără, a vrut ca oamenii să creadă că lăsa o dâră de flori în urma ei, aşa că deseori căra cu ea coşuri pline de petale pe care le presăra oriunde mergea. Pun pariu că, dacă urmăm această dâră, vom găsi inima lui Jacks.

Petalele roz erau presărate pe pietre şi pe iarbă şi chiar şi pe câţiva dragoni adormiţi, conducându-le pe LaLa şi pe Evangeline pe un traseu ocolitor care ducea în umbra Pădurii Merrywood. Urmărirea petalelor i-a amintit lui Evangeline de o poveste pe care nu şi-o amintea cu exactitate, dar era destul de sigură că nu se termina bine.

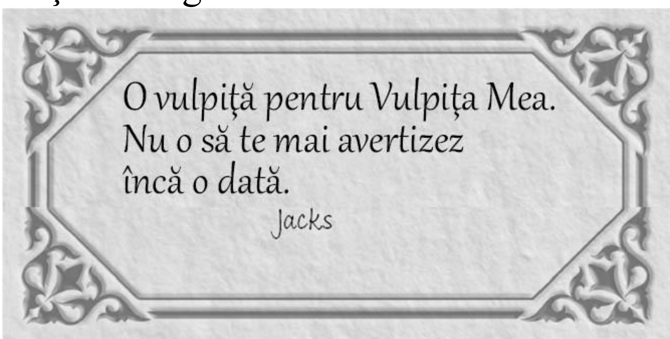
Evangeline voia să spere că povestea ei va fi diferită. Credea că fiecare poveste avea o infinitate de finaluri, şi se străduia din răsputeri să creadă asta cu fiecare respiraţie şi la fiecare pas pe care îl făcea.

Până când, în cele din urmă, dâra de petale s-a sfârşit.

S-a oprit la baza unui copac. Acolo se afla o vulpe. Era roşcată-maronie cu alb şi avea o coadă stufoasă. Dar coada nu se mişca şi nici vulpea; stătea întinsă la baza copacului, cu o săgeată de aur direct în inimă.

— O, nu!

Evangeline a căzut în genunchi şi a verificat dacă vulpea mai avea puls. Dar tot ce a găsit a fost un bilet ataşat de săgeată.

O vulpiţă pentru Vulpiţa Mea.
Nu o să te mai avertizez
încă o dată.
Jacks

— În clipa asta îl urăsc un pic, a spus Evangeline.

— Cel puţin nu este o persoană, a spus LaLa.

— Dar va fi în curând. Asta spune de fapt acest bilet.

Mai întâi distrusese căruciorul. Apoi omorâse vulpea.

Următorul va fi un om.

— Asta înseamnă că vrei să renunţi? a întrebat LaLa.

— Nu. Am de gând să-l salvez.

— Acum nu mai poţi să-l salvezi, s-a auzit o voce din copac.

O secundă mai târziu, lemnul a scârţâit, o uşă ascunsă s-a deschis şi Aurora Valor a apărut.

Părul ei violet era ciufulit, faţa îi era palidă şi avea o vânătaie mare care i se forma la tâmplă.

— Dacă ai venit pentru inima lui Jacks, nu o vei găsi. Ai ajuns deja prea târziu.

40.
Evangeline

Fusta irizată a Aurorei Valor se învârtea în jurul ei într-un cerc perfect, în timp ce s-a prăbuşit la pământ într-o dezordine elegantă. Şuviţe de păr violet îi cădeau pe fruntea pe care nu se vedea nicio urmă de îngrijorare. Faţa ei părea aproape senină. Aurora îi amintea lui Evangeline de o domnişoară la ananghie, ce aştepta cu răbdare ca prinţul ei să vină.

Dar când Evangeline s-a uitat mai atent, chipul Aurorei părea mai mult o faţetă decât o reflecţie a ceea ce simţea.

Ochii ei frumoşi s-au împietrit, iar vocea ei melodioasă a spus cu amărăciune, uitându-se la Evangeline:

— Ce ai făcut? De ce s-a îndrăgostit Jacks de *tine?*

— Ei bine, în primul rând Evangeline nu e o nenorocită nebună ca tine, a spus LaLa.

Aurora a tresărit. O altă bucată din faţeta ei s-a crăpat când gura i s-a strâmbat într-o încruntătură urâtă.

— Unde este Jacks? a întrebat Evangeline. Şi ce ai făcut cu inima lui?

Aurora a râs.

— Crezi că din cauza mea a făcut asta?

A luat coada vulpii moarte şi a strivit-o cu nepăsare, în timp ce biata vulpe zăcea acolo, cu ochii goi.

— Pe cât de mult apreciez simbolismul, nu am avut nimic de-a face cu asta.

— Nu te cred. Ştiu că l-ai blestemat, a spus Evangeline. Ţi-am găsit vechea carte de vrăji. Tu eşti motivul pentru care a ucis-o pe prima fată pe care a iubit-o, cea care se transforma în vulpe.

— Da, dar nu din cauza mea a făcut *asta.*

Aurora a lăsat jos coada vulpii moarte.

— Jacks a făcut asta de unul singur, pentru tine.

Vocea ei a devenit acră, plină de ceva asemănător cu gelozia, ca şi cum şi-ar fi dorit ca Jacks să se chinuie la fel cum îşi dorise să o iubească.

— Tu eşti cea care i-a luat inima, a spus Evangeline.

— Nu i-am luat-o eu! Mi-a dat-o de bunăvoie. Dar nu o mai am.

— Cum nu o mai ai? a întrebat sceptică LaLa.

Aurora s-a lovit dramatic cu capul de copac.

— Jacks a venit să mă vadă mai devreme. Mi-a cerut inima. Când am refuzat să i-o dau, m-a lăsat inconştientă.

A arătat spre vânătaia care îi apărea pe tâmplă.

— Când m-am trezit, Jacks dispăruse. La fel şi inima.

— Nu are sens, a spus Evangeline. Dacă Jacks şi-a recuperat mai devreme inima, atunci de ce ar fi făcut toate astea?

A arătat către vulpea moartă.

Aurora a râs.

— Crezi că Jacks şi-a luat inima pentru că o voia înapoi?

A râs din nou, mai vesel şi mai tare.

— Cred că ar trebui să plecăm de aici, a murmurat LaLa.

— Ar trebui, a spus Aurora, râzând în continuare. De îndată ce Jacks îşi termină de distrus inima, se va întoarce şi va ucide mai mult decât doar o vulpe sălbatică.

Aurora a început să se joace din nou cu coada vulpii. A învârtit-o înainte şi înapoi, în timp ce lui Evangeline sângele îi zvâcnea tot mai tare în urechi.

LaLa a spus ceva, dar Evangeline nu o auzea din cauza cuvintelor care i se repetau în minte: *De îndată ce Jacks îşi termină de distrus inima.*

Ea voia să creadă că Aurora doar se comporta îngrozitor. Că încerca să o chinuie. Voia să spună că Jacks nu şi-ar distruge inima, dar ea nu crezuse vreodată nici că Jacks şi-ar da la schimb inima.

Unele dintre lucrurile pe care Evangeline le iubea la Jacks erau hotărârea lui, motivaţia lui, goana lui necruţătoare după lucrurile pe care şi le dorea cel mai mult. Dar ea nu voia să creadă că ceea ce-şi dorea el acum era să nu mai simtă nimic. Că ar putea să-şi dispreţuiască atât de mult inima. Că ar putea să renunţe la dragoste, la orice, definitiv.

Evangeline simţea nevoia să urle. Şi o parte din ea voia, de asemenea, să cadă în genunchi şi să plângă.

Jacks era Prinţul Inimilor – aproape toată viaţa lui căutase iubirea. Şi acum ea era aici – şi el renunţa?

— Unde s-a dus? a întrebat Evangeline. Şi cum pot să-l opresc?

— Nu poţi să o faci.

Aurora a suspinat şi şi-a înclinat obosită capul, ca şi cum ea ar fi fost cea nedreptăţită de toate astea.

— Ţi-am spus, ai ajuns prea târziu.

— Atunci spune-mi unde s-a dus!

Aurora şi-a dat ochii peste cap.

— Nu a stat să-mi spună ce plănuieşte să facă înainte să-mi dea în cap.

— Ştiu unde s-a dus, a murmurat LaLa. Nu există decât o modalitate de a distruge o a doua inimă a cuiva.

— Cum? a întrebat Evangeline.

LaLa a înghiţit greu şi a privit-o cu vinovăţie.

— Îmi pare rău, Evangeline.

— De ce îţi pare rău?

— Pentru că, dacă nu eram eu, Jacks nu ar fi avut unde să meargă. Inima cu care o persoană simte este foarte puternică şi poate fi distrusă doar de foc. Dar nu orice fel de foc.

— De unde ştii asta? a întrebat Evangeline.

LaLa părea în continuare îndurerată.

— După ce Dane a fost închis în Valory, am vrut să-mi distrug inima.

— Ai vrut să-ţi distrugi inima din cauza lui *Dane?*

Aurora a chicotit.

LaLa s-a uitat la ea. Pentru o secundă, Evangeline a văzut că lua în calcul din nou ideea de tortură.

— Poţi să o răneşti după ce îmi spui cum crezi că Jacks îşi va distruge inima, a spus Evangeline.

— Singurul mod de a distruge o a doua inimă este cu focul unui copac phoenix.

— Ai plantat un copac phoenix? Eşti nebună?

Aurora s-a ridicat în picioare şi deodată părea cu adevărat speriată. Obrajii ei erau roşii de mânie. Probabil că nu crezuse niciodată cu adevărat că Jacks avea să dorească să îşi distrugă inima; se jucase cu Evangeline, o necăjea pentru a se distra.

— Unde ai plantat copacul? a întrebat Aurora.

— De parcă ţi-aş spune, a spus LaLa.

Aurora s-a întors către Evangeline.

— Ştii unde este?

Evangeline avea sentimentul că ştia, dar nu avea de gând să-i spună Aurorei. Văzuse copacul chiar în prima ei noapte în Nordul Magnific.

Era noaptea de dinainte de Nocte Neverending; Apollo se întinsese pe ramurile copacului phoenix, pozând pentru un portret. Deşi ea observase de fapt copacul spectaculos înainte de a-l observa pe prinţ.

Mama ei îi povestise mitul copacului phoenix, aşa cum o făcuse şi fosta ei guvernantă, Madame Voss. Frunzele unui copac phoenix aveau nevoie de peste o mie de ani pentru a se transforma încet în aur – aur adevărat –, dar dacă o persoană culegea una înainte ca toate frunzele să se schimbe, atunci întregul copac lua foc.

Asta plănuia Jacks. Să culeagă o frunză de aur, să transforme copacul în foc şi apoi să-şi arunce inima în flăcări. Şi ea nu avea nicio îndoială că o va face. Doar dacă nu-l oprea.

— Nu vreau ca Jacks să-şi distrugă inima, a spus Aurora. Dacă îmi spui unde ai plantat copacul, îi pot arăta lui Evangeline cum să ajungă acolo folosind o arcadă.

— Nu vreau ajutorul tău, a spus Evangeline. Şi nu aş avea încredere în tine.

Din fericire, ea spera, de asemenea, că nu avea nevoie de ajutor. Era destul de sigură că ştia unde plantase LaLa copacul phoenix – trebuia doar să ajungă acolo înaintea lui Jacks.

— LaLa, unde este cea mai apropiată arcadă? a întrebat ea.

Dacă LaLa îi putea spune unde era arcada, Evangeline era sigură că ar putea să convingă arcada să o ducă în luminişul cu copacul. Sângele ei deschidea orice uşă, iar arcadele mai ales îi răspundeau întotdeauna.

— Voi merge cu tine, a spus LaLa.

— Mulţumesc, a zis Evangeline. Dar cred că trebuie să merg singură de data aceasta. Dacă vreau să-l salvez pe Jacks, nu va fi prin intermediul forţei.

— Atunci cum ai de gând să-l salvezi? a întrebat Aurora.

— Cu iubire.

Aurora a râs din nou. Sunetul râsului ei era din ce în ce mai urât.

Obrajii lui Evangeline s-au înroşit, dar a refuzat să se simtă stânjenită.

— Iubirea nu e ceva de care să râzi.

— Astăzi este. Pentru că, vezi tu, Evangeline, chiar dacă îi salvezi inima lui Jacks, asta nu va fi suficient pentru a te salva pe tine. Dacă îl vei săruta vreodată, vei muri. Nu contează dacă dragostea ta este cea mai adevărată dragoste văzută vreodată.

Evangeline şi-a amintit că Aurora era o mincinoasă; până acum câteva momente, toată această scenă fusese o şaradă. Dar acum nu părea că joacă teatru. Aurora părea tulburător de triumfătoare.

— Când mi-am dat seama că Jacks nu avea de gând să o ucidă niciodată pe fata-vulpe, am aruncat o altă vrajă asupra lui, a spus Aurora. Dar blestemul poveştii i-a sucit adevărul. Nu dragostea adevărată a lui Jacks va fi imună la sărutul lui şi îi va face inima să bată din nou. Doar o fată care nu-l va iubi *niciodată* pe Jacks poate supravieţui sărutului. Poate că dragostea ta poate să-i salveze inima, dar dacă te

decizi să-l săruţi, vei fi doar încă o vulpe pe care Jacks a ucis-o.

41.
Evangeline

Nu a fost greu să găsească arcada.

A părut că a durat doar câteva minute.

Evangeline şi-a imaginat că nu avea cum să fie atât de rapidă călătoria propriu-zisă de la Aurora până la o arcadă ascunsă la marginea Pădurii Blestemate. Probabil că le luase ei şi lui LaLa mai mult de o oră pentru a o găsi. Dar timpul părea că trece repede. Inima îi pompa imposibil de repede sângele lui Evangeline. Chiar şi stând pe loc, rămânea fără suflare.

A simţit o uşurare când a intrat în luminiş: Jacks nu era încă acolo.

Erau doar Evangeline, copacul phoenix şi soarele care apunea încet.

Prima dată când venise în acest luminiş, erau prezenţi muzicanţi plini de viaţă care cântau la harpe şi lăute, curteni îmbrăcaţi în haine alese, o masă de banchet plină de mâncare şi promisiuni ale dorinţelor devenite realitate în aer.

În seara asta se auzea doar foşnetul nervos al frunzelor, în timp ce Evangeline se apropia de copacul strălucitor. Auzea rămurelele cum tremurau şi se scuturau unele de altele, ca şi cum ar fi simţit cumva că aproape le trecuse timpul.

Ultima dată când fusese aici, toate frunzele neschimbate fuseseră roşii, portocalii şi arămii, dar în seara asta erau verzi ca smaraldul şi iarbă plină cu rouă.

A văzut cum venele unei frunze tremurânde se colorau rapid din verde în auriu. Apoi a privit cum aurul a început să se răspândească pe întreaga suprafaţă a frunzei, ca şi cum ar fi putut să depăşească ceea ce se temea că ar putea veni. Şi totuşi, dacă celelalte frunze nu se schimbau la fel de

mult, această frunză nu va fi suficientă pentru a o proteja de ceea ce Jacks avea să facă în curând.

Evangeline a respirat adânc, atât pentru ea, cât şi pentru copacul înspăimântător.

Şi ei îi era frică. Se simţea de parcă nu ar fi trebuit să-i fie. Se simţea de parcă credinţa ei în dragoste ar fi trebuit să fie neclintită.

Dar Evangeline tresărea uşor.

Fiecare suspin lin al brizei o făcea să-şi încordeze umerii. Cea mai mică mişcare a frunzelor o făcea să tresară.

În noaptea în care deschisese Arcada Valory, presimţise ceva inevitabil. Ştiuse că deschiderea acelei arcade era exact ceea ce îi fusese menit încă de la naştere să facă. Simţea că fiecare eveniment din viaţa ei a condus-o la acel moment.

Acum trăia în momentele de după inevitabil, şi simţea şi asta. În loc să fie sculptat în piatră, acest moment se simţea ca un fel de tapiserie fragilă care se putea desface cu o singură tragere de un fir – sau cu o singură tragere de frunză.

Luminişul fremăta cu anticipare; îi furnica pielea ca scânteile unui chibrit, făcând-o să se simtă ca şi cum orice ar fi fost posibil. Înainte îi plăcuse mereu acest sentiment, dar acum o făcea la fel de emoţionată ca acea frunzuliţă care tocmai îşi schimbase culoarea din verde în auriu.

Evangeline se schimbase şi ea prima dată când intrase în acest luminiş, în prima ei noapte în Nordul Magnific, când crezuse că dacă se căsătorea cu un prinţ, toate visele ei ar deveni realitate. Privind în urmă, visele ei păruseră imposibile şi se simţise atât de curajoasă că a crezut în ele. Dar acum îşi dădea seama că acelea nu au fost niciodată visele ei, nu cu adevărat. Fuseseră vise împrumutate din poveşti, vise de care se agăţase pentru că încă nu-şi imaginase propriile vise.

În acea primă noapte în Nord, nu ar fi visat niciodată la un viitor cu Jacks. Poate că era atrasă de el, dar el nu era cel pe care ar fi trebuit să şi-l dorească.

Jacks nu reprezenta siguranţă. El nu garanta promisiunea unui viitor fericit. Dimpotrivă, el garanta contrariul. Nu credea că eroii au parte de finaluri fericite. Să-l iubească pe Jacks părea condamnat de la început. Dar Evangeline învăţase că dragostea era mai mult decât un sentiment. Şi nu trebuia să fie o alegere sigură, pentru că dragostea era, de asemenea, mai puternică decât frica. Era forma supremă de speranţă. Era mai puternică decât blestemele.

Şi totuşi…

Se temea că dragostea ei ar putea să nu fie suficientă.

Ultimele cuvinte ale Aurorei încă o bântuiau.

Nu contează dacă dragostea ta este cea mai adevărată dragoste văzută vreodată. Blestemul poveştii a sucit adevărul. Nu dragostea adevărată a lui Jacks va fi imună la sărutul lui. Doar o fată care nu-l va iubi niciodată pe Jacks poate supravieţui sărutului.

Lui Evangeline nu-i plăcea să se gândească la Jacks împreună cu alte fete. Nu-i plăcea să şi-l imagineze cum îi păsa de ele sau cum le săruta sau cum le ucidea. Când îl întâlnise prima dată pe Jacks, îşi imaginase că nici el nu se gândea cu adevărat la ele. Versiunea lipsită de respect şi nepăsătoare a lui Jacks pe care o întâlnise în biserica lui nu părea capabilă să-i pese de cineva.

Dar acum, când şi-l închipuia pe Jacks în prima zi în care îl întâlnise, nu se gândea la prima lor conversaţie îngrozitoare. L-a văzut stând în spatele bisericii lui, rupându-şi cu asprime hainele şi plecându-şi capul de parcă ar fi fost în doliu sau ar fi făcut vreun act de penitenţă.

Inima îi fusese frântă. Nu în acelaşi sens în care majoritatea oamenilor se gândeau la asta, ca şi cum o persoană i-ar fi frânt inima. Inima lui Jacks fusese frântă de nenumărate ori până când nu a mai fost capabilă să simtă speranţă, grijă şi dragoste.

Poveştile făceau întotdeauna să pară că fetele pe care Jacks le sărutase înainte nu-l iubiseră cu

adevărat. Ele fuseseră doar fete pe care le folosise şi apoi le aruncase ca pe nişte haine care nu i se potriveau.

Dar acum Evangeline se întreba dacă nu cumva Jacks nu fusese chiar aşa de insensibil cu sărutările sale la început, dacă nu cumva ţinuse la unele dintre fete înainte de a le săruta. Apoi s-a întrebat dacă unele fete îl iubiseră cu adevărat. Dacă au fost unele care crezuseră, la fel ca ea, că dragostea lor poate fi de ajuns pentru a-l salva, pentru a rupe blestemul, deşi asta nu se întâmplase niciodată.

Nu e de mirare că Jacks credea că sentimentele ei nu erau suficiente. Şi poate că nu erau. Dar asta nu însemna că nu putea fi salvat. Poate că nu doar dragostea ei îl va salva. Poate că trebuia să fie şi dragostea *lui.*

Evangeline s-a uitat la frunza de aur proaspăt schimbată şi a privit-o cum se legăna spre o altă frunză verde de parcă ar fi implorat-o să se schimbe şi ea. Pentru că, dacă nu se schimbau toate frunzele, copacul ar fi luat foc. La fel cum ar fi făcut-o şi ea şi Jacks, dacă ea ar fi fost singura care credea în puterea iubirii.

Aerul a trosnit într-un fel care a făcut-o pe Evangeline să se gândească la mici scântei. Apoi a simţit la încheietura mâinii o furnicătură cauzată de cicatricea ei în formă de inimă frântă.

Jacks sosise.

Ea s-a întors. Şi a fost aproape ca prima dată când îl văzuse în acest luminiş.

Fusese atât de aspru în noaptea aceea, atât de rece încât ceaţa încă se agăţa de cizmele lui în timp ce mergea.

Şi-a amintit că în acea noapte îşi spusese să nu se întoarcă. Să nu se uite. Şi când se uitase la el, încercase să se uite doar pentru o secundă.

Dar fusese imposibil. Jacks fusese luna şi ea fusese mareea, controlată de forţa lui imposibilă. Asta nu se schimbase.

Cu sau fără inimă, ea tot voia ca Jacks să fie al ei.

Dar acest Jacks nu era al ei.

Avea ceva în mâinile lui palide, un borcan pe care-l arunca în aer de parcă era unul din merele lui. Numai că nu era un măr. Era inima lui.

Evangeline s-a întristat puţin când l-a văzut, aruncându-şi inima cu atâta nepăsare, ca şi cum ar fi fost un fruct de care s-ar fi descotorosit, în loc de ceva de nepreţuit şi frumos.

Inima arăta ca nişte raze de soare înainte de a se topi în orizont. Borcanul era plin de atâtea culori, în mare parte auriu, dar existau scântei de lumină irizată care pocneau şi se revărsau.

Între timp, Jacks părea complet neimpresionat.

— Nu ar trebui să fii aici.

— Nici tu! a strigat Evangeline.

Nu intenţionase să ţipe. Planul ei nu fusese să ţipe la el, ci să-i spună în sfârşit cât de mult îl iubea.

Dar văzându-l tratându-şi inima atât de nesăbuit şi neglijent, a determinat-o să ridice glasul.

— Ce faci?

— Cred că ştii deja răspunsul, puiule. Doar că nu-ţi place prea mult.

Jacks a aruncat borcanul şi mai sus în aer.

Evangeline nu a stat pe gânduri – doar a sărit în faţă cu braţele înainte, întinzându-se spre inimă. Degetele ei au atins borcanul, dar Jacks l-a prins primul.

Şi-a pus mâna la baza gâtului ei. Strânsoarea lui era suficient de puternică pentru a o ţine la distanţă, pentru a o împiedica să ia inima din borcan. Şi totuşi, nu o rănea. Degetele lui nu se învineţeau în strânsoarea lor.

Ori încerca să fie atent din cauza brăţării de protecţie de la încheietura mâinii ei. Ori… nu voia să o rănească pentru că apropierea inimii ei îi dădea o oarecare senzaţie.

Lumina din interiorul borcanului pulsa mai tare, ca şi cum s-ar fi luptat să evadeze. Iar Jacks nu mai părea în întregime indiferent. Ochii lui albaştri erau aproape sălbatici în strălucirea lor, ca şi cum ar fi încercat să lupte împotriva sentimentelor care îi reveneau.

— Trebuie să pleci, a spus el.

— De ce? Pentru că o să-ţi arzi inima, şi odată ce vei face asta, crezi că mă vei răni? Deja mă răneşti, Jacks.

Ea a întins mâna – nu spre borcan, ci spre el.

Maxilarul lui părea ca o stâncă, tare şi neînduplecat sub degetele ei. El l-a încordat şi mai tare şi i-a îndepărtat mâna.

— Dacă încerc să te rănesc, brăţara mă va opri, a spus el cu asprime.

— Nu mă refer din punct de vedere fizic.

Inima mă doare.

Şi aşa era. Evangeline nu se simţise niciodată atât de aproape şi totuşi atât de departe de cineva. Mâna lui rece şi dură era încă pe gâtul ei, iar ochii lui erau fixaţi pe ai ei. Dar era o privire care spunea că aceasta era ultima dată când o atingea.

Doar atât mai era între ei.

Renunţase deja.

— Cum pot să te fac să înţelegi, a mârâit el, tu şi cu mine împreună, povestea nu se termină bine. Doar *se termină.*

— De unde ştii asta dacă nici măcar nu ai încercat?

— Să încerc?

Jacks a râs şi sunetul a fost îngrozitor.

— Asta nu este ceva ce încerci, Evangeline.

Zâmbetul i-a dispărut de pe buze, iar focul din ochii lui s-a stins. Pentru o secundă, Jacks nu mai arăta ca o Soartă sau ca un om, ci arăta ca o fantomă, o cochilie care fusese golită şi aruncată în valuri de prea multe ori. Şi încă o dată, Evangeline s-a gândit la modul în care inima lui fusese frântă de atâtea şi atâtea ori, atât de multe încât nu mai putea să spere, ci doar să se teamă.

— Este ceva ce are o singură şansă să iasă bine sau rău, iar dacă greşeşti, nu mai ai cum să încerci din nou. Nu există nimic.

Tăcerea a umplut spaţiul dintre ei. Nici măcar o frunză din copac nu îndrăznea să foşnească.

Apoi, atât de încet încât aproape că nu l-a auzit, Jacks a spus:

— Ai fost acolo, ai văzut ce mi-a făcut brăţara când am încercat să te sărut.

Ceva asemănător cu ruşinea i-a umplut ochii şi Evangeline nu ştia cum era posibil, dar el părea chiar mai fragil decât înainte. Ca şi cum ar fi fost nevoie de mai puţin de o atingere pentru a-l distruge, ca şi cum un cuvânt greşit l-ar sfărâma în mii de bucăţi.

— Nu putem să ne apropiem mai mult de atât, a spus Jacks.

I-a mângâiat obrazul, iar ea ştia că într-o secundă el avea de gând să renunţe la ea. Avea de gând să o elibereze, să culeagă o frunză şi să-şi dea foc la inimă.

Evangeline era îngrozită să se mişte şi să vorbească de teamă să nu spună ceva greşit. Îi tremurau mâinile şi în piept simţea un gol, ca şi cum ar fi existat o gaură prin care speranţa se scurgea şi din ea, dispărând în acelaşi loc care îi furase toată speranţa lui.

Dar ea ştia unde ducea acel loc şi refuza să meargă acolo.

— Te iubesc, Jacks.

El şi-a închis ochii când ea a rostit cuvântul *iubesc.*

Ea a sperat un pic mai tare. A vrut să-l roage să se uite la ea, dar tot ce conta era ca el să nu o părăsească.

— Obişnuiam să mă întreb dacă destinul e real, a spus ea cu blândeţe. Obişnuiam să mă tem că asta însemna că nu putem alege cu adevărat. Apoi am sperat în secret că destinul există şi că tu şi cu mine suntem sortiţi, că printr-o şansă miraculoasă eu sunt dragostea ta adevărată. Dar acum nu-mi mai pasă dacă destinul e real – pentru că nu am nevoie ca el să decidă pentru mine. Nu am nevoie ca el să facă această alegere. Eu am ales, Jacks. Eşti tu. Vei fi întotdeauna tu, până la sfârşit. Şi mă voi lupta cu destinul sau cu oricine încearcă să ne despartă –

inclusiv cu *tine.* Tu eşti alegerea mea. Tu eşti dragostea mea. Tu eşti al meu. Şi nu o să mă distrugi, Jacks.

— Cred că deja am făcut-o.

Şi-a deschis ochii, iar pe obraji i s-au prelins lacrimi roşii.

— Dă-mi drumul, Evangeline.

— Spune-mi că nu-ţi vei da foc la inimă şi te voi lăsa să pleci.

— Nu-mi cere să fac asta.

— Atunci nu-mi cere să te las să pleci!

Ochii îi sângerau de mai multe lacrimi, dar ţinea strâns de borcan.

— Sunt distrus. Îmi place să distrug lucruri. Uneori vreau să te distrug pe tine.

— Atunci distruge-mă, Jacks.

Degetele lui s-au încordat pe gâtul ei.

— Pentru prima dată vreau să fac ceea ce trebuie. Nu pot să fac asta. Nu pot să te văd murind din nou.

Cuvântul *din nou* a zgâriat-o ca un ghimpe.

— Ce vrei să spui prin *din nou?*

— Ai murit, Evangeline.

Jacks a tras-o mai aproape până când simţea cum se ridică şi coboară pieptul lui, în timp ce a rostit:

— Te-am ţinut în braţe când s-a întâmplat.

— Jacks… nu ştiu despre ce vorbeşti. Nu am murit.

— Ba da, ai murit. În noaptea în care ai deschis Valory. Prima dată când ai făcut-o, nu am mers cu tine.

A tăcut pentru o clipă. L-a auzit gândind: *Nu am putut să-mi iau rămas-bun.*

— Eraţi doar tu şi Haos, a şoptit el. De îndată ce şi-a scos casca, te-a ucis. Am încercat să-l opresc – am încercat să te salvez, dar…

Jacks şi-a deschis şi închis gura de parcă abia reuşea să scoată cuvintele.

— Nu am putut. Când am ajuns acolo, deja te muşcase – şi deja băuse prea mult sânge. Ai murit imediat ce ai fost în braţele mele. Singurul lucru pe care l-am putut face a fost să folosesc pietrele

pentru a da timpul înapoi. Am fost avertizat că voi avea de plătit un preţ. Dar am crezut că *eu* îl voi plăti. Nu mi-am imaginat că *tu* aveai să o faci.

Îmi pare rău, a gândit el.

— Nu trebuie să-ţi pară rău, Jacks.

— E vina mea, a rostit.

— Ba nu, nu este. Nu mi-am pierdut amintirile pentru că tu ai dat timpul înapoi. Le-am pierdut pentru că Apollo mi le-a luat.

O expresie ucigaşă a apărut pe chipul lui Jacks preţ de o secundă. Apoi, la fel de repede, i-a respins cuvintele.

— Nu contează. Ceea ce contează este că ai murit. Şi dacă vei muri din nou, nu te mai pot aduce înapoi.

— Deci ai prefera să trăieşti fără mine?

— Aş prefera să trăieşti.

— Trăiesc, Jacks, şi nu am de gând să mor prea curând.

Evangeline şi-a închis ochii şi apoi l-a sărutat.

A fost un sărut ca o rugăciune, liniştit, aproape rugător, cu buze tremurânde. Ca atunci când cauţi prin întuneric, sperând să găseşti lumina.

Buzele lui Jacks erau uşor dulci şi metalice, ca merele şi lacrimile însângerate, în timp ce i-a şoptit:

— Nu ar fi trebuit să faci asta, Vulpiţo.

— E prea târziu acum.

Ea şi-a înfăşurat mâinile în jurul gâtului lui, trăgându-l mai aproape în timp ce şi-a depărtat buzele. Jacks şi-a strecurat uşor înăuntru vârful limbii.

A fost un sărut mai blând decât şi-ar fi imaginat ea. Mai puţin ca un vis urât şi mai mult ca un secret, un lucru periculos spus în şoaptă, care ar putea scăpa dacă el era prea nesăbuit. Mâinile i s-au îndreptat atent spre haina ei. Jacks i-a desfăcut nasturii, unul câte unul, cu mişcări blânde.

Picioarele lui Evangeline au abandonat-o şi plămânii ei au uitat cum să respire în timp ce el i-a dat jos haina şi a lăsat-o să cadă pe pământ.

Se mai înşelase şi înainte. Viaţa ei nu fusese plină de momente ca să o ducă la Arcada Valory. Fiecare moment din tot ceea ce trăise o adusese în acest loc. Fusese nevoie de toată suferinţa, de toate poveştile de dragoste aproape împlinite şi de toate iubirile greşite pentru a afla că această iubire e dragoste adevărată.

Sticla s-a spart. Jacks scăpase borcanul – şi de îndată ce a făcut-o, sărutul a căpătat o nouă viaţă. Se simţea ca şi cum stelele se ciocneau şi lumile se sfârşeau. Totul era ameţitor şi se învârtea. El a sărutat-o mai tare. Ea îl strângea mai puternic, cu degetele învineţite pe spatele gâtului lui înainte de a aluneca în părul lui moale.

Evangeline nu voia să se mai îndepărteze niciodată. Dar începuse să se simtă ameţită. Avea ochii închişi. Dar vedea stele.

— Vulpiţo…

Vocea panicată a lui Jacks a întrerupt sărutul.

Sunt bine, a spus ea, sau a încercat să spună. Evangeline nu reuşea să facă să iasă cuvintele. Capul i se învârtea prea repede. Stelele se învârteau şi ele. Mici constelaţii în spatele ochilor ei.

Picioarele i-au cedat.

— Nu! a strigat Jacks.

Apoi, Evangeline a simţit cum braţele lui au prins-o în timp ce cădea. A încercat să se ridice, a încercat să se mişte, dar capul ei nu se oprea din învârtit.

— Nu! a ţipat Jacks. Nu din nou!

A căzut la pământ cu Evangeline în poală. Ea putea să-i simtă pieptul tremurând în timp ce o ţinea în braţe.

Jacks – ea s-a gândit la numele lui. Nu putea vorbi încă, dar putea să deschidă din nou ochii. Nu mai vedea stele şi acum începea să vadă din nou. Mai întâi cerul, indigo şi violet. Apoi, a văzut copacul, strălucitor şi auriu.

Apoi era Jacks.

Părea angelic şi îndurerat. Faţa lui frumoasă era lipsită de culoare. Urme de sânge îi cădeau din ochi

pe obrajii palizi.

— Nu plânge, dragostea mea.

I-a şters cu grijă cu degetele lacrimile.

— Sunt bine.

Ea i-a zâmbit nesigură.

Ochii lui s-au făcut mari şi la fel de albaştri ca un cer senin după o furtună.

— Cum e… a spus el fără să se oprească.

Era un pic înduioşător de privit. Gura lui îmbufnată s-a deschis uşor în timp ce el părea că a uitat să vorbească.

— Ţi-am spus deja. Tu eşti iubirea vieţii mele. Tu eşti al meu, Jacks din Vizuină. Şi nu mă vei distruge.

— Dar erai pe moarte.

— Nu, a spus ea, puţin stânjenită. Doar am uitat să respir.

42

A fost odată ca niciodată numai săruturi, şi totul era perfect. Şi apoi au fost şi mai multe săruturi.

43.
Evangeline

Toată suferinţa şi durerea şi frica şi teroarea aproape că au meritat, doar pentru a vedea felul în care Jacks se uita la Evangeline după primul lor sărut.

Ea credea că îi cunoscuse toate expresiile. Îi văzuse pe chip batjocura, tachinările, furia, frica. Dar nu mai văzuse niciodată atâta uimire în ochii lui albaştri. Străluceau în timp ce frunzele copacului phoenix foşneau cu un sunet care o făcea să se gândească la o expiraţie lentă.

La un moment dat, se apropiaseră mai mult de copac. Acum, spatele lui Jacks se sprijinea de trunchi, în timp ce ea se sprijinea de el. Cerul se întunecase, dar exista o lumină de la frunzele aurii strălucitoare ale copacului. Ea nu-şi amintea ca frunzele să fi fost strălucitoare înainte, dar era suficientă lumină pentru a vedea un val de păr auriu căzând pe fruntea lui Jacks, în timp ce gura lui se răsucea şi o ţinea puţin mai strâns în poala lui.

— Arăţi de parcă ai contempla ceva ce nu o să-mi placă, a spus ea.

Jacks i-a mângâiat nepăsător maxilarul cu degetele.

— Te iubesc, a spus el.

Apoi, faţa lui a devenit brusc serioasă.

— Nu o să te pierd niciodată din vedere.

— Spui asta ca şi cum ar trebui să fie o ameninţare.

El a continuat să o privească solemn.

— Nu este ceva temporar, ci pentru totdeauna, Vulpiţo.

— Îmi place cum sună *pentru totdeauna.*

Ea a zâmbit şi apoi şi-a ridicat mâna pentru a-i atinge obrazul, pentru că acum şi el zâmbea.

Şi o iubea.
O iubea.
O iubea.
O iubea.
O iubea atât de mult încât rescrisese istoria.

Renunţase la ceea ce crezuse că era singura lui şansă la iubire. Şi acum el rupsese în sfârşit vraja de care nu credea că va scăpa vreodată.

Evangeline îşi dorea să se învârtă în jurul luminişului şi să cânte totul cu voce tare pentru ca toată lumea să audă, dar nu era pregătită să plece din braţele lui. Nu încă. Poate niciodată.

Şi-a trecut degetele peste gropiţele lui.

— Ştii, a mărturisit ea, întotdeauna mi-au plăcut gropiţele tale.

— Ştiu.

El a zâmbit.

— A fost atât de evident că te-ai îndrăgostit la prima vedere.

— Nu a fost dragoste la prima vedere.

Ea a oftat.

— Am spus doar că mi-au plăcut gropiţele tale la început.

Şi-a luat mâna de pe obrazul lui.

— Nici măcar nu mi-a plăcut de tine. Credeam că eşti groaznic.

— Şi totuşi.

El i-a luat din nou mâna şi şi-a înfăşurat-o în jurul gâtului.

— Te tot holbai.

— Ei bine…

Ea şi-a înfăşurat cealaltă mână în jurul gâtului lui înainte de a-şi strecura degetele înapoi în părul său. Îi plăcea foarte mult părul lui.

— Se poate să nu te fi plăcut, dar ai fost întotdeauna ridicol de chipeş.

Ea l-a tras uşor de gât până când el şi-a coborât capul şi şi-a apropiat buzele de ale ei.

Pentru o clipă, totul era din nou perfect.

Jacks îşi avea inima. Ea îl avea pe Jacks. Erau îndrăgostiţi. Asta era tot ce-şi dorea. Finalul ei

fericit.

Dar problema cu finalurile fericite e că sunt mai mult o idee decât o realitate. Un vis care continuă să trăiască după ce un povestitor a terminat de spus povestea. Dar poveştile adevărate nu se termină niciodată. Şi părea că povestea lui Evangeline şi a lui Jacks nu se terminase încă.

Frunzele verzi şi aurii ale copacului phoenix începuseră să foşnească din nou. Se mişcau frenetic, mai tare decât atunci când Evangeline păşise prima dată în luminiş, ca şi cum întregul copac s-ar fi cutremurat. Tremura. Înspăimântat.

Apoi a auzit aplauzele.

Trei aplauze puternice, urmate de o voce amară.

— A fost un spectacol pe cinste!

Evangeline s-a îndepărtat de buzele lui Jacks pentru a-l vedea pe Apollo stând la câţiva metri distanţă, cu picioarele depărtate, cu capul sus.

A zâmbit larg când a terminat de aplaudat.

— Voi doi vă pricepeţi să puneţi în scenă un spectacol pe cinste. A fost romantic şi tragic în acelaşi timp. Singurul lucru care lipseşte este marele final.

Rânjetul lui Apollo s-a lărgit. Era un zâmbet care o făcea pe Evangeline să se teamă mereu de zâmbete princiare.

— Dar cred că vă pot ajuta cu asta.

A întins mâna spre copacul phoenix şi a smuls o frunză de aur.

S-a auzit un pocnet.

O scânteie.

— Evangeline, fugi!

Jacks a împins-o din poala lui chiar în momentul în care copacul a luat foc. Era o lumină orbitoare. Albă şi strălucitoare. A mistuit frumosul copac în câteva secunde. Trunchiul, ramurile, frunzele, toate ardeau.

Evangeline a alergat repede şi cu putere.

Şi-a spus să nu se întoarcă.

Dar unde era Jacks? De ce nu o urmărea?

Fumul devenea tot mai gros, flăcările ardeau şi mai tare. S-a oprit doar pentru o secundă. S-a întors să se uite.

— Jacks!

Era atât de mult fum.

— *Jacks!*

A fugit înapoi!

— O, nu, nu o să faci asta!

Braţele lui Apollo au cuprins-o pe la spate, rapid şi mult prea puternic.

— Nu! a strigat Evangeline.

A încercat să se elibereze, dar Apollo era mult mai puternic decât ea.

— Jacks…

— Nu te mai împotrivi.

Apollo a ridicat-o cu brutalitate şi a aruncat-o peste umărul lui, ţinându-i picioarele imobilizate cu un braţ mare, în timp ce ea atârna cu capul în jos.

— Încerc să te salvez, Evangeline!

— Nu! *Tu* ai făcut asta!

L-a lovit pe Apollo cu pumnii în spate, i-a lovit pieptul cu picioarele.

— Jacks! a strigat ea din nou.

A luat o pauză de la luptă pentru a ridica capul, ca să vadă dacă el ieşise din foc, dacă venea după ea.

Dar tot ce a văzut a fost fum şi flăcări.

44.
Apollo

Evangeline a continuat să ţipe şi să-l lovească pe Apollo cu pumnii, suficient de tare încât să îi provoace chiar şi vânătăi. Cu toate acestea, el abia dacă a simţit loviturile.

Ea îl alesese pe Jacks, din nou.

Alesese greşit, din nou.

Apollo încercase să o salveze. Încercase să o protejeze, dar el nu fusese suficient. Acum îşi dădea seama. Vraja pe care Jacks o aruncase asupra ei nu avea să fie ruptă de un simplu om. Păcat că Apollo nu a putut fi om şi totuşi să o salveze.

Nu i-a luat mult timp să se întoarcă la arcada care îl adusese în luminişul cu copacul phoenix. Nu-l văzuse pe Jacks venind după ei printre flăcări, dar nu se simţea destul de optimist cât să spere că asta însemna că Jacks era mort.

Dar nu prea conta dacă era în viaţă. Apollo nu credea că Jacks ar putea folosi de unul singur arcada. Nu ar fi putut să o ia pe Evangeline de lângă el, nu de data asta.

Durerea l-a străpuns pe Apollo la acest gând.

Îşi dorea să îi poată smulge blestemata brăţară de protecţie.

Dar se aşteptase la durere de data asta. Şi era obişnuit cu durerea; o simţise în mod constant cât fusese sub blestemul Arcaşului. Dar această durere a fost mult mai rea.

S-a împiedicat şi aproape că a scăpat-o pe Evangeline în timp ce trecea prin arcadă.

— Dă-mi drumul! a strigat ea. Te rog! Te rog, trebuie să mă întorc…

A continuat să plângă.

— Dacă ţii măcar puţin la mine, dă-mi drumul!

Apollo a lăsat-o în cele din urmă să cadă la pământ. Ea a încercat să se târască. Dar el era mai mare şi mai puternic. A apucat-o de gleznă şi a tras destul de tare încât ea a căzut pe burtă. Durerea care l-a străbătut de data aceasta a fost aproape orbitoare. Dar a fost nevoit să tragă o singură dată pentru a o face să cadă. Apoi şi-a folosit corpul pentru a o ţine nemişcată în timp ce el căuta cătuşele pe care le avea la curea.

— Nu!

— Calmează-te, dragă.

I-a încătuşat mai întâi braţele la spate.

— Nu face asta! a ţipat ea şi s-a zbătut, lovind cu sălbăticie cu ambele picioare.

L-a nimerit o dată în umăr. Dar apoi el a reuşit să o apuce şi să îi lege ambele picioare la glezne.

S-a împiedicat imediat ce a terminat. Durerea era aproape insuportabilă acum. Apollo s-a aplecat şi a vomitat la marginea tunelului unde o adusese.

S-a gândit să o lase acolo. Nu era sigur câtă durere mai putea suporta. Şi nici măcar nu era sigur că avea nevoie de ea acolo cu el.

Dar încă o iubea. S-a uitat la ea, legată la pământ, cu părul roz lipit de obraji în timp ce plângea. Îl trădase şi îi frânsese inima, dar dacă ea mai avea doar câteva minute de trăit pe acest pământ, el voia ca ei să fie împreună.

— Nu-ţi face griji, scumpa mea, în curând totul se va termina, i-a şoptit el.

Apoi a luat-o din nou pe sus şi a cărat-o pe braţe.

45.
Jacks

Jacks nu vedea decât fum. Gros şi cenuşiu, care îi ardea ochii şi gâtul. Dar trebuia să o găsească.

— Jacks! Ajută-mă! Jacks!

Îi auzea vocea. Era slabă şi îngrozită. Nu o mai auzise niciodată atât de slabă înainte.

Nici măcar nu mai suna ca ea după primele câteva strigăte.

La început, vocea ei fusese ca fumul – o auzise peste tot. Îi striga numele, îl chema. Dar apoi, indiferent unde se ducea, Evangeline părea tot mai departe.

— Jacks!

— Vin, Vulpiţo!

Sudoarea i se scurgea pe gât în timp ce alerga prin fum.

— Jacks… aici…

A tuşit înfundat.

Dar acum părea mai aproape.

El a urmărit sunetul strigătelor ei, dincolo de copacul în flăcări, departe de fum.

Aerul era încă gros, plin de funingine. Dar vedea din nou dincolo peisajul dezolant, dincolo de cenuşă. Distingea un copac din luminiş care nu luase foc. Un stejar obişnuit, de trunchiul căruia se sprijinea o fată cu păr violet, cu o mână pe unul din şoldurile rochiei ei multicolore, în timp ce şi-a dus cealaltă mână la buze şi a simulat o altă tuse.

Aurora.

Nu Evangeline.

— Bănuiesc că nu sunt cine te aşteptai, a spus Aurora blând.

Ura sunetul vocii ei. Nu-i plăcuse niciodată nici înainte, dar acum îşi dorea să poată să apuce vocea

şi să o arunce în flăcările copacului phoenix din spatele lui.

— Unde e? a răcnit Jacks.

Aurora s-a bosumflat.

— De ce crezi că aş şti?

El şi-a încleştat şi descleştat încet pumnii. Încerca să fie drăguţ pentru că era sora geamănă a lui Castor. Dar de câte ori făcuse asta? Îi găsise scuze Aurorei din cauza a cine era? Îşi spunea că nu era periculoasă pentru că ea avea ceva ce el îşi dorea? Ştia că nu ea era cea care dăduse foc copacului phoenix, dar ea îl ademenise departe de Evangeline. Şi indiferent dacă ea ştia unde era Evangeline sau nu, el voia să o rănească – rău.

— O să-ţi mai dau o şansă.

Jacks a întins mâna şi a luat-o pe Aurora de gât.

— Unde este Evangeline?

Aurora şi-a strâns buzele.

— Vrei să mori?

Jacks a strâns uşor.

— Asta vrei, Aurora? Pentru că sunt foarte aproape.

— Nu o să mă omori, a spus ea. Din câte am auzit, strangularea nu este stilul tău. Ar trebui să mă săruţi, şi nu cred că preţioasei tale Evangeline i-ar plăcea prea mult asta.

— Aş putea să fac oricând o excepţie.

Jacks a mai pus un pic de presiune pe gâtul ei.

— Doar spune-mi unde e.

Aurora a pufnit. Acum avea lacrimi în ochi, deşi Jacks şi-a imaginat că erau la fel de reale ca şi tusea ei.

— Spune-mi de ce ai ales-o pe ea, a întrebat Aurora. Am încercat să-mi dau seama, dar chiar nu înţeleg. E mai frumoasă decât mine? Asta e?

— Eşti chiar atât de meschină?

— Da.

— Şi te mai întrebi de ce nu te iubesc.

Aurora a tresărit, iar când i-a căzut o lacrimă, de data asta a părut reală.

— Nu o vei salva niciodată, Jacks al Golului. Apollo a dus-o la Copacul Sufletelor.

46.
Evangeline

Evangeline s-a chinuit din răsputeri să scape de metalul cu care o legase Apollo. A încercat să-şi frece pielea ca să sângereze. Dacă reuşea să obţină măcar o picătură de sânge, atunci ar fi putut să desfacă închizătoarea. S-ar fi putut întoarce la Jacks.

Deşi Evangeline se temea că Jacks nu era singurul în privinţa căruia trebuia să-şi facă griji.

Apollo folosise o arcadă ca să o ducă undeva unde nu mai fusese niciodată. O peşteră imensă luminată de un foc roşu-portocaliu care o ducea cu gândul la bârlogul unui vampir, plin de sânge, de răutate şi de magie care pedepseşte.

Apollo o cărase în braţe timp de câteva minute, dar când ea continuase să se zbată, el o aruncase din nou peste umăr şi o cărase ca pe un sac cu mâncare, îngreunându-i vederea.

Evangeline vedea un fel de copac. Cel mai mare copac pe care îl văzuse, ceva imens, îngrozitor, cu ramuri sălbatice şi feţe distorsionate sculptate în trunchi şi – simţea o bătaie de inimă?

Bum. Bum. Bum.

Era în mod clar o bătaie de inimă. Evangeline o simţea pulsând prin pământ când Apollo a pus-o jos ca o ofrandă în faţa copacului îngrozitor.

— Apollo, te rog, nu face asta!

S-a chinuit să-şi dezlege cătuşele.

— Te rog, dă-mi drumul! l-a implorat. Îmi…

A încercat să spună că-i pare rău. Ştia că ar fi fost lucrul înţelept de spus atunci. Dar nu reuşea să îşi ceară scuze pentru că-l sărutase pe Jacks.

În schimb, a scrâşnit din dinţi şi s-a uitat la Apollo.

— Ţi-e atât de rănit egoul încât m-ai ucide din cauza unui sărut?

— Nu fac asta.

Şi-a încleştat maxilarul în timp ce îi curgea transpiraţia pe frunte.

— Voiam să fim împreună mereu, voiam ca moştenirea mea să fie şi a ta. Urma să te fac regină.

— Şi acum nu o să o faci, deci ai de gând să mă omori?

— Nu e asta – nu vreau să te omor. Dacă exista o alternativă, nu aş fi făcut asta, dar nu există. Nu pot să te ţin în siguranţă ca simplu muritor, dar nu pot să te am şi să fiu mai mult.

A căzut în genunchi şi i-a mângâiat obrazul cu degetele.

— Este cea mai grea alegere pe care a trebuit să o fac vreodată. Eşti dragostea vieţii mele, Evangeline, şi îmi va fi nespus de dor de tine.

S-a apropiat mai mult şi a sărutat-o.

47.
Jacks

Jacks nu credea că putea să fie martor la ceva mai rău decât la Evangeline murind în braţele sale. Dar priveliştea pe care o avea acum înainte îi stârnea emoţii la fel de puternice. Ea era pe jos, legată în faţa unui copac şi nenorocitul care îi furase amintirile se apleca să o sărute.

— Ia-ţi mâinile de pe ea, ticălosule!

Jacks a alergat de cealaltă parte a peşterii şi l-a lovit pe Apollo cu un pumn în faţă. Apoi l-a lovit din nou şi din nou. L-a lovit până când nu-şi mai simţea pumnul, rupându-i oasele lui Apollo. Când lui Apollo a început să-i ţâşnească sânge din nas, Jacks a simţit cum îl stropeşte pe obraz.

Ar fi fost mai uşor doar să-l înjunghie în gât pe nenorocit. Dar Jacks trebuia să-l rănească mai întâi.

— O să te omor pentru asta!

Jacks l-a lovit pe Apollo de mai multe ori.

— Opreşte-l! a ţipat cineva.

S-au auzit paşi grăbiţi în peşteră.

Apoi Jacks a simţit pe braţe strânsoarea unor mâini mari înmănuşate. A încercat să-şi folosească puterile ca să se desprindă şi să se elibereze. Fie era complet extenuat, fie aceşti paznici nu erau umani.

— Daţi-mi drumul! a urlat Jacks în timp ce paznicii îl ţineau de braţe şi au început să-l târască.

Doar că nu erau soldaţi. Îi cunoştea pe aceşti bărbaţi. Arătau ca Dane şi Lysander Valor, fraţii mai mari ai lui Castor.

— Daţi-mi drumul! Asta nu e lupta voastră.

Dane, cel mai pragmatic dintre fraţii lui Castor, e posibil să fi murmurat ceva, dar Jacks nu auzea de zgomotul sângelui care-i zvâcnea în urechi sau de strigătele lui Evangeline care încă era legată la pământ.

— De ce nu o ajutaţi pe ea în loc să mă imobilizaţi pe mine? a strigat Jacks.

Şi atunci l-a văzut pe Wolfric.

Era prima dată când Jacks îl vedea din acea noapte în Valory. În seara asta, era îmbrăcat de luptă, cu săbii la cingătoare şi cu o altă armă la spate.

Vorbea cu Apollo. Jacks se aştepta ca Wolfric să-l înjunghie pe ticălos cu unul dintre cuţitele sale şi apoi să o salveze pe Evangeline. În loc să-l atace, Wolfric l-a bătut pe umăr pe prinţ şi i-a înmânat o batistă. Apoi s-a îndreptat către Jacks şi către fiii săi fără măcar să o privească pe Evangeline.

— Ce e în neregulă cu tine? a răcnit Jacks.

Wolfric s-a uitat la el sumbru şi şi-a trecut o mână prin barbă.

— Îmi pare rău, fiule. Dar nu pot să te las să mergi la ea.

— Nu mă poţi opri, a urlat Jacks.

A încercat să se smulgă din strânsoarea lui Dane şi a lui Lysander, dar toţi Valorii erau mult mai puternici decât ar fi trebuit să fie.

— E soţia lui, a zis Wolfric, de parcă ar fi îndreptat lucrurile.

— O să o sacrifice unui copac! a strigat Jacks.

Apollo arăta pe jumătate mort. Faţa lui era plină de sânge şi aproape de nerecunoscut din cauza loviturilor lui Jacks. Dar încă se ţinea pe picioare, şi acum îşi scosese sabia.

Şi Wolfric tot nu făcea nimic. Jacks nu-l plăcuse niciodată pe Wolfric Valor, dar îl respectase. Ştia că Wolfric credea în onoare şi dreptate şi în toate lucrurile pe care le menţiona în discursurile sale.

— E din cauză că sunt fugar? a strigat Jacks la Wolfric. Acele poveşti despre mine nu sunt adevărate. Nu eu i-am şters amintirile, ci Apollo!

— Nu-mi pasă de acele lucruri, a mârâit Wolfric. Fac asta pentru că e lucrul corect de făcut.

— Nu este şi ştii asta, a strigat Jacks.

Pe jos, Evangeline încă se zbătea şi plângea. Când şi-a ridicat capul ca să-l privească pe Jacks, pe

obraji îi şiroiau lacrimile iar ochii îi străluceau. Chiar şi acum, era foarte drăguţă. Nu a vorbit, dar el a auzit-o gândind: *O să fie bine.*

Dar nu era bine.

Nimic nu va mai fi bine niciodată dacă Jacks o pierdea din nou.

48.
Evangeline

Evangeline a continuat să se zbată ca să se elibereze din cătuşele ce-i legau încheieturile. Îi trebuia doar un strop de sânge. Trebuia să se salveze pe ea şi pe Jacks – dacă ea nu supravieţuia, nu voia să se gândească la ce avea să se întâmple cu el.

Nu se putea ca povestea lor să se termine aşa.

Evangeline ştia că Jacks îi spusese că eroii nu au parte de finaluri fericite. Dar asta nu însemna că personajele negative aveau dreptul la ele.

Apollo părea că abia mai poate sta în picioare după ce fusese bătut de Jacks. Nasul prinţului era rupt şi sângera. Unul dintre ochi era atât de umflat că i se închisese. Dar el încă reuşea să-şi ţină sabia ridicată sus deasupra capului.

Lama strălucea în lumina lunii.

Pământul tremura mai tare. Mici pietricele au sărit de pe pământ şi i-au lovit obrazul lui Evangeline în timp ce bătăile de inimă stranii ale copacului se auzeau mai tare decât înainte. *Bumbumbum.*

Ea şi-a ţinut respiraţia. Dacă Apollo o înjunghia şi nu o omora, ar fi putut să-şi folosească sângele pentru a scăpa în sfârşit din cătuşe.

— Vulpiţo!

Jacks şi-a întins braţele către atacatorii lui şi a urlat şi i-a blestemat pe toţi din peşteră.

— Vulpiţo, îmi pare rău.

Vocea lui chinuită s-a auzit ca un ecou urcând spre cer.

Disperarea din glasul lui o îndurera şi mai mult pe Evangeline, înteţindu-i plânsul. Voia să-i spună să nu-i pară rău, voia să-i spună din nou că totul va fi bine – dar, în caz că nu era, a strigat:

— Te iubesc!

— Taci, a ţipat Apollo şi apoi şi-a ridicat sabia.

Lama a vâjâit prin aer.

Dar nu a rănit-o. Apollo a tăiat una dintre ramurile purpurii ale copacului. Sângele a ţâşnit din lemn.

Evangeline nu mai văzuse niciodată ceva atât de îngrozitor. Se aşteptase oarecum ca arborele să manifeste durere, dar dimpotrivă, părea că prinde şi mai multă viaţă în timp ce sângele şiroia. Trunchiul său a devenit mai roşu, de parcă scoarţa i se înroşise şi s-a lărgit mai mult, de parcă se pregătea pentru ceva.

— Rămas-bun, dragostea mea, a zis Apollo.

Apoi şi-a dus gura la ramura însângerată.

Era groaznic de privit. Sângele i-a pătat buzele şi bărbia lui Apollo în timp ce bea şi tot bea. S-a înecat puţin şi a scuipat, dar apoi a terminat de băut cu un zâmbet stacojiu cu dinţi roşii şi buze însângerate.

În afară de asta, arăta perfect.

Ar fi trebuit să arate groaznic. Dar se schimbase. Apollo strălucea cum o făcea uneori Jacks. Nu mai avea nasul rupt.

Ochii nu îi mai erau umflaţi. Privirea lui Apollo era aurie, la fel de strălucitoare ca stelele de pe cer.

— Mă simt ca un zeu, a zis râzând.

Pământul a zvâcnit mai repede şi mai puternic. Forţa lui a zguduit-o pe Evangeline. Obrajii ei s-au murdărit de noroi în timp ce se rostogolea departe de copac.

Când şi-a ridicat din nou privirea, Apollo s-a împiedicat.

S-a redresat repede, dar apoi s-a împiedicat din nou pe când încerca să se îndepărteze de copac. Evangeline i-a privit pielea strălucitoare cum devine cenuşie şi faţa lui frumoasă contorsionându-se în timp ce a încercat să mai facă un pas.

— Ce se întâmplă? s-a strâmbat de durere Apollo, uitându-se acuzator la Wolfric.

— Te-am avertizat, a zis Wolfric. Ţi-am mai zis, dacă ţii la viaţa ta, să uiţi de acest copac.

Apollo a căzut brusc în genunchi şi a cuprins pământul de parcă încerca să-l apuce.

— Mi-ai spus că va lua viaţa persoanei pe care o iubesc cel mai mult.

— Asta face, a răspuns Wolfric. Îţi ia viaţa.

Pământul a zvâcnit mai tare. Mai multe pietre şi noroi s-au ridicat de la pământ în aer ca nişte rădăcini lungi ca degetele şi l-au apucat pe prinţ.

— Opriţi-vă! a strigat Apollo.

Ramurile copacului l-au lăsat în jos ca nişte bare ale unei cuşti.

— Nu! E greşit – nu pe mine trebuie să mă luaţi.

Evangeline îl privea cum lovea sălbatic cu sabia lui. Lui Apollo îi şiroiau lacrimile pe obraji în timp ce s-a învârtit din nou şi o ramură i-a prins sabia în trunchi. Copacul a aruncat imediat sabia. A aterizat cu zgomot lângă Evangeline.

Feţele blocate în trunchiul copacului s-au învârtit. Buzele li s-au curbat. Ochii li s-au mărit în timp ce ramurile copacului se înfăşurau mai strâns în jurul lui Apollo şi au început să-l târască spre trunchiul copacului.

Apollo se ţinea cu mâinile de trunchi ţipând:

— Trebuie să o luaţi pe ea, nu pe mine!

Evangeline nu mai fusese martoră la ceva atât de îngrozitor. Privea cum trunchiul se deschide ca o gură, gata să-l devoreze pe prinţ.

Apollo a scos un sunet teribil, undeva între un plânset de copil şi scâncetul unui animal.

Evangeline şi-a închis ochii, dar nu putea opri strigătele.

— Nu! a urlat Apollo. Te rog, nu…

Ultimele lui cuvinte s-au pierdut.

Tăcere.

Peste tot.

O tăcere absolută umplea peştera aşa cum o făcuseră strigătele lui Apollo.

Nu se mai auzeau strigăte.

Nici plânsete.

Nici ramuri care se întind.

Nici bătăi de inimă zvâcnind.

Evangeline şi-a deschis precaută ochii.

Copacul Sufletelor era exact ca înainte. Doar că acum o nouă faţă îngrozită era închisă în trunchi.

49.
Evangeline

Povestea s-ar fi putut termina aici, cu răufăcătorul învins şi cu fericitul cuplu îndreptându-se spre un final fericit dar ambiguu.

Din nefericire, lupta nu s-a încheiat doar pentru că Apollo era acum închis înăuntrul copacului pentru totdeauna. Jacks încă era furios. Aşa că atunci când fiii lui Wolfric l-au eliberat în cele din urmă, au fost mai multe lovituri cu pumnii şi s-au aruncat mai multe blesteme violente. Cuvintele răsunau în peştera luminată de lună în timp ce pumnii zburau şi hainele erau sfâşiate.

După primul pumn, Evangeline a urlat:

— Opriţi-vă!

Dar şi-a dat seama imediat că nimeni nu o asculta şi că lupta avea să escaladeze curând dacă nu reuşea să o oprească.

Sabia aruncată a lui Apollo nu era prea departe. După ce s-a târât pe pământul pietros pentru a ajunge la ea, a reuşit să-şi taie degetul şi să folosească sângele pentru a se elibera din cătuşe.

— Gata! a strigat în timp ce alerga spre zona de luptă.

Cei doi fii ai familiei Valor se luptau acum cu Jacks, cu nasurile însângerate. Wolfric era singurul care stătea deoparte. Părea că analizează copacul – poate că vorbea cu el. Evangeline abia s-a uitat la el înainte să intervină între cei trei luptători şi să strige:

— Terminaţi cu prostia asta, acum!

Jacks a fost primul care a îngheţat, urmat de unul dintre fiii Valor. Celălalt fiu, cel mai mare, l-a lovit o ultimă dată în stomac pe Jacks – de parcă nu se putea abţine. Dar Evangeline avea sentimentul că doar voia să mai dea un ultim pumn.

Jacks s-a aplecat mârâind.

Evangeline s-a îndreptat grăbită spre el.

— Eşti bine?

— Sunt bine.

Şi-a pus protector o mână în jurul umerilor ei în timp ce s-a îndreptat de spate încă o dată.

— O să-i omor mai târziu.

— Succes cu asta, a zis cel mai mare dintre Valori, cel care îl lovise ultimul pe Jacks.

Şi-a dat jos tricoul gri-închis ca să-şi şteargă nasul.

— El e Dane, a mârâit Jacks.

Lui Evangeline i-a luat o secundă să asimileze numele. *Dane.* LaLa îl spusese de câteva ori. Dane era dragonul metamorfic. Evangeline nu încercase să şi-l imagineze înainte, dar nu era sigură că şi-ar fi imaginat această brută care tocmai îi aplicase lovitura finală.

Fratele lui, care era foarte bronzat, părea mai amabil.

— Nu a fost nimic personal, Jacks. Doar făceam ce ne-a rugat tatăl nostru.

Jacks şi-a strâns şi mai tare mâna în jurul lui Evangeline în timp ce i-a aruncat o privire lui Wolfric, care tocmai se alăturase grupului.

— Nu puteai să găseşti o modalitate mai simplă de a scăpa de prinţ? a întrebat Jacks. Poate doar să îi înfigi o sabie în stomac sau să-i tai capul?

Toţi cei trei Valori au tresărit când au auzit menţionată tăierea capetelor.

Jacks a rânjit.

Capetele Valorilor nu fuseseră de fapt tăiate, bineînţeles, dar probabil că deja ştiau povestea până acum, şi îşi văzuseră statuile decapitate în Portul Valorfell.

— Îmi pare rău că te-am pus în această postură, i-a zis Wolfric lui Evangeline.

El părea mâhnit, dar era ceva în cuvintele lui, în felul în care a adăugat *că te-am pus în această postură,* care o făcea să creadă că nu-i părea rău cu adevărat.

Evangeline avea impresia că Wolfric credea că făcuse ce trebuia şi că miza era mult mai importantă decât durerea sau teroarea pe care i le provocase. Apoi i-a explicat povestea copacului îngrozitor, cum îl plantase neştiind ce era şi cum Apollo aflase de el şi cum îl întrebase cum să-l folosească. Wolfric le-a spus lui Evangeline şi lui Jacks că îl avertizase de două ori pe prinţ. Evangeline a crezut asta, dar nu a crezut că Wolfric Valor regreta câtuşi de puţin că prinţul nu-i ascultase avertismentele.

— Plănuieşti să-ţi recuperezi regatul acum? a întrebat Jacks.

Wolfric a râs.

— Nu îl recuperez. Nordul a fost întotdeauna al meu.

A început să fluiere în timp ce se îndrepta spre ieşirea din peşteră.

— Să mergem, fiii mei, i-a strigat peste umăr. Trebuie să vă găsim sora.

Fraţii şi-au aruncat priviri care au făcut-o pe Evangeline să creadă că se codeau să-şi urmeze tatăl într-o altă aventură. Nu că i-ar fi putut învinovăţi, de vreme ce nici ea nu ar fi fost entuziasmată să o găsească pe Aurora.

— Ce crezi că îi vor face? a întrebat Evangeline de îndată ce au plecat.

— Nu cred că o vor găsi vreodată, a zis Jacks. Acei băieţi nu vor să-şi vâneze sora. O să renunţe după două zile. Şi Wolfric e prea mândru ca să permită să se afle în afara familiei lui că fata lui este un monstru.

Precum Castor, a gândit Evangeline. Dar nu voia să o spună cu voce tare; îl plăcea puţin pe Castor. Şi nu voia să mai vorbească despre Valori, deşi era sigură că nu era ultima oară când auzea de ei. Cu Apollo dispărut din peisaj, Evangeline şi-a imaginat că titlul ei de prinţesă nu mai însemna prea mult. Dar dacă Wolfric Valor voia regatul, putea să-l aibă. Atât timp cât ea îl avea pe Jacks.

Jacks a râs uşor, şi Evangeline a avut impresia că auzise ce gândea ea.

S-a întors către el. O vânătaie mov-albastră i se forma sub ochiul stâng, o tăietură pe buză. Hainele îi erau sfâşiate. Cămaşa lui nu mai avea nasturi; mâneca stângă era ruptă.

Şi totuşi era la fel de chipeş ca întotdeauna.

De fapt îi amintea de prima dată când se întâlniseră în biserica lui, când îl găsise în spate, sfâşiindu-şi hainele. Doar că acum zâmbea. Ea i-a privit buzele cum schiţau un rânjet încrezut în timp ce se îndreptau spre ieşirea din peşteră.

— Unde mergem? a întrebat ea.

O gropiţă i-a apărut chiar deasupra unei tăieturi de pe obraz.

— Putem merge oriunde vrei, Vulpiţo.

Epilog

Faimosul blestem al Nordului Magnific i-a privit pe cei doi ghinionişti în dragoste, care nu mai erau ghinionişti, ieşind din peştera străveche.

Blestemul era uşurat că în sfârşit plecau. Niciodată nu-i plăcuse această peşteră – era un loc atât de mohorât – şi detesta cu desăvârşire copacul nenorocit care trăia aici. Blestemul dădea foc oricărei poveşti care menţiona copacul blestemat în încercarea de a avertiza muritorii, dar oamenii pot fi atât de naivi.

Blestemul s-a bucurat să vadă că această fată umană şi băiatul ei nu-chiar-atât-de-uman au fost suficient de deştepţi să se îndepărteze de copac.

Blestemul presupunea că perechea aceea urma să aibă un fel de final fericit. De obicei, blestemul s-ar fi oprit din privit acum.

Finalurile fericite erau plictisitoare. Nu conduceau la poveşti foarte reuşite, ceea ce nu-i oferea blestemului prea multe variante decât dacă avea chef să răstoarne finalurile fericite. Nu voia să facă asta acum. Dar voia să afle răspunsul la o anumită întrebare.

Aşa că blestemul poveştii a privit cum băiatul nu-chiar-atât-de-uman şi-a aşezat mâna în jurul umerilor fetei pe care o adusese cândva înapoi din morţi.

Blestemul chiar spera ca ei doi să-şi găsească finalul fericit. Nu era pe deplin sigur dacă băiatul nu-chiar-atât-de-uman îl merita, dar fata cu părul roz-auriu cu siguranţă.

Ea şi-a ridicat privirea drăgăstos către băiatul nu-chiar-atât-de-uman, în ciuda vânătăilor, tăieturilor şi sângelui care-l acopereau.

— Mai am o întrebare, a spus ea.

Dacă blestemul poveştii ar fi putut să respire, şi-ar fi ţinut respiraţia chiar atunci.

A privit cum băiatul nu-chiar-atât-de-uman şi-a ridicat o sprânceană supărat.

— Ai doar una?

— Nu… de fapt am mult mai multe.

Şi-a prins buza între dinţii ei albi.

Ceva s-a schimbat în ochii băiatului nu-chiar-atât-de-uman; se uita de parcă ar fi vrut să-i ia şi el buza între dinţi.

— Poţi să mă întrebi orice vrei, Vulpiţo.

— Minunat!

Ea a zâmbit dulce.

— Spune-mi despre mere.

— Următoarea întrebare.

— Ai spus că pot întreba orice vreau.

Ochii băiatului nu-chiar-atât-de-uman o tachinau, scânteind cu mici pete argintii.

— Nu am spus că voi răspunde.

Fata s-a bosumflat.

Băiatul nu-chiar-atât-de-uman a întins un deget şi i-a atins drăgăstos buza.

— Nu contează, a spus el cu blândeţe. Nu mai am nevoie de ele.

Fata a rămas surprinsă.

Băiatul nu-chiar-atât-de-uman s-a aplecat mai aproape…

Şi blestemul poveştii a decis să nu se mai uite. Era timpul să-i lase pe cei doi în pace şi să se bucure de finalul lor fericit.

Alte poveşti se pregăteau în Nordul Magnific.

Mulţumiri

Mereu am emoţii când scriu mulţumiri. Mă tem că nu voi reuşi să exprim cât de recunoscătoare le sunt tuturor oamenilor minunaţi din viaţa mea. Mi-a fost extrem de greu să scriu această carte şi chiar nu aş fi reuşit de una singură.

În primul rând, vreau să-i mulţumesc lui Dumnezeu, pentru că simt că a fost un miracol că am terminat de scris cartea.

Sarah Barley, tu eşti o parte din miracolul care m-a ajutat să termin cartea aceasta, şi eşti pur şi simplu minunată. Îţi mulţumesc enorm pentru toate apelurile, modificările şi încurajările de care am avut mare nevoie. Nu aş fi supravieţuit acestei cărţi fără tine.

Sunt extrem de recunoscătoare că Macmillan este o casă extraordinară pentru cărţile mele, aici în SUA, şi sunt infinit recunoscătoare pentru toţi oamenii fabuloşi care lucrează acolo şi pentru echipa incredibilă Flatiron Books. Mulţumesc, Bob Miller, Megan Lynch, Malati Chavali, Nancy Trypuc, Maris Tasaka, Cat Kenney, Marlena Bitter, Sydney Jeon, Donna Noetzel, Frances Sayers, Emily Walters, Keith Hayes, Kelly Gatesman, Louis Grilli, Erin Gordon, şi întregii echipe Macmillan Audio, Bibliotecii Macmillan şi Departamentului de vânzări Macmillan.

Mă simt extrem de binecuvântată pentru că au o casă minunată şi în Marea Britanie, la Hodder & Stoughton. Kimberley Atkins, este un vis să lucrez cu tine – mulţumesc pentru că ai intervenit şi că ai citit când aveam atâta nevoie, şi mulţumesc pentru modificările tale geniale.

Aceste cărţi nu ar fi la fel fără câţiva artişti incredibili care au lucrat la coperte, hărţi şi coperte alternative, nu doar pentru această carte, ci pentru întreaga serie. Mulţumesc mult, Lydia Blagden, Erin Fitzsimmons, Virginia Allyn şi Sally Pham.

Mulţumesc, Rebecca Solar, pentru că ai adus aceste personaje la viaţă într-un fel extraordinar prin audiobookul tău minunat.

Această carte ar fi fost un dezastru fără prietenii mei – vă sunt recunoscătoare pentru încurajări, pentru iubire, pentru întrebări şi pentru că mi-aţi spus când am făcut o alegere greşită în ceea ce priveşte povestea. Mulţumesc Stacey Lee, Kristin Dwyer, Isabel Ibañez, Anissa de Gomery, Jenny Lundquist, Kristen Williams, Brandy Ruscica, J. Elle şi Kerri Maniscalco. Şi mii de mulţumiri lui Mary E. Pearson pentru că a fost primul cititor al cărţii – sunt extrem de recunoscătoare pentru sfaturile pe care mi le-ai oferit.

Mii de mulţumiri agentului meu minunat, Jenny Bent, şi tuturor de la Bent Agency. Sunt recunoscătoare pentru toată munca necontenită realizată în numele meu.

Îmi dau lacrimile acum, gândindu-mă cum pot mulţumi familiei mele. Ultimul an a fost incredibil de dificil şi nu îi pot mulţumi îndeajuns pentru iubirea şi ajutorul ei şi pentru că e minunată. Mulţumesc, Mama şi Tata şi Allison şi Matt – nu pot să exprim în cuvinte cât de mult vă iubesc.

În cele din urmă, vă mulţumesc, cititori. În acest ultim an, am fost copleşită de iubirea arătată faţă de această serie. Sunt recunoscătoare pentru desenele şi videoclipurile voastre şi pentru toate cuvintele frumoase. Primesc adesea mesaje care încep cu: *Mă îndoiesc că vei vedea vreodată asta,* dar le văd! Nu pot să răspund fiecăruia în parte, dar vreau să ştiţi că vă văd şi că sunt recunoscătoare tuturor!

„Un basm mortal, captivant și cu totul încântător."
MARY E. PEARSON,
autoarea bestsellerului *New York Times*
Vow of Thieves despre *A fost odată o inimă frântă*

„Se întâmplă foarte rar ca o carte să mă surprindă... dar *Balada unui final nefericit* m-a făcut să icnesc cu voce tare de mai multe ori. Neconformist, întunecat și minunat scris – acest roman preia tropul basmului și îl transformă în ceva zguduitor, proaspăt și captivant."
JODI PICOULT, autoare de bestselleruri *NYT*

„Ador absolut scrisul lui Stephanie Garber – lumile pe care le creează sunt atât de magice și constituie evadarea perfectă. Sincer, cred că aș putea să mă bucur de cărțile ei și de lumea pe care a creat-o ore întregi."
Glamour

„Scrisul lui Stephanie Garber este atât de magic, inventiv și captivant, încât aceste personaje vor trăi în amintirile cititorilor pentru anii următori."
CultureFly

CUPRINS

Table of Contents